

ΦΩΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

το τεύχος διανέμεται
δωρεάν

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΕΛΣ

ΕΤΟΣ 2024

Μάρτης - Απρίλης - Μάης

ΤΕΥΧΟΣ 43ο

✧ Τρίτη Περίοδος ✧

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Στη διάρκεια του τριμήνου που διανύσαμε ως την παρούσα έκδοση μας, είδαμε η σφαγή των παλαιστινίων να συνεχίζεται και να βρίσκεται στο απόγειό της.

Η μεγάλη πραγματικότητα είναι ότι ο λαός της Παλαιστίνης εδώ και 76 χρόνια χρόνια, μετά την πρώτη Νάκμπα - την πρώτη καταστροφή της Παλαιστίνης, βρίσκεται υπό συνεχή κατοχή, καταπίεση, καθημερινές δολοφονίες, στέρηση ελευθερίας, κλέψιμο εδαφών, καθώς και φάσεις ομαδικής εξόντωσης, όπως το 1967, τις Ιντιφάντα του 1987 και 2000, τους πολέμους στη Γάζα το 2008, 2012, 2018 και την πρόσφατη κανονική γενοκτονία τους τελευταίους 7 μήνες.

Σε αυτές τις μέρες πολέμου οι νεκροί Παλαιστίνιοι ξεπέρασαν τους 36.000 και οι τραυματίες τους 81.000. Επίσης έχουν καταστραφεί πάνω από 360.000 κατοικίες, έχουν βομβαρδιστεί πάνω από 305 σχολικές μονάδες μαζί με πανεπιστήμια - ορισμένες πλήρως κατεστραμμένες. Οι Παλαιστίνιοι φυλακισμένοι ξεπερνούν τους 9.500 και ανάμεσά τους 240 γυναίκες και 500 παιδιά ή έφηβοι, ενώ οι πρόσφυγες και οι εκτοπισμένοι φτάνουν τις 960.000.

Παράλληλα, ενώ υπήρξε διαταγή του Διεθνούς Δικαστηρίου του ΟΗΕ προς το Ισραήλ, να σταματήσει αμέσως την επίθεση στην Ράφα, οι αντιδράσεις από το Ισραήλ υπήρξαν άμεσες, προβάλλοντας ότι είναι «άσχετη εντολή του αντισημιτικού δικαστηρίου της Χάγης και πρέπει να έχει μόνο μία απάντηση: την κατάληψη της Ράφα και την πλήρη καταστροφή της Χαμάς και τη νίκη στον πόλεμο».

Ταυτόχρονα ο Αμερικανός πρόεδρος επιβεβαίωσε για πολλοστή φορά την «αταλάντευτη στήριξη» των ΗΠΑ προς το Ισραήλ, σε κάθε επίπεδο, με αφορμή την 76η «επέτειο ανεξαρτησίας του Ισραήλ», εν μέσω της κλιμάκωσης της σφαγής

του, ενώ η κυβέρνηση Μπάιντεν ζήτησε την έγκριση του Κογκρέσου για ένα νέο εξοπλιστικό πακέτο, αξίας άνω του 1 δισ. δολαρίων, προς το κράτος - δολοφόνο εκ των οποίων τα περισσότερα αφορούν μέσα εξοπλισμού... Το γεγονός οδηγεί στη γενίκευση του πολέμου σε όλη την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, και όχι μόνο! Έτσι το Ισραήλ απεργάζεται τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού με τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς, την πλήρη στήριξη των ΗΠΑ-ΕΕ-NATO.

Σ' αυτά τα πλαίσια η κυβέρνηση της ΝΔ έχοντας διαλέξει πλευρά και με τη στήριξη και των άλλων κομμάτων πλην ΚΚΕ συνεχίζει να εμπλέκει άμεσα τη χώρα μας και τον λαό στα ανοιχτά ιμπεριαλιστικά μέτωπα με τους πολέμους στην Ουκρανία και τη Μ.Ανατολή ενώ ο λαός πληρώνει τα κόστη.

Έχοντας από τον Φλεβάρη στείλει στην Ερυθρά Θάλασσα τη φρεγάτα «Υδρα», η οποία όπως ήταν αναμενόμενο, δέχεται επιθέσεις, τώρα ετοιμάζεται να στείλει εκεί και τη φρεγάτα «Ψαρά», κάνοντας έτσι πλάτες στο Ισραήλ για να συνεχίσει τη σφαγή και τον ξεριζωμό των Παλαιστινίων.

Σ' αυτές τις συνθήκες κλιμάκωσης του ισραηλινού εγκλήματος δυναμώνουν οι λαϊκές αντιδράσεις σε όλο τον κόσμο και μέσα στα κράτη του ευρωατλαντικού στρατοπέδου. Ακόμα και μέσα σε ισραηλινές πόλεις πραγματοποιούνται αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Ιδιαίτερα έχει ξεσηκωθεί η νεολαία στα Πανεπιστήμια. Στη χώρα μας είναι συνεχείς οι διαδηλώσεις, ενώ συνεχίζεται το «κύμα» επιστολών από στρατευμένους με τις οποίες απαιτούν να σταματήσει η εμπλοκή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, και να επιστρέψει η φρεγάτα «Υδρα» από την Ερυθρά Θάλασσα...

Διαβάστε

Σαν τότε... σελ. 2

Αρθρογραφία σ. 3-11

Επίκαιρα - Επετιακά σ. 12-16

Νέα από την ΕΕΛ σ. 17-18

Μορφές του πνεύματος σ. 19-20

Κοσμάς Πολίτης

Μανόλης Αναγνωστάκης

Μορφές που έφυγαν σ. 21-24

Η πένα συνεργατών σ. 25-41

Διαμαρτυρίες σ. 42-59

Ο Παρατηρητής σελ. 60

Φωνή Λογοτεχνών

Τριμηνιαίο Περιοδικό

Έκδοση ΑΠΕΛΣ

Τεύχος 43ο – Τρίτη Περίοδος

ΜΑΡΤΗΣ - ΑΠΡΙΛΗΣ - ΜΑΗΣ

2024

Ηλεκτρονική Διεύθυνση:

email:

flogotexnwn@yahoo.gr

Ιστότοπος:

bit.ly/flogotexnwn

Επιμέλεια Έκδοσης

& Σελιδοποίηση:

Γιάννης Α. Μαντάς

Τηλέφωνο: 694 7840087

Ομάδα Σύνταξης:

Παναγιώτης Καραβασίλης

Τίτος Κοκκινέας

και

Συνεργαζόμενοι

Λογότυπο Εξωφύλλου:

Γιάννης Α. Μαντάς

Εκτόπωση - Βιβλιοδεσία:

ΣΥΝΘΕΣΗ

Κιάφας 3 & Ακαδημίας, Αθήνα

Τηλ. 210 3813838

Η Φωνή Λογοτεχνών
στην έντυπη μορφή της
στηρίζεται στις προσφορές
συνεργατών και φίλων

ΣΑΝ ΤΟΤΕ...

Γεννιούνται

~~ ΜΑΡΤΗΣ ~~

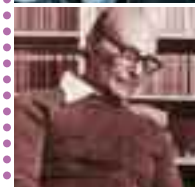
Αποβιώνουν

4-3-1851
Γεννιέται
ο μεγάλος Έλληνας
λογοτέχνης
**Αλέξανδρος
Παπαδιαμάντης.**

12-3-2005
Πεθαίνει
ο λαϊκός συνθέτης
**Σταύρος
Κουγιουμτζής**

9-3-1925
Γεννιέται
ο ποιητής
**Μανώλης
Αναγνωστάκης**

18-3-1996
Πεθαίνει
ο μεγάλος Έλληνας
ποιητής
Οδυσσέας Ελύτης

15-3-1884
Γεννιέται
ο ποιητής
Άγγελος Σικελιανός

29-3-2011
Πεθαίνει
ο θεατρικός
συγγραφέας
**Ιάκωβος
Καμπανέλλης**

Γεννιούνται

~~ ΑΠΡΙΛΗΣ ~~

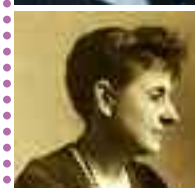
Αποβιώνουν

20-4-1922
Γεννιέται
ο ποιητής
Τάσος Λειβαδίτης

7-4-2000
Πεθαίνει
ο λαϊκός συνθέτης
Ακης Πάνου

23-4-1889
Γεννιέται
ο λογοτέχνης
Βασίλης Ρώτας.

27-4-1941
Αυτοκτονεί
η συγγραφέας
**Πηνελόπη
Δέλτα**

29-4-1863
Γεννιέται
ο μεγάλος Έλληνας
ποιητής
Κ.Π. Καβάφης

28-4-1961
Πεθαίνει
ο μαρξιστής
ιστορικός
Γιάννης Κορδάτος

Γεννιούνται

~~ ΜΑΗΣ ~~

Αποβιώνουν

1-5-1811
Γεννιέται
ο σατιρικός ποιητής
και συγγραφέας
**Ανδρέας
Λασκαράτος**

3-5-1996
Πεθαίνει
ο διακεκριμένος
κιθαρίστας
Δημήτρης Φάμπας

1-5-1909
Γεννιέται ο κομμουνιστής ποιητής
Γιάννης Ρίτσος

12-5-1992
Πεθαίνει
ο ποιητής
Νίκος Γκάτσος

22-5-1894
Γεννιέται
η κομμουνίστρια
λογοτέχνης
Έλλη Αλεξίου

24-5-2001
Πεθαίνει
η θεατρική
συγγραφέας
**Μαργαρίτα
Λυμπεράκη**

ΑΣ ΓΙΟΡΤΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τώρα που ακόμη δεν της έχουν αλλοιώσει το όνομα

Η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 8 Μαρτίου. Πρωτογιορτάστηκε στις 28 Φεβρουαρίου το 1909 για να αναδείξει τα προβλήματα και να προωθήσει τα δικαιώματα της γυναίκας. Δεν είναι όμως μόνο η γυναικεία φύση που εξυμνείται. Στην πραγματικότητα πρόκειται για επέτειο αγώνων και διεκδικήσεων για την καλύτερευση της θέσεως των γυναικών.

Στην Μινωική Κρήτη οι άνθρωποι λάτρευαν τη Μεγάλη Θεά, την «ΜΑΝΑ ΓΑΙΑ». Σ' αυτόν τον πολιτισμό η παρουσία και ο ρόλος της Θεάς-Μητέρας έχει ιδιαίτερη θέση. Αυτή εξουσίαζε όλες τις μορφές ζωής και θανάτου (ως και το 2500 πριν χριστιανικής χρονολόγησης) με κυρίαρχα χαρακτηριστικά την γυναικοκρατία και την λατρεία της ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ (ΓΗΣ). Κι υπήρχε λένε κάποτε οι μύθοι (κι οι μύθοι δεν λένε ποτέ ψέματα) μια χρυσή εποχή που τα σκήπτρα της εξουσίας κρατούσε παντοδύναμη η γυναίκα. ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑ την ονομάζουν τα βιβλία κι είναι η πρώτη μορφή κοινωνικής οργάνωσης των ανθρώπων της προϊστορικής εποχής. Η γυναίκα αποτελεί αρχηγό του γένους, οπότε και κληρονομικά δικαιώματα μεταβιβάζονται στα θηλυκά μέλη της κάθε οικογένειας. Κατάλοιπο της μητριαρχίας είναι ότι ακόμη και σήμερα τα γεννηθέντα βρέφη γράφονται στο Μητρώον. Και περνούν οι αιώνες φέρνοντας ανατροπές. Το πέρασμα, από την Κυνηγική στην Κτηνοτροφική οικονομία καταλύει, με γοργό το ρυθμό, την Μητριαρχία και ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ του σπιτιού και του κόσμου, στέφεται ο άνδρας, σβήνοντας το λάμπρος και την φέγγος της γυναικείας υπεροχής. Η ανδρική εξουσία άρχισε να κατασκευάζει άβατα.

Η διαδρομή της γυναίκας στην πορεία του χρόνου αποσιωπείται. Την παρουσιάζουν σαν ένα RES, ένα πράγμα. Κι όμως υπάρχουν ονόματα γυναικών της αρχαιότητας, προκαλούν ρίγη συγκίνησης και θαυμασμού. Πώς θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε την πορεία του Ελληνισμού ανά τους αιώνες χωρίς τις Σπαρτιάτισσες, την Γοργώ, την Αγηστράτη, την Αρχιδάμεια, την Αθηναΐδα, την Ασπασία, την Κλεοπάτρα, τις Σουλιώτισσες, την Υπατία, τις γυναίκες του σαράντα και μετρημό δεν έχουν. Το ίδιο συμβαίνει και κατά τον Μεσαίωνα, του οποίου ο θεοκρατικός χαρακτήρας και δύναμη της θρησκοληψίας, πετάνε την γυναίκα στα αζήτητα και μειώνουν την δύναμη της προσωπικότητας.

«Γιορτάζεις λοιπόν σήμερα πλευρό του Αδάμ κι όλοι θα μιλάνε για σένα, γήινη θεά, για την προσφορά σου στην κοινωνία, την αντοχή σου, το κάλλος σου, θα σου εύχονται, θα σε επαινούν, θα ψάλλουν διθυράμβους στην μεγαλοσύνη σου και θα παραβλέψουν τους αγώνες σου να εδραιώσεις με την αξία σου την θέση αυτήν στην ανδροκρατούμενη κοινωνία.

Αιώνιο θηλυκό, Θεά εσύ που γράφεις με ουράνια γράμματα στον ιστό του χρόνου τις τόσες σου περιπέτειες. Δούλα, υποτακτική, σκεύος ηδονής, αντικείμενο αντρικής εξουσίας κι όμως προικισμένη με χαρίσματα που δεν γνώριζες, δημιουργούσες μέσα στο κορμί σου τον άνθρωπο. Σού δόθηκε ένα σώμα με

ιδιότητες θεϊκές που πολλές φορές βιάζεται, τραυματίζεται, καμιά φορά θανάσιμα, από άγρια ένστικτα που κάποια αρσενικά δεν απέβαλλαν ακόμη. Το πώς δημιουργήθηκε μέσα στο σώμα σου το λίκνο που δέχτηκε το ανδρικό σπέρμα και καρτερικά φιλοξένησες εννιά μήνες, δεν το πολυσκέφτηκες. Το έστειλε ο Θεός σου έλεγαν και σε κοίμιζαν. Και ξαφνικά από αυτό το σώμα το απλό το ανθρώπινο, άρχισε κάποιος αδένες να παράγουν γάλα. Μα εσύ ούτε που να το καυχηθείς. Κι αυτό το μητρικό ένστικτο που σε έμαθε να αγαπάς να φροντίζεις, να πεθαίνεις για το παιδί σου ούτε αυτό το αξιολόγησες. Χάριζες απλόχερα αγάπη φροντίδα υπακοή σαν κόρη, σαν αδελφή, σαν μάνα. Μα κι άλλα συναισθήματα ξετρύπωναν από την καρδιά σου σαν η πατρίδα κινδύνευε, πολέμησες με τα δικά όπλα τον κάθε εχθρό. Και στην πυρά σε έριξαν σαν αρνήθηκες ανούσια πιστεύω, και με τα μούτρα έπεσες να σπουδάσεις όταν οι δυνάστες το επέτρεψαν. Κι άρχισες να παίρνεις τα ηνία στα χεριά σου. Κι όταν η γυναίκα κρατάει τα ηνία όλες οι προσδοκίες γιγαντώνονται. Κατέκτησες με το έτσι το θέλω ανδρικά άβατα και μια χαρά τα κατάφερες, χωρίς να παραμελήσεις στο ελάχιστο τα μητρικά και οικογενειακά σου καθήκοντα, γιατί ακριβώς σαν καθήκοντα τα ένωθες. Κι ανέβηκες στα βήθρα της εξουσίας και τα μυστικά της επιστήμης ξετρύπωσες μα δεν ξέρω αν ανακάλυψες το μυστικό της ευτυχίας. Σήμερα γιορτάζεις, μα δεν το χαίρεσαι γιατί δεν μπορούν να συμμετέχουν σ' αυτήν την γιορτή όλες οι γυναίκες του κόσμου. Οι γυναίκες του πολέμου, της Γάζας, της πείνας, του θανάτου αλλά κι άλλες που στον ιστόν της μπούργκας ή της φτώχειας. ζουν στα σκότη της αμάθειας και του φόβου. Εφέτος όμως άλλο είναι το μαράζι που σε σκιάζει, γιατί κινδυνεύεις μαζί με πολλά άλλα να χάσεις τα ονόματα που ως σήμερα σε χαρακτήριζαν. Ναι φιλτάτη μου ύπαρξη, οι λέξεις που σε αντιπροσωπεύουν (γυναίκα, μητέρα, θήλυ,) έχουν μπει στον καταποτήρα του αιώνιου αφανισμού. Καθήκον σου, το βλέπω, να παλέψει όπως πάντα έκανες, να μην περάσουν τα σχέδια των παγκοσμιοποιητών. Και μέγιστο καθήκον σου σήμερα που γιορτάζεις να μη δεις την από αιώνων ΜΗΤΡΙΑΡΧΙΑ ως μύθο, αλλά ως μέλλον.

Ω! ΓΥΝΑΙΚΑ! που θεός επί γης δημιουργείς τον άνθρωπο, μην λησμονήσεις πόσα άβατα χρειάστηκε να καταπατήσεις για να μπορέσεις να αξιωθείς αυτά που σου ανήκουν! Διαθέτοντας ανώτερη μνήμη και συναισθηματική νοημοσύνη πολύ ανώτερη του συνομήλικου παρτενέρ σου, διαφυλάττεις την επιβίωση και την μακροήμερευση ολόκληρης της ανθρωπότητας στον πλανήτη γη. Πράξέ τα ίδια και τώρα στην εποχή του ΜΕΤΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ ΠΟΛΛΑ ΑΙΩΝΙΟ ΘΗΛΥΚΟ.

Ελένη Μανιωράκη-Ζωιδάκη
(Δασκάλα - λογοτέχνης)

«ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ»

Αιώνες, τώρα, την περιμένουμε να 'ρθει. Πανώρια κόρη, να κουβαλά στα μαλλιά της τα χωρατά των χελιδονιών, το γέννημα της ελπίδας και δυο μαγιάτικα στεφάνια φορεμένα με κόκκινες παπαρούνες στο λαιμό κι εμείς, διαρρήκτες του 'Ηλιου, να δράξουμε το πράσινο κλωνάρι απ' το φουστάνι της κι να ξεχαστούμε λιγάκι κάτω απ' τα μάτια του ξάστερου ουρανού της.

Αιώνες, τώρα, περιμένουμε τις ομορφάδες της. Χαρούμενα πουλιά να πετούν πάνω απ' τις κληματοβέργες, να ζευγαρώνουν την αρμονία, τη δημιουργία και να κουβαλούν ειρήνης μηνύματα στην άκρια της γης.

Φωτεινά πρωινά και μεγάλα, περιμένουμε. Ροδαλά σούρουπα, μ' άστρα να τρέμουν σε μουσκεμένα απ' τη αναμονή, βλέφαρα. Μια άνοιξη όλο αγάπη κι ένα καινούργιο ξεκίνημα αγώνα, που απ' τις πληγές της σταύρωσης να επουλώνονται τα τραύματα. Να φουσκώσουν στα σπλάχνα μας οι κοιμισμένοι σπόροι κι απ' την αδράνεια του χειμώνα να ξεφεύγουμε...

Αισθήσεις βέβαιης ζωής να μεταγγίζονται στο αίμα μας, περιμένουμε. Να ραγίζει η πέτρα κι επάνω της να φυτρώνει το θυμάρι, η ρίγανη, το μελισσόχορτο, η άγρια μέντα, ο σπόρος του ψωμιού. Να καρποφορήσουν τα άγωνα βουνά, να βουίξει μελίσι η θέληση του κόσμου. Να ξυπνήσει η ποίηση μέσα μας. Να πλημμυρίσουν τις καρδιές μας οι γιορτινές μουσικές.

Τη ζωή περιμένουμε να ανθίσει μαζί με τα ζωηρά χρώματα των λουλουδιών. Να μεταλάβουμε τον αστειρευτο αγώνα. Να, έτσι όπως γκαστρώνεται η γης το χόμα και το νερό και με το χάδι του ήλιου στέφεται όλους τους θησαυρούς, δίνοντας υποσχέσεις αιωνιότητας στο πέρασμα των χρόνων.

Αιώνες, τώρα, περιμένουμε την Άνοιξη να 'ρθει. Να βγούμε στη στράτα της, να πλέξουμε τραγούδια, να λιώσουν οι πάγοι, να κελарύσει δροσό νερό...

ΚΑΛΕΣ ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Οι ψησταριές πήραν φωτιά και τα κοψίδια ψήνονται αυτή τη μέρα της χαρά την τσίκνα όλοι οσμίζονται.

Άντε, κεράστε ένα μεζέ και δυο ποτήρια μύρα και να πιαστούμε σε χορό να φέρουμε μια γύρα!

Πετώ τη μάσκα μου μακριά λίγο να ανασάνω και τη ζωή με χωρατά λιγάκι να γλυκάνω.

Φορώ λοιπόν τη μπέρτα μου και βγαίνω στο παζάρι πριν φτερινιστεί ο κόκορας και βήξουν οι γαιδάροι!

Και του χρόνου με υγεία! Μακριά από κηδεία κι από το κακό το μάτι που μας ρίχνει στο κρεβάτι.

Κι όσοι είναι παλικάρια ας αρπάξουν το λουστάρι και του χάροντα να σπάσουν το αγύριστο κεφάλι!

Οι μήνες Φεβρουάριος και ο Μάρτιος, πάντοτε, είναι συνδυασμένοι με ένα γεγονός, το Καρναβάλι και τις

Απόκριες. Κανονικά, τέτοιες μέρες, όλοι θα ψάχναμε για το καινούργιο μας κοστούμι που θα φορούσαμε στο καρναβάλι και που θα γιορτάσουμε την τελευταία μέρα των αποκριών. Λόγω του COVID19 αυτά τα ξεχνάμε και διαβάζουμε για τις Απόκριες και τα έθιμα της Ελλάδας και τις ρίζες τους που φθάνουν στην Αρχαία Ελλάδα.

Συγκεκριμένα, οι Απόκριες έχουν συνδεθεί με τις παγανιστικές τελετουργίες των αρχαίων Ελλήνων προς τιμήν του θεού Διονύσου και, σήμερα, αποτελούν ένα ψηφιδωτό ιστορίας και λαογραφίας με ήθη και έθιμα σε κάθε γωνιά της Ελλάδας.

Η πιο γνωστή Διονυσιακή εορτή ήταν τα Ανθεστήρια. Πραγματοποιούνταν για τρεις ημέρες στην Αθήνα, κατά τον μήνα Ανθεστηριώνα (δηλ. τέλη Φεβρουαρίου με αρχές Μαρτίου). Η αρχαία αυτή εκδοχή με την σημερινή εποχή έχει το ίδιο κοινό στοιχείο, την σατυρική μεταμφίεση.

Στην αρχαία Ελλάδα, αυτή η σάτιρα εκφράζονταν με πήλινες μάσκες-προσωπεία ή με δέρματα ζώων, ενώ μερικοί σάτυροι έβαφαν το πρόσωπό τους με τρυγία (το κατακάθι του κρασιού) και στεφανώνονταν με κλαδιά κισσού (το ιερό φυτό του Διονύσου), προσπαθώντας να τον τιμήσουν την στιγμή που εμφανιζόταν με το τροχοφόρο καράβι του. Ακολουθούσαν αγώνες οιοποσίας και μερικά έθιμα όπως ο γάμος του Θεού Διονύσου με την βασίλισσα-γυναίκα του εκάστοτε βασιλέα της Αθήνας.

Αυτή η παράδοση, τελικά, εξαπλώθηκε και σε άλλα μέρη του κόσμου, μέσω της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Όμως, οι παγανιστικές πρακτικές ήταν τόσο βαθιά ριζωμένες, που δεν καταργήθηκαν τελείως. Όταν εμφανίστηκε ο Χριστιανισμός, αν και οι άνθρωποι σταμάτησαν να λατρεύουν τους θεούς του Ολύμπου, οι συνήθειες των Ελλήνων να μεταμφιέζονται και να γιορτάζουν στους δρόμους παρέμειναν.

Υπάρχει και μια δεύτερη άποψη, ότι το καρναβάλι και οι Απόκριες σχετίζονται με την λατρεία του θεού Απόλλωνα. Η αγγλική λέξη «carnival» προέρχεται από το λατινικό «carnem levare» ή «carnis levamen», που σημαίνει τη διακοπή της κρεοφαγίας, την οποία την συνδέουν με τα Κάρνεια, γιορτή που γινόταν στην αρχαία Ελλάδα τον Αύγουστο-Σεπτέμβριο για το θεό Απόλλωνα τον Κάρναιο. Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή, καρναβάλι είναι ο βαλλισμός των κάρνων, δηλαδή Βαλλισμός είναι το χοροπήδημα και κάρνος, κατά τον λεξικογράφο Ησύχιο, είναι το βόσκημα, το πρόβατον. Επομένως, καρναβάλι είναι ο χορός των Σάτυρων που βαλλίζουν, δηλαδή χοροπηδάνε, μεταμφιεσμένοι σε βοσκήματα- τράγους.

Μαρία Κολοβού Ρουμελιώτη
(Πάτρα)

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πήρα αφορμή γι' αυτό το άρθρο από ένα αντίστοιχο του Mordecai Kurtz, Επίτιμου Καθηγητή στο Stanford University, με τίτλο «Πώς ο καπιταλισμός απειλεί τη δημοκρατία» που δημοσιεύτηκε στο ΒΗΜΑ (Ο.Τ.). Απορώ πώς ακόμα και σήμερα υπάρχουν συγγραφείς που ασχολούνται μ' αυτό το θέμα ενώ, κατά την άποψή μου που συμφωνεί με τις απόψεις και άλλων, καπιταλισμός και δημοκρατία δεν συμβιβάζονται. Ο κ. Kurtz, ενώ υποστηρίζει ότι «ο καπιταλισμός παράγει ασταμάτητα εισοδηματικές οντότητες», υποστηρίζει ταυτόχρονα ότι αυτό... «κάποια στιγμή καταλήγει να γίνεται ασύμβατο με τη δημοκρατία»! Γιατί όμως «κάποια στιγμή» και όχι πάντα, αφού οι εισοδηματικές ανισότητες καταλήγουν στην συρρίκνωση της δημοκρατίας; Κι αυτό, γιατί, πάντα, ο καπιταλισμός παράγει μικρές μειοψηφίες-ελίτ ενός πληθυσμού, που άμεσα ή έμμεσα απολαμβάνουν συγκέντρωση πλούτου, μείωση του ανταγωνισμού και δημιουργία μονοπωλίων, ολιγοπωλίων και καρτέλ. Οι δομές αυτές με τη σειρά τους επηρεάζουν και ελέγχουν την πολιτική υπέρ αυτών. Έχουν τη δύναμη να το κάνουν.

Ποια όμως δημοκρατία έχει στο νου του ο κ. Kurtz; Σίγουρα όχι την άμεση δημοκρατία. Αυτή λειτούργησε, όσο λειτούργησε, στην αρχαία Αθήνα, αλλά δυστυχώς δεν έγινε πρότυπο και για τις άλλες ελληνικές πόλεις, τα πολιτικά συστήματα των οποίων ήταν είτε βασιλείες είτε ολιγαρχίες/τυραννίες. Αυτά τα ολιγαρχικά καθεστώτα συνέχισαν, αγκαλιά με την φεουδαρχία μέχρι τον 18^ο αιώνα, που η Γαλλική Επανάσταση με το σύνθημα «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα» έφερε στην εξουσία το λαό σε μια μορφή «λαοκρατική δημοκρατία», η οποία όμως, εξελίχθηκε... στην μονοκρατορία του Ναπολέοντα Βοναπάρτη, ο οποίος στη συνέχεια απέτυχε και το σύστημα επανήλθε και πάλι στη Βασιλεία. Τα παραπάνω είναι γνωστά. Εντούτοις φωτίζουν μια, την κύρια πτυχή των εξελίξεων που είναι η ιδιοκτησία του πλούτου. Που με τη σειρά της παράγει τις ανισότητες, πυροδοτεί την διαπάλη των τάξεων και φυσικά, απομακρύνει τη δημοκρατία.

Αργότερα, η βιομηχανική επανάσταση, ανάμεσα στα άλλα, ανέδειξε την επιχειρηματική τάξη, δηλ. τους ιδιοκτήτες των κάθε μορφής επιχειρήσεων, οι οποίοι δεν έκρυψαν ποτέ την όρεξή τους να επηρεάσουν ή και να κατευθύνουν την πολιτική σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Τότε γεννήθηκε και ο καπιταλισμός της αγοράς με αφορμή την έκδοση του βιβλίου του Σκωτσέζου πολιτικού φιλόσοφου Άνταμ Σμιθ, (1723-1790).

Η έκφραση «αόρατος χείρ» αναφέρθηκε για πρώτη φορά από τον Άνταμ Σμιθ στο βιβλίο του αυτό, που αποτέλεσε την βίβλο του καπιταλισμού και έθεσε τον θεμέλιο λίθο της κλασικής οικονομικής θεωρίας και του ακαδημαϊκού κλάδου των Οικονομικών. Με το όρο «αόρατος χείρ», ο Άνταμ Σμιθ χαρακτήρισε την «πεφωτισμένη ιδιοτέλεια» ως ένα αόρατο κοινωνικό ρυθμιστικό μηχανισμό που διασφαλίζει την ελευθερία της αγοράς! Βέβαια, ο Άνταμ Σμιθ, κάθε άλλο παρά θιασώτης υπήρξε της ασυδοσίας της αγοράς, όπως το μαρτυρούν ορισμένοι αφορισμοί που περιλαμβάνονται στο βιβλίο του που προαναφέραμε. Για παράδειγμα, ο ίδιος ήταν πολύ επιφυλακτικός απέναντι στους επιχειρηματίες και προειδοποιούσε για την συνομωσία τους απέναντι στο κοινό, ή κάποιο άλλο τέχνασμα με το οποίο, όπως λέει, μπορούν να ανεβάσουν τις τιμές. Προανήγγειλε μάλιστα την αθέμιτη φύση των επιχειρηματικών συμφερόντων, που μπορούν να δημιουργούν μονοπώλια, τα οποία απομυζούν τους καταναλωτές. Επιπρόσθετα, προειδοποιούσε, ότι ένα

πολιτικό σύστημα που κυριαρχείται από επιχειρηματίες επιτρέπει την συνομωσία τους ενάντια στους καταναλωτές καθώς και τις μηχανοραφίες τους για την απόκτηση επιρροής στην πολιτική και την νομοθεσία και διακήρυξε την καχυποψία του για νομοθετήματα που υπαγορεύονται από επιχειρηματικά συμφέροντα. Γνωστά πράγματα.

Οι όψιμοι, ή οι νεόκοποι οπαδοί του Άνταμ Σμιθ και της ...αοράτου χείρ, σκόπιμα παραβλέπουν τις παραπάνω επιφυλάξεις και τις προειδοποιήσεις του. Και θέλουν να αγνοούν και κάτι ακόμα πιο σοβαρό, που είχε διακηρύξει στο άλλο βιβλίο του «Θεωρία των ηθικών συναισθημάτων», δηλ. την αρχή «δρώντας σύμφωνα με τις επιταγές των ηθικών μας λειτουργιών, αναγκαστικά επιδιώκουμε τον πιο αποτελεσματικό τρόπο για την προώθηση της ευτυχίας της ανθρωπότητας». Δηλαδή, είναι οπαδοί ενός συστήματος ελεύθερης αγοράς α λα καρτ, δίχως ηθικούς φραγμούς από τους λειτουργούς της, δηλ. τους επιχειρηματίες. Αυτό δεν το σχολιάζει ο κ. Kurtz.

Σήμερα, με την Βιομηχανική επανάσταση και την Τεχνική Νοημοσύνη, η ψαλίδα των εισοδημάτων ανοίγει και ένα πολύ μικρό % δισεκατομμυριούχων καρπούνται ένα % του παγκόσμιου πλούτου που ξεπερνά ήδη το 50%, ενώ οι φτωχοί πολλαπλασιάζονται. Για ποια δημοκρατία μπορούμε να μιλάμε, κύριε Kurtz; Τώρα έχουμε τους ίδιους μεγαλοεπιχειρηματίες να ηγούνται της πολιτικής, όπως ο δισεκατομμυριούχος Πρόεδρος Τραμπ στις ΗΠΑ και μια σειρά από πολιτικούς, νάνους ηθικού αναστήματος, που κυβερνούν την Ευρώπη. Δε νομίζω ότι ο Άνταμ Σμιθ θα τους θεωρούσε φίλους του όλους αυτούς τους νάνους ηθικής πολιτικής...

Η λεγόμενη Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία για την οποία κόπτονται μερικοί, έχει οδηγήσει στην Κομματοκρατία και στην φαλκίδευση της θέλησης της πλειοψηφίας των πολιτών. Σε όλο τον κόσμο η αποχή των πολιτών από την εκλογική διαδικασία φτάνει και ξεπερνά μερικές φορές το 50%. Τα αντιδημοκρατικά συστήματα της ενισχυμένης αναλογικής πριμοδοτούν το πρώτο Κόμμα με αριθμό εδρών που ξεπερνά το 15% του συνόλου. Ενώ τα λεγόμενα Πρωθυπουργοκεντρικά συστήματα δίνουν στον πρωθυπουργό εξουσίες αυτοκράτορα. Για ποια λοιπόν δημοκρατία μπορούμε να μιλάμε σε καθεστώς καπιταλισμού, κύριε Kurtz;

Ενδιαφέρον για τη δημοκρατία είχαν επιδείξει ο Μαρξ και η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Ο πρώτος στο Μανιφέστο του τελείωνε με την πρόταση στους εργαζόμενους να νικήσουν στη μάχη για τη δημοκρατία εναντίον τω αριστοκρατικών και αντιδραστικών δυνάμεων. Ενώ η Ρόζα Λούξεμπουργκ είχα διατυπώσει το ερώτημα: Αν το κράτος κατέχει τα μέσα παραγωγής, πόσο δημοκρατικό είναι το κράτος; Τόση σημασία είχε η δημοκρατία και για τους σοσιαλιστές;

Καθόσο μας αφορά, πιστεύουμε ότι καπιταλισμός και δημοκρατία είναι ασύμβατα. Έτσι ήταν πάντα. Οι σύγχρονες «δημοκρατίες» με την υπερσυγκέντρωση του πλούτου σε λίγους, είναι εφευρέσεις εκ του πονηρού, γιατί ρίχνουν στάχτη στα μάτια των απλών ανθρώπων. Στην ουσία είναι συγκεκαλυμμένες δικτατορίες.

ΓΩΝΑΣΗΣ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Δρ. Οικον/γος-π. Πανεπικός-Συγγραφέας

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: ΓΙΑ ΔΥΟ ΦΕΤΕΣ ΑΡΑΒΙΚΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

«Κι ανοιχτά αφιέρωνα την καρδιά μου στην σοβαρή και πονεμένη γη, και συχνά, μέσα στην ιερή νύχτα, της υποσχέθηκα να την αγαπώ πιστά, μέχρι το θάνατο, χωρίς φόβο, μαζί με το βαρύ φορτίο του πεπρωμένου της, μη περιφρονώντας κανένα από τα αινίγματά της. Έτσι, δέθηκα μαζί της με θανάσιμα δεσμά».

(Χέντερλιν, γερμανός λυρικός ποιητής [1770-1843], "Ο θάνατος του Εμπεδοκλή").

«Γράφω σε μια χώρα ερημωμένη... /απ'την πανούκλα, που μοιάζει με καθυστερημένο εφιάλη του Γκόγια»

(Λουί Αραγκόν). Θα μπορούσε να καταγραφεί, ο συμβολισμός της ζωγραφικής του Ισπανού Γκόγια (1746-1828), για τα δόγματα του Ισραήλ, **κατά των "ελεύθερων πολιορκημένων" της Γάζας**. Αλλά, ο «**ύπνος της λογικής, γεννάει τέρατα**», έλεγε ο Γκόγια, για όσους σιωπούν, αφήνοντας θανάτους, τραυματίες, την αγανάκτηση σ' όλον τον αντι-ιμπεριαλιστικό κόσμο. Οι εντεινόμενοι ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστικών χωρών στη Μέση Ανατολή, συνθέτουν την κατάσταση. Οι παίκτες είναι Ισραήλ, Η.Π.Α., Ε.Ε., και απ' την άλλη Ιράν, Κατάρ, Τουρκία... μπορούμε να κατανοήσουμε την κατάσταση στη Γάζα. **«Ποιοι σάπασαν στερνά και συναυλίες φωνών η σιωπή... /οι νεκροί, οι άδικα νεκροί όλου του κόσμου».** (Χρήστος Ν. Κουλούρης). Το 1986 η πολιτική διοίκηση του Ισραήλ χρηματοδότησε την Χαμάς κατά του Αραφάτ και της PLO. Η συνθήκη του Όσλο (οδικός χάρτης για την ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους) υπονομεύτηκε από το Ισραήλ με τον εποικισμό. Από 70.000 έποικοι έφτασαν στις 800.000, με τον διωγμό των Παλαιστινίων. **΄Ακου Ισραήλ...** Εσύ που περιπλανήθηκες σαράντα χρόνια στην έρημο... σκέψου... Η τρομοκρατία του Ισραήλ και της Χαμάς των Παλαιστινίων είναι καταδικαστές... Αρχίζει από το 1917, στη συμφωνία του Άγγλου υπουργού Εξωτερικών Μπάλφορ, για την δημιουργία Εβραϊκού και Παλαιστινιακού κράτους. Το ίδιο και οι συμφωνίες του Ο.Η.Ε. το 1948 μέχρι την συνθήκη του "Αβραάμ", πρόσφατα. Οι ιστορικές συνθήκες δεν τηρήθηκαν κυρίως από το Ισραήλ, περί της ίδρυσης Παλαιστινιακού κράτους... Οι επιδρομές των βομβαρδιστικών του Ισραήλ κατά της Παλαιστινιακής Γάζας, για να διευθετηθεί -δήθεν- η κρίση στη Μ.Ανατολή και να λήξει -γιατί αυτή είναι η ουσία- υπέρ του Ισραήλ και κατά της Παλαιστινιακής Χαμάς διαμάχη... Είναι η επανάληψη τού λάθους -που και σε άλλες περιπτώσεις και με ολέθρια αποτελέσματα έχει διαπραχθεί- της προσφυγής στον παραλογισμό της "ειρήνης διά της καταστροφής". (Βλ. Βαλκάνια, η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, Κόσοβο.) Και αν πολλοί δεν εξεπλάγησαν που δεν ακούσθηκαν αντιρρήσεις και επικρίσεις για επιδρομές... Πώς να μην επισημανθεί, πόσο εύκολα λησμονήθηκε το παρελθόν και πόσο ανενδοίαστα απεμπολήθηκαν οι αρχές του Ο.Η.Ε.; Γιατί, ποιος μπορεί να δεχθεί πως πολιτικές λύσεις μέσα από διπλωματικούς -όσο κοπιώδεις και αν είναι- χειρισμούς δεν υπάρχουν... Και πως τα προβλήματα "λύνονται" μόνο με βομβαρδισμούς

στη Γάζα που αποφασίζουν σιωπηρά, μονομερώς... οι κυβερνήσεις τρίτων, ΕΕ - ΗΠΑ, με το δικαίωμα στο Ισραήλ αναφέρουν στην "αυτοάμυνα" σύμφωνα με το "διεθνές δίκαιο" εισβολή με τη δύναμη πυρός... χωρίς ούτε καν το φύλλο συκής που σε άλλες περιπτώσεις προσέφερε ο ΟΗΕ. Διότι δεν χωρεί αμφιβολία πως οι βομβαρδισμοί στη Γάζα ανοίγουν νέα πληγή αποσταθεροποίησης στην πολύπαθη Μέση Ανατολή. Με δεινά που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει -ίσως και για εκείνους που αναλαμβάνουν το κόστος τής δι' όπλων "επιχείρησης ειρήνευσης". Όλοι τους είναι σιωπηλοί, δειλοί και συνεργοί. Νίπτουν τας χείρας των, ως άλλος Πόντιος Πιλάτος. Οι Ευρωπαίοι δείχνουν εντυπωσιακή υποταγή και αυτο-ευνουχίζονται έναντι της αμερικανικής διοίκησης, είναι βεβαίως προϊούσα παρακμή.

Η οργανωμένη θρησκεία έχει ανέβει πια στην επιφάνεια· ανήκει κι αυτή σήμερα στην κοινωνία του θεάματος. Όπως είναι στο Ισλάμ... του Αλλάχου Ακμάρ, ο "θεός είναι μεγάλος"... Εκτελούν ανθρώπους αθώους. Δεν υπάρχει στο Κοράνι η λέξη συγχώρεση. Και ο σταυρός έχει γίνει ένα σύμβολο τόσο πολύ "φορεμένο", που οι πιστοί έχουν ξεχάσει την ουσία της πίστης που συμβολίζει. Πως, όπως ο ομιλητικός και ομόκλυτος Πάπας, ο Άγιος Φραγκίσκος του Βατικανού, προσεύχεται υπέρ της ειρήνευσης στη Γάζα, ο "προστάτης των φτωχών", στέκεται στο παράθυρο (η "τράπεζα του Αγίου Πνεύματος" σιωπά... (μίλησε για τρομοκρατία... κάτι είναι κι αυτό) χωρίς αλληλεγγύη έχοντας πλήθος μετοχών σε κερδοφορία, σε εταιρείες παραγωγής όπλων, η οικονομική διαχείριση του Βατικανού...). Βρισκόμαστε πάντα στο σταυροδρόμι τού οριζόντιου κόσμου που ζούμε και του κάθετου κόσμου που μας περιμένει. Vanitas. **Δεν είναι η νεκρή φύση, η vanitas... αλλά, τα ερείπια, οι στάχτες, οι θάνατοι... οι όμηροι. Κάθε δέκα λεπτά σκοτώνεται κι ένα παιδί... Τα ανθρώπινα δικαιώματα σε νοσοκομεία, σε εκκλησίες, οι άμαχοι, οι ικέτες εκτοπισμένοι... Από τις στάχτες γίνεται η αναγνώριση (με την ανάλυση του DNA)... Όλα βομβαρδίζονται... "Καράμα! Καράμα" στα αραβικά σημαίνει Αξιοπρέπεια, Αξιοπρέπεια... Σε μία ζωή άξια να βιωθεί. Είναι απαίτηση του φιλερηνικού κόσμου... Όχι οφθαλμόν αντί οφθαλμού. Σαλόμ σημαίνει ειρήνη. ΄Ακου Ισραήλ... πατρίδα εσύ, πατρίδα και η Παλαιστίνη... Είναι καιρός, τώρα... Γιατί, όπως έλεγε ο Αδαμάντιος Κοραής: «Όπου βλέπεις πολέμους, μην αμφιβάλλεις ότι εκεί η Πολιτική εχωρίσθη από την Ηθικήν. Οι συχνοί πόλεμοι είναι σημείον αψευδέστατον της πλεονεξίας και της βαρβαρότητας των Εθνών» (Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια). Ο πόλεμος στον 21^ο αιώνα, με 35.000 νεκρούς από εδώ και από εκεί, μετά απ' την αποτρόπαια**

τρομοκρατική πράξη της 7^{ης} Οκτωβρίου του 2023, διαρκεί, για έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, με τη συμμετοχή του Ισλαμικού κόσμου; Εκεί που τα πρόσωπα των παιδιών από σφριγηλά, γίνονται οριστικά γερασμένα σε λίγη ώρα... από τις βόμβες.

Η ιστορική διαμάχη...

Η πρόταση του Άγγλου υπουργού εξωτερικών Μπάλφουρ, το 1917, έβαλε το θεμέλιο για τη δημιουργία Εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη. (Ο Άρθουρ Τζέιμς Μπάλφουρ σε συμφωνία με τον ηγέτη της Εβραϊκής Κοινότητας της Μ.Βρετανίας Γουόλτερ Ρότσιλντ. Είχε προηγηθεί το 1916, συμφωνία Πίκο και Σασκς (Γαλλίας-Μ.Βρετανίας) για διευθέτηση. Ο Ρούσβελτ (ΗΠΑ), έλαβε μήνυμα από τον Τσόρτσιλ: «Είμαι αναπόσπαστα δεμένος με την σιωνιστική πολιτική, καθώς υπήρξα ένας από τους πρωτεργάτες της». Από τότε έχουμε τέσσερις αραβο-ισραηλινούς πολέμους. Οι Η.Π.Α. και η Αγγλία οδήγησαν τις εξελίξεις στη Μ.Ανατολή. Στον 3ο πόλεμο του 1967, με τον πόλεμο των έξι ημερών, με επίθεση στην Αίγυπτο και η εμπλοκή της Συρίας - Ιορδανίας κατέληξε σε συντριπτική ήττα των αραβικών χωρών. Η ανατολική Ιερουσαλήμ, η Λωρίδα της Γάζας, η Δυτική όχθη, τα υψώματα του Γκολάν και η χερσόνησος του Σινά, βρίσκονται υπό την ηγεμονία του Ισραήλ οι 5,6 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι, υπό τον πλήρη έλεγχο του στρατού. Η Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023, στην 50η επέτειο του πολέμου γνωστού ως πόλεμος του Γκομ Κιπούρ, επιτίθεται στο Ισραήλ (1.250 θάνατοι και 230 απαγωγές Ισραηλιτών - στα σοσιαλιστικά χωράφια και στα φεστιβάλ των νέων, με φιλειρηνικά συνθήματα και υπέρ της συμβίωσης Ισραήλ και Παλαιστίνης). Η τρομοκρατία στο ζενίθ και φυσικά ήταν αποτρόπαια... Πόσα πουλιά μπορούν να ξαποστάσουν πάνω σ' ένα δέντρο ή στα κλαδιά της δράκαινας τού πολέμου, στη Γάζα; Κανένα... Κανένας άνθρωπος δεν στέκεται από τις βόμβες που πέφτουν απ' το Ισραήλ, δίχως ψωμί, ιατρική περίθαλψη, τα στοιχειώδη μέσα, στα ιμπεριαλιστικά τείχη... Οι συμφωνίες του Όσλο (1993), η Διάσκεψη στη Μαδρίτη (1991), η συνάντηση του Ράμπιν Αραφάτ το 1978 στην Αμερική, στο Καμπ Ντέιβιν, θρυμματίστηκαν, και η ένταση μεγάλωνε. Η δολοφονία του Ράμπιν (1995) μεγάλωνε τις αποστάσεις για τη διευθέτηση. Τέλος, οι συνομιλίες "Αβραάμ" έπεσαν στο κενό. Το 2007 η Γάζα πέφτει στα χέρια της Μουσουλμανικής αδελφότητας Χαμάς. Το 70% των Παλαιστίνιων είναι μαζί με την Χαμάς. Η άλλη πλευρά του Αμπάς (Δ.Όχθη) ελέγχει το 30%. Οι Σαρόν και Νετανιάχου χρηματοδοτούσαν την Χαμάς κατά του Αραφάτ και του Αμπάς, με σκοπό την διάλυση της Ιντιφάντας. Η συμφωνία του "Αβραάμ" μεταξύ Σ.Αραβίας και Ισραήλ βάλτωσαν. Την υπονόμευσαν τα πιο ακραία στοιχεία (Ιράν-Κατάρ κυρίως και άλλοι ριζοσπαστικοί Άραβες). Το Ιράν απειλεί ότι θα εξαφανίσει το Ισραήλ. Αλλά, η λέξη Ισραήλ στην Εβραϊκή γλώσσα, σημαίνει ισχυρός και δόθηκε στον Ιακώβ. Τον 14ο αιώνα π.Χ. οι Εβραίοι εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη, τότε, Χαναάν, στη "Γη της Επαγγελίας" στην "Αγία Γή". Όταν ρώτησαν τον προφήτη του Ισραήλ

Ησαΐα, πότε θα έρθει ο Μεσσίας στη γη, για να 'ρθει η ειρήνη, απάντησε: "Όταν έρθει, θέλω να είμαστε λιοντάρια, παρά αμνοί...".

Πολιτικοί αναλυτές στις ΗΠΑ, εγκάθετοι του πολιτικοστρατιωτικού συστήματος εξουσίας, μιλούσαν στο CNN πρόσφατα για την επίδραση του Ισλαμισμού, της καθυστέρησης τού παλαιστινιακού λαού, ως επακόλουθο της θρησκευτικής μεταφυσικής. Αγνοούσαν σκόπιμα μ' αυτές τις ερμηνείες, να εξηγήσουν στην αμερικανική κοινή γνώμη, τα βαθύτερα αίτια της παλαιστινιακής εξέγερσης, ότι δεν είναι θρησκευτικά. Η εθνική καταπίεση των Παλαιστίνιων, μεγάλωσε μετά την ίδρυση του εβραϊκού κράτους. Συνεχίζεται μέχρι σήμερα η επεκτατική κατοχική πολιτική, οικονομική, στρατιωτική δράση των σιωνιστών, εκφράζοντας έτσι τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ως χωροφύλακα στη Μ.Ανατολή. Η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και η επίθεση αποκάλυψαν το φρικιαστικό στίγμα τους. Τα προσώπια, ενισχύουν και τα πιο ολιγαρχικά, φεουδαρχικά, αυταρχικά κράτη στη Μ.Ανατολή. Ενισχύονται τα πιο προκεχωρημένα φυλάκια, ως οι παρατηρητές για τις επιδιώξεις των Αμερικανών, Αράβων, Βασιλέων, παλαιών αποικιοκρατών της Μ. Βρετανίας, εκπροσώπων των πολυεθνικών εταιριών πετρελαίου. Όπου ρέουν πετροδολάρια επεμβαίνουν: Περσικός κόλπος, Μ.Ανατολή, Ιράκ, Ιράν κ.λπ. Ενισχύουν το Ισραήλ με πυρηνικά υπερόπλα καθημερινά. Στο φούντωμα του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστίνιων προσπαθεί να απαντήσει το Ισραήλ. Δεν ενισχύεται έτσι και κάθε άλλη προσπάθεια στη Μ.Ανατολή, για ειρήνη. Οι θηριωδίες απέναντι στον εξεγερμένο παλαιστινιακό λαό, με τανκς, ελικόπτερα και πλοία (κατευθυνόμενα από τελευταίου τύπου επικοινωνίες δορυφορικές σε στεριά, θάλασσα, αέρα).

Οι ωμότατες δολοφονίες διαχρονικά, 200 χιλιάδες από το 1948 (στοιχεία του Ο.Η.Ε.) Παλαιστίνιων, οι τραυματισμοί χιλιάδων, είναι τα σαφή δείγματα των προθέσεων τους. Η κατάρρευση της συμφωνίας του Όσλο (1993) και όλων όσων ακολούθησαν, με τις ευλογίες των ΗΠΑ, κατέδειξαν, στον επικυρίαρχο αμερικανικό ιμπεριαλισμό - να οργανώσει μία φυλακή-κράτος στα όρια των δήθεν παραχωρήσεων του Ισραήλ, στο ψευδεπίγραφο "παλαιστινιακό κράτος", όπως έλεγαν οι διπλωμάτες, της Παλαιστινιακής διοίκησης. Η βάρβαρη πολιτική του Ισραήλ, των κατοχικών στρατευμάτων στο "παλαιστινιακό κράτος", φτάνει στα όρια, θυμίζουν ναζιστικές θηριωδίες. Η ηρωική παλαιστινιακή εξέγερση προχωρεί. "Είναι τέκνο της οργής και της ανάγκης" για την εθνική απελευθέρωση, με τους μικρούς και μεγάλους αγώνες. Απ' τις σφεντόνες των μικρών παιδιών κατά τού οργανωμένου κατοχικού στρατού, στα κατεχόμενα. Η εξέγερση έρχεται απ' το παρελθόν. Αναλαμβάνει δυνάμεις απ' τις σημερινές και μελλοντικές ανάγκες του ηρωικού παλαιστινιακού λαού, για ελεύθερη και ανεξάρτητη πατρίδα. Το όραμα βαθαίνει. Ενισχύεται καθημερινά με τους αγώνες των Παλαιστίνιων. Με τη

δύναμη κρούσης στην πρώτη γραμμή την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα στην πρωτοπορία. Όπως γίνεται πάντοτε. Την πιο ιστορική, γνήσια επαναστατική φωνή και οργανωμένη δύναμη, εκφράζουν τα συμφέροντα του παλαιστινιακού λαού, για εθνική κοινωνική απελευθέρωση. Μέχρι το τέλος... Μέχρι τη νίκη...

Ο πόλεμος και η χρήση από τα ΜΜΕ...

«Δε ζητώ να με κοιτούν. / Μου φτάνουν τ' άστρα / ο ήλιος που φωτίζει / όλους τους ανθρώπους και τα στάχια». (Γιάννης Καραβίδας)

Ενώ παρακολουθούμε τα δραματικά γεγονότα στη Γάζα την ζωντανή κόλαση σε απ' ευθείας σύνδεση, στην Ευρώπη, Αμερική, η δεξαμενή σκέψης (ιδεολογικό ορμητήριο του ιμπεριαλισμού), με επικεφαλής ένα από τα "παιδιά" της εξουσίας, τον Τ.Λ.Φρίντμαν σχολιαστή της "Νιου Γιορκ Τάιμς" έγραφε ότι δεν πιστεύει ότι η απελπισία λόγω της ισραηλινής κατοχής, είναι η αιτία που οδηγεί πολλούς Παλαιστίνιους να γίνουν ανθρωποβόμβες! Αλλά, επειδή «είναι τυφλωμένοι από την ναρκισσιστική τους οργή, αν έχουν χάσει την ουσία επάνω στην οποία είναι χτισμένος ο κάθε πολιτισμός: το ιερό της ανθρώπινης ζωής, αρχής γενομένης απ' τη δική τους!!!» Ο μικροαστός διανοητής Τ.Λ.Φρίντμαν δίπλα στη θαλπωρή του συστήματος των ΗΠΑ, (τρία βραβεία Πούλιτζερ), δεν έχει μνήμη, όταν ίδιες οι εκδηλώσεις και επιχειρήσεις αυτοκτονίας είχαν εκδηλωθεί τον Σεπτέμβριο του 1982 στη Βηρυτό, όταν το στρατόπεδο Σατίλα είχε μετατραπεί σε απέραντο νεκροταφείο.

Οι αποτρόπαιες δολοφονίες των Παλαιστίνιων απ' τους Ισραηλινούς στη Σάμπρα, Σατίλα, στη Γάζα πέρασαν από τον "ιεροκήρυκα" στη σιωπή. Η υπενθύμιση εκείνων των σφαγών ίσως βοηθήσει στην ανάπτυξη της ιστορικής μνήμης... Αφού, μάλιστα το σύστημα εξουσίας (οικονομικό-στρατιωτικό) προήγαγε τον σχεδιαστή των σφαγών, τον μακαρίτη Αριέλ Σαρόν, ως επικεφαλής στο πιο στρατηγικό υπουργείο εποικισμού της ανέγερσης των παράνομων οικισμών στα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. Δηλαδή, της κατεδάφισης των νομίμων σπιτιών, απ' το 1948 των Παλαιστίνιων. Αργότερα τον έκαναν πρωθυπουργό! (Ευθύνεται για διαρκή εγκλήματα απ' το 1982). Κουβέντα δεν είπατε κύριε για το ότι ο πρώην πρωθυπουργός τού πολέμου Σαρόν, είχε δηλώσει το 1992 στο CNN στην κυρία Κριστιάν Αμανπούρ, ότι όσο υπάρχει Ισραήλ στην εξουσία, αποκλείεται να δοθεί οποιαδήποτε λύση στο Παλαιστινιακό. Αφού δεν μπορεί να κάνουν πίσω ούτε βήμα, δεν θα υποχωρήσουν ποτέ ούτε στο ζήτημα της Ιερουσαλήμ ούτε στο Ερέτζ (μεγάλο Ισραήλ) τού 1967. Φαίνεται δεν γνωρίζει ότι Ισραήλ σημαίνει ισχυρός, με στόχο ότι όχι το "δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της γης" αλλά, τη δικαιοσύνη του ισχυρού. **Ας διαβάσει τις αναμνήσεις του Γάλλου συγγραφέα/σκηνοθέτη, Ζαν Ζενέ (1910-1986), με έργα του, "Από την Βηρυτό στην Ιερουσαλήμ", "Ο κόσμος είναι επίπεδος", "Lexus και ελιά", "Οι δούλες".** Τα γεγονότα στη Σάμπρα/Σατίλα

τον έκαναν να σπάσει τη λογοτεχνική του σιωπή, γράφοντας τόν **"Ερωτευμένο αιχμάλωτο"**. Ένα έργο θεατρικό που το κατέβασαν βιαίως λογοκρίνοντάς το, οι οικονομικοί, "πνευματικοί" παράγοντες τού Σιωνισμού στις ΗΠΑ, Ευρώπη. Είχε τον τίτλο **"Τέσσερις ώρες στη Σατίλα"**. Ίσως κύριε Τ.Λ. Φρίντμαν, θα καταλάβαινες ότι σήμερα διαπράττεται μια άλλη γενοκτονία, όχι με επένδυση της κλασικής μουσικής όπως γινόταν επί Χίτλερ, αλλά, με τα πολλαπλά υπερόπλα του ιμπεριαλισμού. Το πολιτικό κενό που υπάρχει ανάμεσα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη καλείται να το καλύψει ο μετριοπαθής Αμπάς, παραλαμβάνοντας ερείπια στη Γάζα και 35.000 νεκρούς μαζί με την σπαρασσόμενη και στη Δ.όχθη κατάσταση. Δύσκολο έργο, δίχως εγγυήσεις.

Ο θυμός ενισχύεται. Οι ανθρωποβόμβες αυτοκτονίας θα συνεχιστούν... πιο έντονα με εικόνες σε διαρκή μετάδοση τηλεοπτικά... Τα αδιέξοδα διευρύνονται, ίσως κρατήσει και μια γενιά η εκκρεμότητα για την αναγνώριση της Παλαιστίνης. Ο Τέταρτος Ισραηλινός πόλεμος διαρκεί... Οι 200.000 χιλιάδες νεκροί από το 1917 μέχρι σήμερα και οι 600 αποφάσεις του Ο.Η.Ε., αγνοούνται για την για την ίδρυση Παλαιστινιακού κράτους. **«Η σκύλα είναι σε οργανισμό και γεννάει κτήνη, γιατί, απ' όλες τις αμφιβολίες ομορφότερες είναι σαν οι φοβισμένοι, αδύναμοι, σηκώνουν το κεφάλι και παύουν να πιστεύουν στον τυράννων τη δύναμη»** (Μπρέχτ).

Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν είδε, δεν άκουσε τίποτε. Ακούγονται οι κρότοι, κλαυθμοί από το 1917, με την κυριαρχία των Εγγλέζων, των Αμερικάνων, Γάλλων, των Ισραηλιτών, και των λοιπών παραγόντων, Αράβων, Ιορδανών, Σύριων, Αιγυπτίων, Σαουδαράβων και Τούρκων, και άλλα Ισλαμικά κράτη. Ενισχύονται τα αδιέξοδα, για λόγους διανομής των γεωστρατηγικών συμφερόντων... στη Μέση Ανατολή. Στις φυλακές του Ισραήλ υπάρχουν πέντε χιλιάδες Παλαιστίνιοι - δίχως δίκη. Ως άλλες "ασπίδες" κρατούνται.

Το Ισραήλ ανταλλάσσει κρατούμενους Παλαιστίνιους με τους νεκρούς (κόκκαλα) Ισραηλίτες (που βρίσκονται σε περιοχές Παλαιστίνιων). Τόσο ισχυρό είναι το θρησκευτικό φρόνημα και η ιερότητα των συναγωγών. Η έλλειψη της σκόπιμης πληροφόρησης από το 1917 μέχρι σήμερα, δυσκολεύει στην κοινή γνώμη να κατανοήσει το δίκαιο αίτημα του Παλαιστινιακού λαού για πατρίδα - να ζήσει εν ειρήνη στη γη των προγόνων του. Ετοιμάζεται ένας γενικευμένος πόλεμος. Υπάρχουν οι στάχτες στη Ραμάλα, Τζενίν, στη Γάζα. **Η Παλαιστίνη είναι ένα παγκόσμιο "Μεσολόγγι"!** Γι' αυτές τις ιδέες της ελευθερίας, γίνονται ολοκαύτωμα οι απλοί άνθρωποι. Για ένα κομμάτι γης και ουρανού, για δύο φέτες αραβικού ψωμιού... προσεύχονται στα ιστορικά χώματά τους και κανένα σιωπητήριο δεν μπορεί να τους σταματήσει. Αφού έχουν την ελευθερία ως όπλο υπό μάλης... εβδομήντα πέντε χρόνια. Συνεχίζουν...

Παναγιώτης Καραβασιλής

Ποιητής και αναλυτής συστημάτων Πληροφορικής

ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΙΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Το Αρχοντικό

Σε κάποια έργα του Γιάννη Παπαοικονόμου υπάρχει το μοτίβο της διαμονής σε ξένη χώρα, είτε λόγω εξορίας, είτε για λόγους επιλογής, όπως για παράδειγμα στο *Το Αρχοντικό* και το *Η άλλη σιωπή*. Θέμα που δεν έχασε ποτέ την επικαιρότητά του, αλλά που αντιθέτως γίνεται όλο και πιο επίκαιρο. Το *Αρχοντικό* κυκλοφόρησε το 2011 από τις εκδόσεις «Ποιήματα των Φίλων». Ο πρωταγωνιστής του βιβλίου αυτού είναι από την Κρήτη, όπου διαδραματίζεται μεγάλο μέρος του βιβλίου. Δηλαδή από την ιδιαίτερη πατρίδα της μητέρας του συγγραφέα. Μαζί με το *Η ζώνη* (2008, «Σύγχρονη Εποχή») και το *Απόστολος Μούδος* (2010, «Αλφειός») ανήκει στον κρητικό κύκλο του. Ωστόσο, *Το αρχοντικό*, μαζί με το *Η άλλη σιωπή* (2012, «Ποιήματα των Φίλων») και το *Το δόκανο* (2007, «Σύγχρονη Εποχή») ανήκει και στον (αντι)χουντικό κύκλο του συγγραφέα. Επομένως, *Το αρχοντικό* ανήκει ουσιαστικά σε δύο κύκλους. Ένας καθηγητής, γόνος οικογένειας μεγαλοκτηματιών της Κρήτης που διδάσκει αρχαίες κοινωνίες, το κάνει με τρόπο διαλεκτικό σηκώνοντας έτσι τις υποψίες της Ασφάλειας. Οι ανακρίσεις είναι τραγελαφικές, αποκαλυπτικές για την αμορφωσιά των ασφαλιτών, οι οποίοι προσπαθούν να δώσουν ύφος στην εξουσία τους μιλώντας μια καθαρεύουσα την οποία δεν κατέχουν. Η καθυστέρηση και η βαρβαρότητα απόκτησαν εξουσία και βρίσκονται απέναντι στη λεβεντιά, το ήθος, τη μόρφωση, τη διαλεκτική σκέψη. Στο τέλος ο καθηγητής περνάει στον αντιδικτατορικό αγώνα μαζί με την εργατιά και βιώνει τη λύτρωση, την κάθαρση. Το βιβλίο έχει διάφορα επίπεδα. Η διάνοηση που ενώνεται με την εργατική τάξη στον κοινό αγώνα αποτελεί το σημαντικότερο μήνυμα. Η εξέλιξη του καθηγητή σ' αυτή την κατεύθυνση, η ωρίμανσή του σαν αγωνιστή ξεκινάει με το να μην σκύβει μπροστά στην Ασφάλεια, αλλά βιώνει και τη συμπαράσταση των φοιτητών με την αλληλεγγύη τους, οι οποίοι τελικά τον φυγαδεύουν στην Αθήνα, και δη στο Πέραμα (η άλλη πατρίδα του συγγραφέα). Έπειτα ο γάμος με μια ξένη η οποία φεύγει, αλλά και επιστρέφει. Η πλοκή περιπλέκεται με μια ιστορία με μια ξένη φοιτήτρια των ελληνικών, η οποία όμως, ενδιαφέρεται μόνο για την επιστήμη. Το βιβλίο είναι γεμάτο από επιλογές, όπως και *Το δόκανο*, αλλά με άλλο τρόπο. Εδώ εμπλέκεται και το ευρωπαϊκό στοιχείο μέσα από τις δύο ξένες γυναίκες, που φέρνει επί τάπητος το ζήτημα της σύγκρουσης αξιών, συμπεριφορών και νοοτροπιών σε ευρύτερο επίπεδο και όχι μόνο στο ταξικό. Δεν είναι μόνο ταξικό το θέμα, αλλά και πολιτισμικό/ψυχοκοινωνικό που, ωστόσο, απορρέουν από το ταξικό. Αυτά τα επίπεδα διαπλέκονται, αλλά στο τέλος όλα ξεκαθαρίζονται, επειδή οι πρωταγωνιστές κάνουν μια επιλογή-κάθαρση-λύτρωση από τις εσωτερικές τους διαμάχες. Η καθαρή επιλογή απελευθερώνει τον άνθρωπο κάνοντάς τον δημιουργικό, γιατί έχει ξεμπλέξει με τις εσωτερικές του αβεβαιότητες και απεγκλωβισμένος μπορεί να ακολουθήσει το δρόμο της επιλογής του. Γίνεται πια ελεύθερος. Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την ανάκριση του πρωταγωνιστή στο πανεπιστήμιο. Στην ανάκριση παραβρίσκονται ο πρύτανης, ο κοσμήτορας Μαυρίδης, ένας αντιστράτηγος και ένας συνταγματάρχης. Ο καθηγητής Αλμυρός καταλαβαίνει ότι δίνει εξετάσεις στην εξουσία:

—«Λοιπόν κύριε Αλμυρέ, ξεκίνησε ο συνταγματάρχης, πιστεύετε όντως ότι η ιστορία εξελίσσεται ως αποτέλεσμα της πάλης των τάξεων;

—Δεν ξέρω, κύριε...

—Σταθερόπουλος, συνταγματάρχης.

—Χαίρω πολύ κύριε Σταθερόπουλε. Δεν ξέρω τι εννοείτε, εγώ διδάσκω ιστορία των αρχαίων κοινωνιών, όχι πολιτική.

—Ναι, βεβαίως, το γνωρίζω, όμως, υποστηρίζατε τελευταίως ότι ο Σπάρτακος κι άλλος ένας που δεν ενθυμούμαι τ' όνομά του, εξηγέρθησαν κατά της ρωμαϊκής εξουσίας μετά πιστεως δι' έναν κόσμον άνευ δούλων και δουλοκτητών, την εκτροπήν του αρχαίου πολιτισμού της πατρίδος ημών;

Τα 'χε λίγο χαμένα. Φαίνεται ότι οι χαφιέδες τους είχαν κάνει καλή δουλειά, πολύ πριν το πραξικόπημα. Κόμπιασε λίγο με βρήκε διέξοδο.

—Ο άλλος ήταν ο Αριστόνικος, κύριε συνταγματάρχα, το ίδιο Έλληνας και εμείς!

Η καθαρεύουσα ήχησε τόσο ειρωνική που έκανε τον πρύτανη ν' αναθωρήσει τον Αλμυρό με φανερά αγανάκτηση. Ο άλλος ούτε που κατάλαβε.

—Ναι, ναι, αυτό το όνομα μου ανέφερον..., του ξέφυγε.

Ο στρατηγός του έστειλε ένα οργισμένο βλέμμα. «Με τέτοιους κουντεντέδες θα αλλάξομε την κοινωνίαν και θα κατατροπώσομεν τους κομμουνιστάς;»

—Εγώ δεν υποστήριξα την πάλη των τάξεων σε μάθημά μου. Θεωρώ όμως, ως ιστορικός, ότι την εποχή εκείνη το να μετατραπεί κάποιος σε δούλο αποτελούσε μια διαδικασία σύνθη, που καθιστούσε επισφαλή τη θέση των πάντων. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν αδυναμία της τοτινής κοινωνίας.

—«Καλά, μας κάνει και κομμουνιστικό κήρυγμα τώρα ο συνοδοιπόρος!», σκέφτηκε ο στρατηγός μα δε μίλησε. Άφησε τον συνταγματάρχη Σταθερόπουλο να ξεκαθαρίσει τις πρώτες αγριάδες από τον μπαξέ που έφερνε στο φάκελό του τον κωδικό «Αλμυρό». Μετά θα τον παραλάβει ο ίδιος και θα δει του λόγου του ο ψευδοδάσκαλος «πόσα απόδια χωράει ο σάκκος»!

—Μα, κύριε Αλμυρέ, οι δούλοι ήταν βάρβαροι, απ' όσα γνωρίζω...

—Βάρβαροι ως ο Πλάτων... Ναι, μη ταραξέστε, κύριε Σταθερόπουλε, ο θεός Πλάτων!

—«Α, τούτος διαθέτει υπέρμετρον θράσος!», απόρησε μόνος του ο στρατηγός. «Τώρα τα βάζει και με τον Πλάτωνα, την δόξαν της Ελλάδος! Ακου βάρβαρος ο Πλάτων! Ε, αυτό πάει πολύ!»

Ο πρύτανης και ο Μαυρίδης κάτι κατάλαβαν, αλλά προς στιγμήν δεν είπαν τίποτε. Είχαν κάπως ενθαρρυνθεί από τον τρόπο που τους ρεζίλευε ο Αλμυρός, μ' όλο που δεν συμφωνούσαν, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, μαζί του. «Άσε τα στραβάδια να σπάσουν τα μούτρα τους και μετά βλέπουμε εμείς τι θα κάνουμε με τον καθηγητή μας».

Ο στρατηγός Θρασάκος, όπως του συστήθηκε, πήρε τη σκυτάλη από τον συνταγματάρχη. Δεν άντεχε άλλο, αυτός κατακρήμνιζε τους ιερούς κίονες της αρχαίας Ελλάδος.

—«Λοιπόν, κύριε Αλμυρέ, δια ποίους λόγους υποστηρίζετε ότι ο θεός Πλάτων, ο αποδεδειγμένος εξ όλων των ιστορικών ως ακραιφνής Έλληνας, ήτο βάρβαρος;

Τον κοίταξε μ' ένα περιπαιχτικό ύφος. «Αυτός ο καρβανάς δεν γνωρίζει γρου από ιστορία, ακόμα και της πατρί-

δας μας, που εννοείται ότι διαφυλάττει τις υποθήκες της!» σκεφτόταν, όσο μιλούσε, ο Αλμυρός.

–Ξέρετε, κύριε Θρασάκο, και βεβαίως «ήτο ακραιφνής Έλλην» ο Πλάτων...

–Έλεγον κι εγώ!

Οι δύο καθηγητές ήξεραν κιόλας την απάντηση του Αλμυρού.

«Είναι και το ρεζίλημα της καθαρευούσης...», σκέφτηκε ο πρύτανης. «Τους κάνει με τα κρεμμυδάκια!», χαμογελούσε βαθιά του ο Μαυρίδης.

–Όμως, συνέχισε ο Αλμυρός, λίγο έλειψε να μετατραπεί σε δούλο. Πουλήθηκε μάλιστα ως τέτοιος σε σκλαβοπάζαρο!

–Μα τι αίσχη είναι τούτα κύριε Αλμυρέ; Είπαμε να έχετε ανατρεπτικές απόψεις, δικαίωμά σας, όπως δικαίωμά μας είναι να σας φράξομεν τον δρόμο της επικοινωνίας σας με τας τρυφεράς, αδιαμορφώτους συνειδήσεις των νεαρών βλαστών μας.

Α, αυτός λοιπόν είναι ο σκοπός τους! Τώρα που τον γνωρίζει δεν τον ενδιαφέρει τίποτε άλλο από το να τους κάνει ρεζίλι μπροστά στα στηρίγματά τους, τους ακαδημαϊκούς επίορκους θεσμικούς παράγοντες.

–Δεν είναι ούτε αίσχη ούτε υπερβολές κύριε στρατηγέ μου, και το αν έχω «ανατρεπτικές απόψεις» αφήστε με να τις εκθέσω εγώ ο ίδιος, αν είναι όπως τα λέτε. Οντως λοιπόν, κι εδώ παρευρίσκονται υποθέτω εξ αρχής για το λόγο αυτό, δύο έγκριτοι ταγοί του πανεπιστημίου μας για επαλήθευση των λεγομένων, όντως λοιπόν όπως έλεγα, ο Πλάτωνας πουλήθηκε σαν δούλος, όταν στο ταξίδι του, επιστρέφοντας από τις Συρακούσες, πιάστηκε από πειρατές που τότε λυμάνονταν τη Μεσόγειο, κι αν δεν τον είχαν αναγνωρίσει κι αφήσει ελεύθερο οι αγοραστές του, θα χάναμε και τα ίχνη και ορισμένα από τα πιο σημαντικά του έργα. Αυτή, στρατηγέ μου, είναι η ιστορική πραγματικότητα, όπως τη διδάχθηκα κι όπως τη διδάσκω «εις τας τρυφεράς συνειδήσεις της πατρίδος μας», για να γνωρίσουν την αλήθεια για την αρχαιότητα, που αποτελεί παράδειγμα βέβαια λαμπρό σαν πολιτιστικό φαινόμενο της ανθρωπότητας στο σύνολό της» (σελ. 126/127/128).

Όσο κι αν μας προκαλεί το γέλιο η αμορφωσιά, η αγραμματοσύνη των ασφαλιτών, ωστόσο πρόκειται για τραγωδία το γεγονός, ότι εκείνοι μπορούν να επικρατήσουν σ' ένα τόπο. Ο συγγραφέας δίνει πετυχημένα τη διαμάχη ανάμεσα στο σκοταδισμό μιας εξουσίας και το φως της γνώσης στο βιβλίο αυτό που σε πολλά επίπεδα εμφανίζει ταξικές, κοινωνικές, αλλά γι αυτό και ψυχοκοινωνικές αντιθέσεις/συγκρούσεις.

Η άλλη σιωπή

Η άλλη σιωπή διαδραματίζεται στο εξωτερικό, στη Γαλλία συγκεκριμένα, όπου ο συγγραφέας έζησε τα χρόνια της χούντας κυνηγημένος. Εδώ μπαίνει εντονότερα το θέμα της ταυτότητας σε ξένη χώρα. Ίσως το βιβλίο είναι το πιο «εσωτερικό» του συγγραφέα. Ο πρωταγωνιστής μεγάλωσε με άλλες αξίες, νοοτροπίες, έθιμα και βιώνει οδυνηρά τις διαφορές. Πέρα από τον αντιχουντικό αγώνα γίνεται μέσα του μια πάλη για να μην τον κατακτήσει η ξένη χώρα ούτε μέσα από τον έρωτα. Η πάλη για τη διατήρηση του εαυτού του παίζει σημαντικό ρόλο σ' αυτό το βιβλίο. Το κύριο εδώ είναι τελικά η επιβίωση της ίδιας της ταυτότητάς του σαν Κρητικού, που θέλει να την περισώσει. Η μία σιωπή είναι η επιβεβλημένη από το δικτατορικό καθεστώς της πατρίδας του. Η άλλη σιωπή -που είναι και ο τίτλος του βιβλίου- είναι η πιο βαριά, είναι η σιωπή που εμποδίζει τις σχέσεις στον άλλο τόπο. Στο τέλος έρχεται το συμπέρασμα, γνωρίζει πια τον εαυτό του. Το εξαπέλυσε

μέσα του η είδηση της σύλληψης ενός φίλου του στη μακρινή Ελλάδα. Μια είδηση που λειτουργεί σαν καταλύτης πάνω στο Είναι του. Δηλαδή, εδώ, όπως και στο *Το Αρχοντικό*, ο πρωταγωνιστής λυτρώνεται, ζει μια καθαρή:

«Στη στιγμή κατάλαβε, λες και φωτίστηκαν από ένα καινούργιο ήλιο, πως αυτό που φοβόταν ο Κρητικός τόσο καιρό τώρα, ήταν «μη γίνει άλλο πράμα», «να αναπυχθεί», «να γίνει Ευρωπαίος». Αγαπούσε τώρα την άγρια σκιά της Κρήτης. Χωρίς αυτήν δε θα 'ταν ο ίδιος Ρήγας, ο αγωνιστής, ο Έλληνας. Μήπως κι αυτό δεν ήταν νίκη, στο θάμβος της ευρωπαϊκής ζωής, των φωτισμένων μαγαζιών, της ευπορίας;

Ο χαμένος φίλος του χαμογέλασε μες απ' τα κάγκελα της καρδιάς του. «Ναι, ναι, αυτός είναι ο δρόμος μου», μίλησε στον εαυτό του. Το φώναξε όμως, γιατί μια κυρούλα με τα ψώνια της, που περνούσε δίπλα του, κούνησε λυπημένα το κεφάλι της.

–Ναι, ναι, ξαναείπε δυνατά, σαν να 'θελε με τη φωνή να το πιστέψει, αυτός είναι ο δρόμος, μια άλλη αντίσταση.

Το κύριο τώρα ήταν να μείνει ο ίδιος, όπως ο φίλος του, πίσω από μίαν άλλη φυλακή, μίαν άλλη σιωπή, που τον έκλεινε για πάντα, σαν κρυφό απόσταγμα, νόημα ζωής, που δεν θα ξεβόψει...» (σελ. 125/126).

Σ' αυτό το σημείο ταιριάζει, νομίζω, μια μικρή παρέκβαση στον ποιητικό λόγο του Γιάννη Παπαοικονόμου και δη στο ποίημα «Παλλινόστηση» με μήνυμα, ότι δεν μπορείς τελείως να αποτινάξεις από μέσα σου την ξενιτιά, αν την έχεις ζήσει για χρόνια. Ο τόνος είναι μελαγχολικός, απαισιόδοξος, αλλά μην ξεχνάμε, όμως, ότι ήταν μια ξενιτιά προσφυγιάς, επιβίωσης, εξαναγκασμού, όχι επιλογής για λόγους σπουδών, έρωτα ή άλλου ενδιαφέροντος. Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Παλαιές Αυλές» (2005, «Ποιήματα των Φίλων»).

ΠΑΛΛΙΝΟΣΤΗΣΗ

Επέστρεψε
η ξενιτιά είχε
κολλήσει μέσα του
ένα στρώμα λέπια
υπόγκριζα
αλλά κανείς δε τα 'βλεπε
ρίχθηκε με πείσμα
στα παλιά
φίλοι
σύντροφοι
αγάπες
τίποτε δε ξέγδερνε
το μέσα δέρμα
του φιδιού
που τον έπιγε
προσπάθησε και πάλι
να ριζώσει
στις αυλές με τα παρα-
μύθια των ποιητών
τα σκοτεινά δωμάτια
με τα λάμνοντα σώματα
τις εξοχές της παιδικής
ανάληψης
τίποτα
χαμένους κόπος
η ξενιτιά ήτανε πια
ο ίδιος.

Άννεκε Ιωαννάτου

Η ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡ ΜΠΕΝΒΕΝΟΥΤΟ ΤΣΕΛΙΝΙ

Ο Μπενβενούτο Τσελίνι / Benvenuto Cellini, γεννήθηκε το 1500 στη Φλωρεντία. Καλλιτέχνης αργυροχρυσοχόος, γλύπτης, ζωγράφος, σχεδιαστής, στρατιώτης, μουσικός και συγγραφέας. Επηρεάστηκε βαθιά από την τέχνη του Μιχαήλ Αγγέλου, αλλά και τον «αμφισβήτησε» παρόλο που βασίστηκε σε πολλά μοτίβα και μελέτες του για τις μνημειακές γλυπτικές συνθέσεις του. Τα σωζόμενα εμβληματικά γλυπτικά του έργα χάρισαν στον Cellini μεγάλη φήμη, όπως το μεγάλων διαστάσεων χάλκινο γλυπτό, που παριστάνει τον Περσέα να κρατά το κεφάλι της Μέδουσας και κοσμεί την Πιάτσα ντε λα Σινιορία της Φλωρεντίας, συγκρινόμενο με τον διάσημο υπερμεγέθη «Δαυίδ» του Μιχαήλ Αγγέλου. Ο Τσελίνι θεωρείται ένας από τους χαρακτηριστικότερους κορυφαίους εκπροσώπους της ύστερης Αναγέννησης για το έργο και το περίτεχνο τεχνοτροπικό ύφος του. Ως τυπικός μανιεριστής επικεντρώθηκε στο πνεύμα της ομορφιάς, αλλά και απολάμβανε καυχόμενος για την παραβατική ζωή του. Δυστυχώς πολλά από τα υπέροχα έργα του σε χρυσό και ασήμι λιώθηκαν για την αξία του μετάλλου τους. Ο Τσελίνι πολέμησε κατά την Λεηλασία και την καταστροφή της Ρώμης το 1527 από τα στρατεύματα του Καρόλου Ε' και τον διέταξαν να λιώσει ως ειδικός τα ιερατικά κοσμήματα του πάπα Κλήμεντος Ζ'. Όταν φυλακίστηκε για την κλοπή των κοσμημάτων του Πάπα, επινόησε μια από τις σπουδαίες αφηγήσεις φυλακισμένου - συμπεριλαμβανομένης της δηλητηρίασης του - και της δήθεν θρησκευτικής μεταστροφής του. Ωστόσο, παρά την μεταμέλειά του, μετά την αποφυλάκισή του κατηγορήθηκε πάλι για τον φόνο του δολοφόνου του αδελφού του. Ο Τσελίνι διάδιδε κομπάζοντας ότι ο Πάπας τον συγχώρησε αφού «άντρες σαν τον Μπενβενούτο, μοναδικοί στο επάγγελμά τους, δεν υπόκεινται στο νόμο»! Συνέχισε ακάθεκτος τις δράσεις του παρά το γεγονός είχε μολυνθεί από σύφιλη, αλλά και τις εναντίον του απόπειρες δολοφονίας από αντιπάλους επιχειρηματίες χρυσοχόους. Περιπλανήθηκε στις ηγεμονικές αυλές της Αναγεννησιακής Ιταλίας δημιουργώντας έξοχα μετάλλια και πολύτιμα αντικείμενα. Εργάστηκε για τους ισχυρότερους ηγεμόνες της εποχής του, στη Φλωρεντία, τη Ρώμη, τη Μάντοβα.

Το χάλκινο άγαλμα του Περσέα, που αποκαλύφθηκε στη Φλωρεντία το 1554 είναι μια ιδεατή, καθλωτική «αυτοπροσωπογραφία» του. Απεικονίζει μια μοναχική ιδιοφυΐα, που μάχεται ενάντια σε όλους και με όλα για να μετατρέψει το αίμα σε μπρούντζο, δημιουργώντας έναν ήρωα για να ανταγωνιστεί το αναβαπτισμένο κλασικό παρελθόν. Στην πραγματικότητα, το άγαλμα, το δημιούργησε χρησιμοποιώντας μια μεγάλη ομάδα τεχνιτών και ποικίλων μεθόδων. Στην μετέπειτα διαμονή του στο Παρίσι, διαδέχθηκε την υψηλή θέση του μέτρ Λεονάρντο ντα Βίντσι, ως αμειβόμενος καλλιτέχνης της Αυλής του βασιλιά, Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας. Ο Τσελίνι παρέμεινε στη Γαλλία μέχρι το 1545. Αυτή την εξαιρετικά πλούσια παραγωγική του περίοδο επιστεγάζουν δύο ιδιότυπες δημιουργίες του. Πρόκειται για την εντυπωσιακή χρυσή Αλατιέρα (la saliera) του Βασιλιά, τυπικό δείγμα μανιεριστικής υπερβολής της ύστερης Αναγέννησης και την επιμήκη μπρούντζινη Νύμφη του Φοντενεμπλώ. Στην μυθολογική ανάγλυφη σύνθεση, μοντέλο είχε την νεαρή ερωμένη του που έγινε μετά από πολλά επεισόδια και σύζυγος του.

Ο Τσελίνι στην αυτοβιογραφία του, που άρχισε να γράφει το 1557, αποκαλύπτει τον εριστικό του χαρακτήρα, την περιπετειώδη του διάθεση και την μεγάλη ιδέα που είχε για τον εαυτό του και το μοναδικό ταλέντο του (La vita di Benvenuto di Maestro Giovanni Cellini, Fiorentino, scritta per lui medesimo). Πολλοί ιστορικοί ερευνητές θεωρούν ότι έγραψε τη «Vita» / «Η ζωή μου» στην προσπάθεια να πείσει

τους μεταγενέστερους για την ιδιοφυΐα του. Ο Όσκαρ Ουάλντ λάτρευε τη «Vita», σχολιάζοντας: «Αυτή είναι αυτοβιογραφία! Ο υπέρτατος απατεώνας της Αναγέννησης αφηγείται την ιστορία της λαμπρότητας και της ντροπής του». Οι ιστορικοί τέχνης επίσης πήραν στοιχεία σχετικά για την καθημερινή ζωή στην Αναγέννηση. Όλη η αυτοβιογραφία ακροβατεί μεταξύ πραγματικότητας και μυθοπλασίας. Στα ποικίλα βιοματικά περιστατικά που αναφέρει ήταν φειδωλός με την περιγραφή των νεανικών του χρόνων, των βίαιων αντιδράσεων του και των αμφισεξουαλικών του προτιμήσεων. Αφηγείται όμως ότι τραυμάτισε έναν αντίπαλο χρυσοχόο το 1523 και εξορίστηκε από την πόλη. Εργαζόμενος στη Γαλλία παραδέχεται ότι ένα από τα μοντέλα του τον κατηγορήσε για βιασμό, αλλά δεν αναφέρει ότι το 1557 βρέθηκε ξανά ένοχος για σοδομισμό και καταδικάστηκε σε τέσσερα χρόνια φυλάκιση, την οποία του επέτρεψαν να κάνει στο σπίτι του και υπήρξε έτσι η χρονική αφορμή για την συγγραφή της αυτοβιογραφίας του. Πάντως είχε ερωτικές σχέσεις με όλα σχεδόν τα μοντέλα του και έκανε πολλά παιδιά, αν και κανένα δεν κρίθηκε άξιο από τον ίδιο να συνεχίσει επάξια την καλλιτεχνική του δημιουργία. Η αυτοβιογραφία του ήταν μια έντεχνη αναπαράσταση της ζωής του και έγινε η διαθήκη του ανά τους αιώνες. Η συγγραφή της όμως σταμάτησε απότομα το 1562. Στα εννέα χρόνια που ακολούθησαν μέχρι το θάνατο του, τα γεγονότα με επίκεντρο την Δουκική οικογένεια της Φλωρεντίας είχαν δραματικό χαρακτήρα. Έγιναν όμως γνωστά γεγονότα από αναφορές σε δημόσια έγγραφα ότι το 1554 έγινε δεκτός από την φλωρεντινή αριστοκρατία. Στα 1556 φυλακίστηκε επίσης δύο φορές για λόγους «εγκληματικής ανηθικότητας». Το 1556 χειροτονήθηκε ιερέας και δύο χρόνια μετά, το 1560 απαλλάχτηκε από τον όρκο του και παντρεύτηκε μια γυναίκα που ήταν μοντέλο του. Το 1561 είχε λάβει δωρεά ενός σπιτιού από τον Δούκα στα πλαίσια των αμοιβών του για τον περίφημο «Περσέα». Στο έγγραφο παραχώρησης αναφέρεται ως «καλλιτέχνης μπρούντζινων αγαλμάτων και καταξιωμένος γλύπτης απάραμιλλης δόξας». Τελικά πέθανε ώριμος το 1571 και τάφηκε με ιδιαίτερες τιμές στη Βασιλική του Ευαγγελισμού της Φλωρεντίας. Σημειωτέον την ίδια χρονιά γεννήθηκε ο μεγάλος ζωγράφος Καραβάτζιο, που έγινε και αυτός διαβόητος για την εγκληματική του συμπεριφορά, όσο και για την ανυπέβλητη μπαρόκ ζωγραφική του, έχοντας όμως πρόωρα άδοξο τέλος. Ο Τσελίνι σαγήνευσε πολλούς δημιουργούς ανά τους αιώνες, όπως τον Εκτόρ Μπερλιόζ, που σύνθεσε το 1838 την σπουδαία όπερα Benvenuto Cellini.

Κώστας Ευαγγελάτος

Ζωγράφος, λογοτέχνης, θεωρητικός της τέχνης.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΣΤΟ ΠΑΤΡΙΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Το βράδυ του **Σαββάτου 16 Μάρτη** την πιο γλυκιά καρναβαλική αναστάτωση ένιωσαν οι Πατρινοί και οι χιλιάδες επισκέπτες που ξεχύθηκαν στους δρόμους για να δουν το πλήθος των καρναβαλικών δράσεων. Όλη η πόλη κινήθηκε σε γιορτινούς ρυθμούς **με τη Νυχτερινή Ποδαράτη**.

Περίπου 60.000 καρναβαλιστές συμμετείχαν σε ένα ασταμάτητο πανηγύρι, όπου η χαρά, η εξωστρέφεια, το ξέφρενο κέφι και η φαντασία ξεδιπλώθηκαν σε όλο τους το μεγαλείο. Όλη η πόλη στο πόδι με κέφι, ευθυμία και τις μεταμφιέσεις σε πρώτο πλάνο.

Την Κυριακή στις 2 το μεσημέρι ξεκίνησε η Μεγάλη Παρέλαση, στην κορυφή βρισκόταν η μπάντα του Δήμου Πατρέων που παίανιζε καρναβαλικούς ρυθμούς.

Με σύμμαχο τον ηλιόλουστο καιρό, ο σοκολατοπόλεμος, το γλυκό έθιμο του Πατρινού Καρναβαλιού, έδωσε το «παρών». Τα οχήματα με τους εκπροσώπους των σωματείων «Σοκολατορίχτες», «Σοκολατομαχίες», «Σοκολατοδρομίες», Σοκολατομανίες», «Σοκολατοπαίκτες» και «Σοκολατοβροχή» με τη συνοδεία του μουσικού άρματος, παρέλασαν και σκόρπισαν χαρά

στον κόσμο που βρισκόταν στα πεζοδρόμια των κεντρικών δρόμων και στην πλατεία Γεωργίου.

Ακολούθησαν όλα τα καρναβαλικά άρματα που κατασκευάστηκαν στο καρναβαλικό εργαστήριο του Δήμου Πατρέων: Ο «Προπομπός», ο «Βασιλιάς Καρνάβαλος», το άρμα με τη «Βασίλισσα» του πατρινού καρναβαλιού 2024, Γεωργία Σακκά, το άνηθο άρμα με τα 30.000 γαρούφαλλα κ.α.

41η ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Η **Κυριακή 21 Απρίλη** ήταν μέρα πανελλαδικής αντιιμπεριαλιστικής δράσης, ενάντια στην εμπλοκή της Ελλάδας στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ και στο συνεχιζόμενο αιματοκύλισμα του Παλαιστινιακού λαού. Η συγκεκριμένη ημερομηνία επιλέχθηκε καθώς συμπίπτει με την ημερομηνία της πρώτης απαγορευμένης Πορείας Ειρήνης, στις 21 Απρίλη 1963.

Με την καθιερωμένη εκδήλωση στον Τύμβο του Μαραθώνιας Πορείας Ειρήνης μέσα σε αγωνιστικό κλίμα. Παρευρέθηκε αντιπροσωπεία της ΚΕ του ΚΚΕ με επικεφαλής τον Γιώργο Μαρίνο, μέλος του ΠΓ της ΚΕ και βουλευτή κι επίσης ο μόνος εν ζωή συνοδοιπόρος του Γρηγόρη Λαμπράκη, και ο εγγονός του αγωνιστή της Ειρήνης, Γρηγόρης.

Με το πανό της ΕΕΔΥΕ στην κε-

φαλή, η μαζική πορεία ξεκίνησε τη μαραθώνια διαδρομή της με συνθήματα και τραγούδια. Τον τόνο και τον παλμό έδιναν οι ντουντούκες από το προπορευόμενο βανάκι. Οι ειρηνοδρόμοι πορεύτηκαν για ώρες ενώ έγιναν και οι καθιερωμένες στάσεις σε Νέα Μάκρη, Ραφήνα, Πικέρμι, Παλλήνη και Αγία Παρασκευή, όπου γίνονταν σύντομοι χαιρετισμοί από εκπροσώπους των Επιτροπών Ειρήνης, σωματείων και φορέων.

Λίγο μετά τις 6.30 μ.μ. η Πορεία έφτασε στον κατάμεστο χώρο της συγκέντρωσης απέναντι από το υπουργείο Αμυνας, όπου μίλησε ο Θανάσης Παφίλης, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ. Με αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα, χειροκροτήματα και τραγούδια από τα μεγάφωνα, πλήθος κόσμου υποδέχτηκε τους ειρηνοδρόμους. Η μεγάλη συγκέντρωση ολοκληρώθηκε με μουσική εκδήλωση...

ΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ ΧΑΪΔΑΡΙ - ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ Τίμηση των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών

Την **Κυριακή 28 Απρίλη**, με μεγάλη συμμετοχή πραγματοποιήθηκε ο εργατικός - λαϊκός αγώνας δρόμου από το Χαϊδάρι μέχρι την Καισαριανή, με διοργανωτές τα Εργατικά Κέντρα Πειραιά και Αθήνας και την υποστήριξη του ΣΕΓΑΣ. Η πρωτοβουλία οργανώθηκε προς τιμήν της Εργατικής Πρωτομαγιάς και της θυσίας των 200 κομμουνιστών που εκτελέστηκαν από τους ναζί στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής την 1η Μάη 1944.

Η εκκίνηση του αγώνα δρόμου έγινε από το Μπλοκ 15 στο Στρατόπεδο του Χαϊδαρίου, το κτίριο όπου κρατούνταν οι μελλοθάνατοι, ενώ η γραμμή του τερματισμού ήταν στο Σκοπευτήριο Καισαριανής, τον τόπο των εκτελέσεων. Η διαδρομή των 14 χιλιομέτρων ακολούθησε τη συνήθη διαδρομή που επέλεγαν τα γερμανικά καμιόνια, για να μεταφέρουν τους μελλοθάνατους αγωνιστές.

Στη γραμμή του τερματισμού, τους δρομείς υποδέχθηκαν οι διοργανωτές, πλήθος κόσμου και η δημοτική αρχή της Καισαριανής, με επικεφαλής τον δήμαρχο, Ηλία Σταμέλο. Επίσης παρευρέθηκε πολυμελής αντιπροσωπεία της Γραμματείας του ΠΑΜΕ.

Με χειροκροτήματα υποδέχθηκαν περισσότερους από 200 δρομείς που έφτασαν στο Σκοπευτήριο, άλλοι με υψωμένες γροθιές, άλλοι με παλαιστινιακές σημαίες. Την απονομή αναμνηστικών μεταλλίων σε όλους τους δρομείς, αλλά και στη συνέχεια στους νικητές, έκαναν η Σοφία Σακοράφα, πρόεδρος του ΣΕΓΑΣ, παγκόσμια πρωταθλήτρια ακοντισμού, οι πρόεδροι των Εργατικών Κέντρων Πειραιά, Μάρκος Μπεκρής και Αθήνας, Κώστας Κουλούρης, οι δήμαρχοι Καισαριανής, Ηλίας Σταμέλος, και Χαϊδαρίου, Μιχάλης Σελέκος...

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2024 ΜΕ ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Την Εργατική Πρωτομαγιά, μέρα-σύμβολο στον αγώνα των εργατών όλου του κόσμου για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, τίμησαν με την πολύ μαζική τους απεργιακή συγκέντρωση χιλιάδες απεργοί στην Αθήνα. Εργαζόμενοι από δεκάδες κλάδους και χώρους δουλειάς, αλλά και φοιτητές, μαθητές, αυτοαπασχολούμενοι και γυναίκες από ωρίς συναντήθηκαν στις προσυγκεντρώσεις και πορεύτηκαν στο Σύνταγμα διατρανώνοντας «Κόκκινη Πρωτομαγιά - Πρωτοπόρα εργατιά» και «Από το Σικάγο στην Καισαριανή, ζήτω η 1η Μάη κι η πάλη η ταξική».

Στην απεργιακή συγκέντρωση παραβρέθηκε και ο ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, Δημήτρης Κουτσούμπας, ενώ χαιρέτισε ο πρέσβης της Παλαιστίνης Γιούσεφ Ντόρκχομ.

Οι διαδηλωτές εξέφρασαν την

αποφασιστικότητα τους να συνεχίσουν αταλάντευτα τον αγώνα ενάντια στους σχεδιασμούς των επιχειρηματικών ομίλων και του πολιτικού προσωπικού τους.

Υπογράμμισαν ότι δεν συμβιβάζονται με τη βαρβαρότητα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, των πολέμων, της προσφυγιάς και της φτώχειας.

Μπαλόνια με τα χρώματα της σημαίας της Παλαιστίνης αφήθηκαν στον ουρανό της Αττικής, από τη μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση στο Σύνταγμα, σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης.

Με ένα ιστορικό για την Πρωτομαγιά του 1944 ξεκίνησε το καλλιτεχνικό πρόγραμμα της απεργιακής συγκέντρωσης στο Σύνταγμα, καθώς φέτος κλείνουν 80 χρόνια από την εκτέλεση των 200 κομμουνιστών στην Καισαριανή...

Με απεργιακές συγκεντρώσεις τιμήθηκαν οι διαχρονικοί αγώνες της εργατικής τάξης σε όλη την Ελλάδα -όπως και σε όλο τον κόσμο- η εργατική τάξη τίμησε αγωνιστικά την 1η Μάη, μνημονεύοντας τους νεκρούς της, αλλά και διαδηλώνοντας για σύγχρονα

δικαιώματα και ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και Σωματεία έδωσαν τη μάχη για την επιτυχία της απεργίας σε κάθε χώρο δουλειάς και διοργάνωσαν απεργιακές συγκεντρώσεις σε όλες τις πόλεις της χώρας.

Πειραιάς

Θεσσαλονίκη

Λαμία

Αγρίνιο

Αλεξανδρούπολη

Γιάννινα

Ζάκυνθος

Κεφαλονιά

Λιβαδειά

Λαμία

Λάρισα

Χαλκίδα

Κόρινθος

Πάτρα

Σπάρτη

Ηράκλειο

ΚΥΠΡΟΣ

Ικαρία

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ και ώρα 06.00 μ.μ.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ, σας προσκαλεί στην ιστορική αίθουσά της,
Μιχαήλας Αβέρωφ, Γενναδίου 8 και Ακαδημίας, 7ος όροφος, Αθήνα 10678

Τηλ: 210 3834559, e-mail: eel@otenet.gr.

στην παρουσίαση του Βιβλίου:

«Η Εξαφάνιση» του Τίτου Κοκκινέα.

Χαιρετίζει: **Κώστας Καρούσος**, Πρόεδρος ΕΕΛ-Λογοτέχνης-Εικαστικός.
Διαβάζει: **Κατερίνα Ντούγκα Κοτοπούλου**, Συγγ. Μέλος ΕΚΝΜ της ΕΕΛ.

Συμμετέχουν ομιλητές

με τη σειρά παρουσίας, από δεξιά:

Προλογίζει: **Γιάννης Μαντάς**, Λογοτέχνης και Ηθοποιός.

Απαγγέλει: **Έφη Χαντζούλη**, Ηθοποιός, Συγγραφέας, Φιλολόγος.

Επίλογος: **Σταύρος Δικ Φονικάκος**, ποιητής.

Και ο **Τίτος Κοκκινέας**, Συγγραφέας του βιβλίου.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024 και ώρα 7.00 μ.μ.

**Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ, σας προσκαλεί στην ιστορική αίθουσά της,
Μιχαήλας Αβέρωφ, Γενναδίου 8 και Ακαδημίας, 7ος όροφος, Αθήνα 10678**
Τηλ: 210 3834559, e-mail: eel@otenet.gr.

Παρουσίαση του βιβλίου

**«Τότε που η αγάπη μιλούσε με γράμματα»,
του Γιάννη Κ. Τσώλη και της Ελένης Μπίκα-Τσώλη.**

Χαιρετίζει: Κώστας Καρούσος, Πρόεδρος ΕΕΛ-Λογοτέχνης-Εικαστικός.

Θα μιλήσουν και θα απαγγείλουν

οι φίλες της αιώνησης Ελένης Μπίκα-Τσώλη.

Αλεξάνδρα Βαίτση-Βάκρου, Ποιήτρια, Μέλος ΕΕΛ.

Ελένη Συκά-Κοντόζογλου, Μέλος ΔΣ-ΕΕΛ.

Κατερίνα Ντούγκα-Κοτοπούλου, Συγγρ. Μέλος ΕΚΝΜ-ΕΕΛ.

Γιώγια Σιώκου, Ποιήτρια - Μέλος ΕΕΛ.

Συντονίζει: Ελένη Συκά-Κοντόζογλου, Μέλος ΔΣ-ΕΕΛ.

ΚΟΣΜΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Σημαντικός πεζογράφος της γενιάς του '30

Ο Κοσμάς Πολίτης ήταν μυθιστοριογράφος, διηγηματογράφος και μεταφραστής, με σπουδαίο έργο στον Μεσοπόλεμο και τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια. Εντάσσεται στη λεγόμενη «γενιά του '30» και θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της στο χώρο της πεζογραφίας.

Ο Κοσμάς Πολίτης (κατά κόσμον Παρασκευάς Ταβελούδης), γεννήθηκε στις 16 Μαρτίου 1888 στην Αθήνα. Ήταν γιος του εμπόρου Λεωνίδα Ταβελούδη από τη Μυτιλήνη και της Καλλιόπης Χατζημάρκου από το Αίβαλί.

Η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στη Σμύρνη το 1890, έπειτα από την οικονομική καταστροφή του πατέρα του. Τα παιδικά του χρόνια δεν ήταν ευχάριστα: ο πατέρας του ήταν αυταρχικός και η φιλάσθενη μητέρα του πέθανε όταν εκείνος ήταν 12 χρονών. Τη φροντίδα του ανέλαβε μια Γαλλίδα δασκάλα και η κατά 18 χρόνια μεγαλύτερη αδελφή του Μαρία. Ως γόνος μεσοαστικής οικογένειας, φοίτησε στην περίφημη Ευαγγελική Σχολή (1900-1904) και στο Αμερικανικό Κολέγιο της Σμύρνης (1904-1905), χωρίς ποτέ να πάρει απολυτήριο: εγκατέλειψε τις σπουδές του και άρχισε να εργάζεται στην Τράπεζα Ανατολής (1905-1911) και στη συνέχεια, 1911-1919, στην "Wiener Bank".

Το 1917 ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα την Κλάρα Κρέσπι, ευγενή αυστρουγγικής καταγωγής και, παρά τις αντιρρήσεις του πατέρα του, την νυμφεύτηκε ένα χρόνο μετά και μετά απέκτησαν μια κόρη, τη Φοίβη (Κνούλη). Από το 1919 ως το 1922 εργαζόταν στην "Crédit Foncier d' Algérie et de Tunisie" της Σμύρνης.

Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή εγκατέλειψε τη Σμύρνη και εγκαταστάθηκε αρχικά στο Παρίσι, και το 1923 στο Λονδίνο, μετά την πρόσληψή του στην Ιονική Τράπεζα, η οποία είχε τότε υποκατάστημα στην αγγλική πρωτεύουσα. Και τελικά το 1924 στην Αθήνα, όπου έγινε και υποδιευθυντής της Τράπεζας, ένα χρόνο μετά.

Στα ελληνικά γράμματα πρωτοεμφανίστηκε ουσιαστικά το 1930 με το μυθιστόρημα «Λεμονοδάσος», το οποίο υπέγραφε ως Κοσμάς Πολίτης (το λογοτεχνικό του ψευδώνυμο προέρχεται από τον χαρακτηρισμό «κοσμοπολίτης» που του είχε απευθύνει ένας γνωστός του στη Σμύρνη). Το έργο γνώρισε μεγάλη επιτυχία κι έκτοτε έχουν γίνει επανειλημμένες εκδόσεις, ενώ μεταφράστηκε στα Γαλλικά. Το 1978 μεταφέρθηκε επιτυχημένα στη μικρή οθόνη (ΕΡΤ) από την Τόνια Μαρκετάκη με πρωταγωνιστές τους Γιάννη Ζαβραδινό και την Ελεονώρα Σταθοπούλου.

Ο Κοσμάς Πολίτης το 1934 μετατέθηκε στην Πάτρα, όπου ανέλαβε την υποδιεύθυνση του υποκαταστήματος της εκεί Ιονικής τράπεζας, ενώ ταυτόχρονα υπήρξε ένας προσωρινός χωρισμός από τη σύζυγό του.

Κατά την παραμονή του στην Πάτρα εξέδωσε το μυθιστόρημα «Εκάτη», το οποίο μεταφέρθηκε στην τηλεόραση (ΕΡΤ) το 1979. Το 1939 κυκλοφόρησε το τρίτο

του μυθιστόρημα με τίτλο «Eroica» και την ίδια χρονιά τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας. Το 1960 μεταφέρθηκε στη μεγάλη οθόνη από τον Μιχάλη Κακογιάννη και το 1999 στη μικρή οθόνη (ΕΡΤ) από το Πάνο Κοκκινόπουλο.

Με τις νουβέλες «Ελεονώρα» (1935) και «Μαρίνα» (1939) κλείνει η πρώτη περίοδος της συγγραφικής του δημιουργίας. Στα επόμενα έργα του θα εγκαταλείψει τα θέματα και το περιβάλλον της ζωής των αστών, με τις ψυχολογικές αναλύσεις του ερωτικού πάθους και τη μελοδραματική πλοκή, καθώς και το ονειρικό-ρομαντικό ύφος του ιδεαλιστή, για να στραφεί σ' έναν ρεαλισμό σαφέστερα κοινωνικό. Πρόκειται για ουσιαστική τομή, για ριζική μεταστροφή του συγγραφέα, τόσο στο περιεχόμενο, όσο και στο ύφος, την οποία οριοθετούν, χρονικά και ιδεολογικά, τα οδυνηρά βιώματά του από την Κατοχή, η εθνική τραγωδία και τα δεινά του λαού και η θετική τοποθέτησή του απέναντι στην Εθνική Αντίσταση και τις σοσιαλιστικές ιδέες.

Το 1942 πέθανε η κόρη του κατά τη διάρκεια του τοκετού. Αυτό το γεγονός τον συγκλόνισε και θεώρησε τον εαυτό του υπεύθυνο, καθώς πίστευε ότι αν δεν είχε εγκαταλείψει το σπίτι του, η κοπέλα θα ζούσε ακόμα. Επέστρεψε τότε στη γυναίκα του, με την οποία επανασυνδέθηκε. Από τότε ζούσε αποκλειστικά από τις μεταφράσεις του και από την πενιχρή σύνταξη που του πλήρωνε η Τράπεζα μέχρι το 1945.

Από το 1944 ήταν για ένα διάστημα μέλος του ΚΚΕ και το 1945 δημοσίευσε το μυθιστόρημα «Το Γυρί», στο οποίο παράλληλα με την ιδεολογική μεταστροφή του συγγραφέα, σημειώνεται θεματική μεταβολή και στην πεζογραφία του: το ενδιαφέρον του μετατοπίζεται πλέον στις χαμηλότερες κοινωνικές τάξεις και τους λαϊκούς ανθρώπους και εστιάζει στο καθημερινό και το συνηθισμένο.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ε.Δ.Α. και το 1951 κατήλθε στις εκλογές στην περιφέρεια Πατρών, χωρίς να εκλεγεί. Το 1960 τιμήθηκε με το κρατικό βραβείο διηγήματος για την «Κορομηλιά».

Το 1961 εξελέγη επίτιμος Πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών και ένα χρόνο αργότερα δημοσίευσε το μυθιστόρημα "Στου Χατζηφράγκου", για το οποίο πήρε το Α΄ Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος το 1964.

Το 1967, την ημέρα του πραξικοπήματος, πέθανε η σύζυγός του κι ο ίδιος συνελήφθη και ανακρίθηκε ως αριστερός. Αφέθηκε τελικά ελεύθερος μετά από παρέμβαση της Τατιάνας Γκρίτσι-Μιλιέξ.

Το 1973 εισήχθη στον Ευαγγελισμό με αναπνευστική και καρδιακή ανεπάρκεια, και στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε οίκο ευγηρίας. Το 1974 νοσηλεύτηκε ξανά στον Ευαγγελισμό, όπου στις 23 Φεβρουαρίου απεβίωσε.

Γιάννης Α. Μαντάς

ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

Ο Ποιητής που εξέφρασε την πίκρα του για την ήττα

Ο Μανόλης Αναγνωστάκης ήταν ένας από τους κορυφαίους ποιητές της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς. Ποιητής με πολιτική συνείδηση, καθώς με τους στίχους του εξέφρασε την πίκρα και τη διάψευση των οραμάτων της Αριστεράς.

Αν και κρητικός στην καταγωγή από τα Ρούστικα Ρεθύμνου, γεννήθηκε στις 9 Μαρτίου 1925, στη Θεσσαλονίκη, όπου ο πατέρας του Ανέστης ήταν σπουδαίος γιατρός της πόλης. Αδελφή του ήταν η θεατρική συγγραφέας Λούλα Αναγνωστάκη.

Πνεύμα ανήσυχο, ο Μανόλης κατά τη διάρκεια της κατοχής εντάχθηκε στην ΕΠΟΝ, ενώ για κάποια χρόνια ήταν ενταγμένος στο ΚΚΕ. Μαθητής, ακόμα, του Γυμνασίου το 1942 δημοσίευσε για πρώτη φορά κείμενά του στο περιοδικό «Πειραιϊκά Γράμματα», που εξέδιδαν ΕΑμίτες του Πειραιά και τη διετία 1943-1945 ήταν αρχισυντάκτης του περιοδικού «Ξεκίνημα», που ανήκε στον εκπολιτιστικό όμιλο του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Η πολιτική δράση του υπήρξε έντονη στο φοιτητικό κίνημα, συνελήφθη το 1948, βασανίστηκε, ενώ το 1949 καταδικάστηκε σε θάνατο από έκτακτο στρατοδικείο και φυλακίστηκε στο Επταπύργιο. Επί δύο χρόνια περίμενε καθημερινά τους δήμιους στο κελί του για να τον πάνε στο απόσπασμα.

Το 1951 με τα μέτρα περί γενικής αμνηστίας βγήκε από την φυλακή. Το 1955 φεύγει για την Βιέννη όπου σπουδάζει ιατρική με ειδικευση στην ακτινολογία. Επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη όπου εργάστηκε ως γιατρός. Το 1978 εγκαταστάθηκε, με την σύζυγο και τον μοναχογιό του, στην Αθήνα.

Ο Μανόλης Αναγνωστάκης στα χρόνια των αγώνων και του εγκλεισμού του, έγραψε και δημοσίευσε τις παρακάτω ποιητικές συλλογές: «Εποχές» (1945), «Εποχές 2» (1948), «Εποχές 3» (1951). Ποιήματά του, καθώς και κριτικές δημοσιεύτηκαν αργότερα σε αρκετά περιοδικά. ενώ είχε και πυκνή παρουσία στην εφημερίδα «Αυγή», με κείμενα για θέματα λογοτεχνικά και πολιτικά. Εξέδωσε το περιοδικό «Κριτική» (Θεσσαλονίκη, 1959-1961), υπήρξε μέλος της εκδοτικής ομάδας των «Δεκαοκτώ κειμένων» (1970), των «Νέων Κειμένων» και του περιοδικού «Η Συνέχεια» (1973).

Επίσης εκδόθηκαν οι συλλογές «Η συνέχεια» (1954), «Η συνέχεια 2» (1956), «Η συνέχεια 3» (1962), «Το περιθώριο» (1968-1969), «Ο στόχος» (1970), «Κόμμα» (1971). Το 1975 δημοσίευσε τη συλλογή «Τα Ποιήματα (1941-1971)». Το 1983, εκτός εμπορίου, τη συλλογή «Υ.Γ.» (επανεκδόθηκε το 1992), η οποία περιλαμβάνει ποιήματα που μοιάζουν με αυτοβιογραφικά «επιγράμματα». Το 1987 εκδόθηκαν «Τα συμπληρωματικά», «Παιδική μουσα» (τραγούδια για μικρά παιδιά) και το 1990 η συλλογή – ανθολογία «Η χαμηλή φωνή».

Το 1986 του απονεμήθηκε το Α΄ Βραβείο ποίησης για το έργο του «Τα Ποιήματα 1941-1971» και το 2002 το Μεγάλο Βραβείο Λογοτεχνίας από τα Κρατικά Λογοτεχνικά Βραβεία, ενώ το 1997 ανακηρύχθηκε επίτιμος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Αρκετά ποιήματά του έχουν μελοποιηθεί από συνθέτες όπως οι Μίκης Θεοδωράκης, Θάνος Μικρούτσικος, Γιάννης Μαρκόπουλος, Δημήτρης Παπαδημητρίου, Αγγελική Ιονάτου, Μιχάλης Γρηγορίου. Επίσης έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα ιταλικά.

Τα ποιήματα που ο Μανόλης Αναγνωστάκης άφησε δημοσιευμένα πίσω του είναι 88 και γράφτηκαν από το 1941 έως το 1971. Από το 1979 που κυκλοφόρησε ο συγκεντρωτικός τόμος των ποιημάτων του, και από το 1983 που κυκλοφόρησε ιδιωτικά το αυτοβιογραφικό σχόλιο «Υ.Γ.» δεν υπήρξε καμία παρέμβασή του δημόσια. Ο Μ.Αναγνωστάκης σε μια από τις σπάνιες συνεντεύξεις του, εξήγησε τη σχεδόν δεκαπεντάχρονη ποιητική «σιωπή» του: «Στο αλλοιωμένο τοπίο της εποχής μας δε θα ξαναγράψω. Το έργο μου το ολοκλήρωσα. Επιλέγω τη σιωπή...».

Ο Μανόλης Αναγνωστάκης έφυγε από τη ζωή τα ξημερώματα της 23ης Ιουνίου 2005, καταβεβλημένος από χρόνια αναπνευστικά και καρδιαγγειακά προβλήματα.

Στη συνέχεια δημοσιεύουμε το συγκλονιστικό ποίημά του «Φοβάμαι» (1983), όπου περιγράφονται οι φόβοι του ποιητή για όλους εκείνους που δεν διστάζουν να μεταμορφωθούν και να προδώσουν ιδανικά, αρκεί να βρεθούν στην πλευρά των νικητών και στη νομή της εξουσίας...

Γιάννης Α. Μαντάς

ΦΟΒΑΜΑΙ

Φοβάμαι τους ανθρώπους που επτά χρόνια
έκαναν πως δεν είχαν πάρει χαμπάρι
και μια ωραία πρωία –μεσούντος κάποιου Ιουλίου–
βγήκαν στις πλατείες με σημαϊάκια κραυγάζοντας
«Δώστε τη χούντα στο λαό».
Φοβάμαι τους ανθρώπους
που με καταλερωμένη τη φωλιά
πασχίζουν τώρα να βρουν λεκέδες στη δική σου.
Φοβάμαι τους ανθρώπους
που σου 'κλειναν την πόρτα
μην τυχόν και τους δώσεις κουπόνια
και τώρα τους βλέπεις στο Πολυτεχνείο
να καταθέτουν γαρύφαλλα και να δακρύζουν.
Φοβάμαι τους ανθρώπους
που γέμιζαν τις ταβέρνες
και τα 'σπαζαν στα μπουζούκια
κάθε βράδυ
και τώρα τα ξανασπάζουν
όταν τους πιάνει το μεράκι της Φαραντούρη
και έχουν και «απόψεις».
Φοβάμαι τους ανθρώπους
που άλλαζαν πεζοδρόμιο όταν σε συναντούσαν
και τώρα σε λιοδορούν
γιατί, λέει, δεν βαδίζεις στον ίσιο δρόμο.
Φοβάμαι, φοβάμαι πολλούς ανθρώπους.
Φέτος φοβήθηκα ακόμα περισσότερο.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ ΗΛΙΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

Την **Τετάρτη 26 Φλεβάρη** έφυγε από τη ζωή σήμερα ο γνωστός ηθοποιός Ηλίας Λογοθέτης, σε ηλικία 85 ετών.

Ο Ηλίας Λογοθέτης γεννήθηκε στη Λευκάδα 15-2-1939. Ήταν απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών της Παντείου Σχολής.

Γεννήθηκε στη Λευκάδα το 1939. Ήταν απόφοιτος του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών της Παντείου Σχολής. Αρχικά ήθελε να ασχοληθεί με την όπερα, αλλά τελικά τον κέρδισε η υποκριτική.

Με το θέατρο ήρθε σε επαφή μέσω του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κουν, από το οποίο αποφοίτησε το 1967, και πήρε μέρος σε πολλές θεατρικές παραστάσεις.

Έγινε γνωστός κυρίως σε κωμικούς ρόλους από συμμετοχές στην τηλεόραση και τον κινηματογράφο.

Το 2000 δέχτηκε τα θετικά σχόλια του Χάρολντ Πίντερ για την ερμηνεία του στο θεατρικό έργο «Νεκρή Ζώνη». [5] Συνεργάστηκε με τους θιάσους Γιάννη Φέρτη-Ξένιας Καλογεροπούλου, Κάκιας Αναλυτή-Κώστα Ρηγόπουλου, Νίκου Ξανθόπουλου, Θανάση Βέγγου, Άγγελου Αντωνόπουλου-Μιράντας Κουνελάκη, με το Αμφιθέατρο του Σπύρου Ευαγγελάτου και άλλους.

Υπήρξε παντρεμένος με τη ψυχοθεραπεύτρια και συγγραφέα Ευτυχία Καλλιτεράκη, με την οποία απέκτησαν έναν γιο, τον ηθοποιό Αλέξανδρο Λογοθέτη. Δεύτερη σύζυγος του έως τον θάνατό του ήταν η ηθοποιός Μαρία Ζαχαρή.

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ Η ΗΘΟΠΙΟΣ ΤΕΤΗ ΣΧΟΙΝΑΚΗ

Την **Δευτέρα 4 Μαρτίου** έφυγε από τη ζωή η ηθοποιός Τέτη Σχοινάκη σε ηλικία 68 ετών.

Η γνωστή ηθοποιός έχασε τη μάχη με τον καρκίνο, πάλευοντας με την ασθένεια επί ενάμιση χρόνο. Τις τελευταίες μέρες νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο «Σωτηρία», ενώ ζύγιζε μόλις 29 κιλά.

Η Τέτη Σχοινάκη γεννήθηκε στις 24 Απριλίου και είναι Ελληνίδα ηθοποιός με πολλές συμμετοχές σε βιντεοταινίες του 1980 αλλά και σε θεατρικές παραστάσεις έπειτα. Μερικές από τις βιντεοταινίες που συμμετείχε ήταν «Η κρουαζιέρα του έρωτα», «Ο μαφιόζος» και «Επιστροφή απ' το χθες».

Η Τέτη Σχοινάκη υπήρξε ένα από τα πιο όμορφα και εκρηκτικά κορίτσια του ελληνικού κινηματογράφου και έκανε μεγάλη επιτυχία τις δεκαετίες του '70 και του '80.

Πρωταγωνίστησε στην ταινία «Ο τελευταίος άντρας», με πρωταγωνιστές τον Κώστα Βουτσά, τον Νίκο Δαδινόπουλο, την Καίτη Παπανίκα, καθώς επίσης και στην ταινία «Αχτύπητα καμάκια», η οποία γυρίστηκε στην Κύπρο, με σκηνοθέτη τον Όμηρο Ευστρατιάδη.

Παράλληλα, είχε συμμετάσχει μεταξύ άλλων και σε δύο σειρές του Mega με έκτακτες εμφανίσεις, «Ο Λάκης ο γλυκούλης» και «Μαρία η άσχημη».

Υπήρξε εξαιρετικά κομψή και πριν χτυπηθεί από την ασθένειά της, δήλωνε αμετανόητα μοναχική...

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΣΥΝΘΕΤΗΣ ΔΗΜΟΣ ΜΟΥΤΣΗΣ

Την **Τετάρτη 6 Μαρτίου** έφυγε από τη ζωή ο συνθέτης Δήμος Μούτσης σε ηλικία 86 χρονών.

Ο Δήμος Μούτσης γεννήθηκε στον Πειραιά 2 Αυγούστου 1938 και ήδη από μικρή ηλικία ξεκίνησε να σπουδάζει στο Ωδείο Αθηνών, ολοκληρώνοντας τις μουσικές του σπουδές στα 20-21 του χρόνια και κερδίζοντας και το πρώτο βραβείο ως σολίστ στο βιολί.

Στα μέσα της δεκαετίας του '60 ήρθε σε επαφή με τους Νίκο Γκάτσο και Μάνο Χατζιδάκι. Το πρώτο τραγούδι του Δήμου Μούτση ήταν το «Βρέχει ο Θεός» που ερμήνευσε ο Σταμάτης Κόκοτας, ενώ τους στίχους είχε γράψει ο Νίκος Γκάτσος.

Το 1971 κυκλοφόρησε ο «Άγιος Φεβρουάριος» σε στίχους του Μάνου Ελευθερίου, ένας δίσκος -

σταθμός στην ελληνική δισκογραφία, καθώς και ο «Συνοικισμός Α» με ερμηνευτές τους Βίκυ Μοσχολιού και Αντώνη Καλογιάννη. Ακολουθούν οι «Μαρτυρίες», που περιλαμβάνουν τραγούδια που έκοψε η λογοκρισία την περίοδο της χούντας, η «Τετραλογία» σε ποίηση των Ρίτσου, Καβάφη, Καρυωτάκη και Σεφέρη, η «Εργατική Συμφωνία» για το θεατρικό «Απεργία» του Γιώργου Σκούρτη και πολλά άλλα.

Ο Δήμος Μούτσης μάς αφήνει ένα έργο υψηλών απαιτήσεων με εξαιρετικές μελοποιήσεις σε έργα κορυφαίων ποιητών μας. Αξέχαστος θα μας μείνει κι αυτός και τα τραγούδια του...

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΤΟΥΦΕΞΗΣ

Την **Τετάρτη 6 Μαρτίου** έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 91 ετών, ο σκηνοθέτης Σταύρος Ντουφεξής, βαθύς γνώστης του μπρεχτικού θεάτρου.

Γεννήθηκε στο Ναύπλιο το 1933. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα, υποκριτική στο «Μαξ Ράινχαρντ» της Βιέννης, θεατρολογία και ιστορία της τέχνης στο Βερολίνο. Μαθήτευσε και εργάστηκε στο Μπερλίνερ Ανσάμπλ του Μπρεχτ (Βερολίνο), καθώς και στην Όπερα Κωμωδίας.

Από το 1959 σκηνοθέτησε στις εκεί κρατικές σκηνές περισσότερες από ογδόντα παραστάσεις, ενώ διετέλεσε διευθυντής στο Δημοτικό Θέατρο του Μπίλεφελντ. Διασκεύασε και μετέφρασε έργα, κυρίως από τον χώ-

ρο του αρχαίου δράματος.

Στην Ελλάδα επέστρεψε το 1974. Σκηνοθέτησε για το Εθνικό Θέατρο

τα έργα «Το ημέρωμα της στρίγγλας» του Σαίξπηρ, «Τα οράματα της Σιμόν Μασάρ» του Μπρεχτ (1976), «Τρωάδες» (1983), «Βίος του Γαλιλαίου» (1998). Στο Κ.Θ.Β.Ε σκηνοθέτησε τα έργα «Άγιος πρίγκιπας» της Μαργαρίτας Λυμπεράκη (1977), «Τρικυμία» (2002). Σκηνοθέτησε για την ΕΡΤ τα έργα «Δεσποινίς Τζούλια» (1979) και «Η κωμωδία των παρεξηγήσεων» (1992). Για την ΕΛΣ σκηνοθέτησε την οπερέτα «Ο βαφτιστικός» (1977-80).

Ήταν παντρεμένος με τη θεατρολόγο και κριτικό Άννυ Κολτσιδοπούλου. Τα χρόνια του πικρά μετά το θάνατο της κόρης του το 2015, της έξοχης μέτζο σοπράνο Στέλλας Ντουφεξή.

ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ Η ΗΘΟΠΙΟΣ ΚΑΛΗ ΚΑΛΟ

Την **Παρασκευή 8 Μαρτίου** έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 98 ετών, η Καλή Καλό, όπως ήταν γνωστή με το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο.

Το πραγματικό της όνομα ήταν Καλλιόπη Δαμβέργη και γεννήθηκε στην Αθήνα 20 Δεκεμβρίου 1926, με καταγωγή από το Ρέθυμνο. Μητέρα της ήταν η Χρύσα, κόρη του στρατηγού Γ.Καλοχριστιανάκη, υπασπιστή του Ελευθέριου Βενιζέλου, μια επίσης ηθοποιός και χειραφετημένη για την εποχή γυναίκα. Πατέρας της ήταν ο Νίκος Δαμβέργης, της οικογένειας των φαρμακοβιομηχάνων.

Η πρώτη παρουσία της Καλής σε θεατρική παράσταση ήταν σε ηλικία μόλις 3 ετών, στη Δασκαλίτσα του Ντάριο Νικκοντέμι, μετά από απόφαση της Μαρίκας Κοτοπούλη, στο θέατρο της οποίας έπαιξε η μητέρα της.

Ο πρώτος πραγματικός της ρόλος, όμως, ήταν σε ηλικία 5 ετών, ειδικά γραμμένος για αυτήν από τον Σπύρο Μελά, στο έργο του «Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται», όπου σημείωσε μεγάλη επιτυχία παίζοντας δίπλα στον Βασίλη Λογοθετίδη και στο ζεύγος Μουσούρη στο θέατρο «Αλίκη». Τόση ήταν η επιτυχία, ώστε ο Αττίκ έστειλε τον διευθυντή της «Μάντρας» του, Χρ. Δημητρόπουλο, να ζητήσει από τη μητέρα της συνεργασία. Όταν αυτή έδωσε τη συγκατάθεσή της, εκείνος έγραψε της «Μπέμπας» τραγούδια και παρλάτες, την δίδαξε ηθοποιία, της έδωσε το ψευδώνυμο «Καλή Καλό» και την εμφάνισε σε παραστάσεις του.

Παράλληλα, μαθήτευσε επί πολλά

χρόνια στη σχολή κλασικού μπαλέτου του Βασιλικού (σήμερα Εθνικού) Θεάτρου και σε άλλες. Έτσι σχηματιζόταν μια εικόνα της ως παιδιού-θαύματος. Ωστόσο, το διαζύγιο των γονιών της και ο πόλεμος διέκοψαν αυτή την εξέλιξη, καθώς μητέρα και κόρη άρχισαν να περιοδεύουν με «μπουλούκια» στην επαρχία για την επιβίωσή τους.

Η ένταξη της μεταπολεμικά στο ΚΚΕ οδήγησε το 1947 στη σύλληψή της, ενώ εμφανιζόταν στην επιθεώρηση «Το παρδαλό κασίκι», και στον εκποτισμό της επί εξάμηνο στην Ικαρία.

Μετά την επιστροφή από την εξορία, η Καλή Καλό δημιούργησε τον δικό της θίασο (1950) και ερμήνευσε ρόλους σε όλα τα είδη του θεάτρου, δηλαδή βαριετέ, επιθεώρηση, οπερέτα, ελεύθερο θέατρο, και πρόζα. Συνεργάστηκε μεταξύ άλλων με τους Μιωντή, Κυβέλη, Μιράντα Μυράτ, Κατράκη, Τραϊφόρο, Χριστόφο-

ρο Νέζερ, Αυλωνίτη, Μαυρέα, Κοκκίνη, Σταυρίδη, Καλουτά, Ρένα Ντορ και Ρένα Βλαχοπούλου. Επίσης πρωταγωνίστησε στο Εθνικό Θέατρο και στο ΚΘΒΕ, παίζοντας έργα των Μπρεχτ, Πιραντέλλο και άλλων. Ωστόσο, το γεγονός ότι δεν την ενδιέφερε ο κινηματογράφος, κι έτσι έπαιξε μόνο σε 4 ταινίες, συνετέλεσε στο να είναι σχεδόν άγνωστη στις νεότερες γενεές. Στο τέλος της σταδιοδρομίας της εμφανίστηκε και σε λίγες τηλεοπτικές σειρές.

Επίσης, η Καλό έκανε πανεπιστημιακές σπουδές στην παιδοψυχολογία στη Λωζάνη. Είναι, μάλιστα, δημιουργός των «Πρότυπων Εκπαιδευτηρίων Καλής Δαμβέργη».

Η ηθοποιός είχε πραγματοποιήσει τρεις γάμους: Το 1945 με τον φοιτητή τότε της Σχολής Ικάρων Γιώργο Μαμαλάκη, που σκοτώθηκε ένα έτος αργότερα, προτού γεννηθεί η κόρη τους Γιούλη. Το 1957 με τον Δημήτρη Βαλμά και έζησαν στη Θεσσαλονίκη (το εκεί «Στρατιωτικό Θέατρο» τώρα φέρει το όνομά της). Τέλος, από το 1959 έως το 1979 ήταν παντρεμένη με τον πλοίαρχο Κώστα Καρανικόλα, και απέκτησαν έναν γιο, τον Χρήστο, ο οποίος σε ηλικία 13 ετών τραυματίστηκε σοβαρά από έκρηξη σε πείραμα χημείας και τελικά απεβίωσε το 1988 σε ηλικία 27 ετών. Μετά την απώλεια του γιου της, η ηθοποιός είχε αποτραβηχτεί στην Αστυπάλαια. Απεβίωσε στο Γηροκομείο Αθηνών, όπου ζούσε τους τελευταίους 7 μήνες της ζωής της λόγω οικονομικών προβλημάτων.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΘΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΑΔΡΑΜΗΣ

Την **Παρασκευή 22 Μαρτίου** «έφυγε» από τη ζωή, στα 94 του χρόνια, ο ηθοποιός του θεάτρου, του κινηματογράφου, της τηλεόρασης, αλλά και σεναριογράφος, Θόδωρος Κατσαδράμης.

Ο Θόδωρος Κατσαδράμης γεννήθηκε στις 20 Μαΐου 1929 στη Δόξα Αρκαδίας. Οσον αφορά τη ζωή του πριν γίνει ηθοποιός, έκανε διάφορες άλλες δουλειές και έμενε τότε σ' ένα διαμέρισμα στην Καλλιθέα.

Εκπαιδεύθηκε στην δραματική σχολή του «Θεάτρου Τέχνης» του Καρόλου Κουν και πραγματοποίησε την πρώτη του εμφάνιση στη θεατρική σκηνή το 1954 και ανέλαβε τον πρώτο του θεατρικό ρόλο «Ο

ματωμένος γάμος».

Έλαβε μέρος σε δεκάδες παραστάσεις και έργα του σινεμά αλλά

έγινε ευρύτερα γνωστός και γνώρισε μεγάλη επιτυχία από τη συμμετοχή του ως πρωταγωνιστής στην τηλεοπτική σειρά «Ο ταξιτζής μας», που προβλήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1970. Ήταν μέλος του Σ.Ε.Η. Εργάτης του θεάτρου, αγωνιστής και οικογενειάρχης.

Παντρεύτηκε δυο φορές. Πρώτη του σύζυγος υπήρξε η ηθοποιός Αγγέλικα Καπελλάρη και δεύτερη σύζυγος η γνωστή ηθοποιός Καίτη Παπανίκα, με την οποία απέκτησε έναν γιο, τον Δημήτρη.

Η τελευταία συμμετοχή που είχε στον κινηματογράφο ήταν με την ταινία «Ταξίδι στη Μυτιλήνη», το 2010.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΕΡΤΗΣ

Την **Κυριακή 14 Απρίλη** άφησε την τελευταία του πνοή, σε ηλικία 86 ετών, ο σπουδαίος ηθοποιός, Γιάννης Φέρτης.

Γεννήθηκε στην Αθήνα, 21 Απριλίου 1938. και αποφοίτησε από τη σχολή Θεάτρου Τέχνης Κάρολου Κουν το 1958. Εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο θέατρο το 1959 στο έργο «Η ηλικία της νύχτας» του Ιάκωβου Καμπανέλλη.

Έγινε συνιδρυτής του Λαϊκού Πειραματικού Θεάτρου και εμφανίστηκε στα έργα "Καπιταίν Σελ, Καπιταίν Εσό" του Σερζ Ρεζβάνι και "Η μάνα" του Μπέρτολτ Μπρεχτ. Από το 1967 και για μια δεκαετία, ως θιασάρχης μαζί με την Ξένια Καλογε-

ροπούλου, ανέβασε σημαντικά θεατρικά έργα.

Στα τέλη της δεκαετίας του

1970, πρωταγωνίστησε με την Αλίκη Βουγιουκλάκη στο «Νυφικό κρεβάτι» του Γιαν ντε Χάρντογκ, έπαιξε με τον θίασο Καρέζη-Καζάκου, κι επίσης με τους Μάνο Κατράκη και Μελίνα Μερκούρη στο έργο «Συντροφιά με τον Μπρεχτ».

Όλα τα επόμενα χρόνια, είτε με δικό του θίασο είτε ως πρωταγωνιστής στο «ελεύθερο» θέατρο, χάρισε στο θεατρόφιλο κοινό σπουδαίες ερμηνείες.

Επαιξε σε πάνω από 25 ταινίες, Το 2008 απέσπασε το Βραβείο Α΄ Ανδρικού Ρόλου στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για την ταινία «Οι σκλάβοι στα δεσμά τους», σε σκηνοθεσία Α. Λυκουρέση.

«ΕΦΥΓΕ» Η ΗΘΟΠΟΙΟΣ ANNA ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Το **Σάββατο 4 Μαΐου** έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 76 ετών, η σπουδαία ηθοποιός και σεναριογράφος Άννα Παναγιωτοπούλου.

Γεννήθηκε στις 30 Ιουλίου 1947 στην Κυψέλη και από τα παιδικά της χρόνια ήθελε να γίνει ηθοποιός. Μεγάλωσε σε μεγαλοαστικό περιβάλλον, οι γονείς της δεν ήθελαν να ασχοληθεί με κάτι τέτοιο και την έστειλαν στην Ελβετία για σπουδές, Εκείνη γύρισε κρυφά και έδωσε εξετάσεις στο Εθνικό.

Εκεί πρωτοσυνάντησε τον Σταμάτη Φασουλή, με τον οποίο ήταν στην ίδια τάξη. Υπήρξαν βασικά μέλη στο Ελεύθερο Θέατρο –σχεδόν από τις απαρχές του– και πρωταγω-

νίστησαν στην πρώτη του μεγάλη επιτυχία «Και συ χτενίζεσαι», που το έκανε γνωστό και αγαπητό στο ευρύ

κοινό. Ανέβαζαν παραστάσεις ποικίλου ρεπερτορίου, από Μπρεχτ μέχρι Χουρμούζη. Μόνιμη «στέγη» απέκτησαν όταν πήγαν στο Άλσος Παγκρατίου. Το 1980, το Ελεύθερο Θέατρο σταμάτησε και ιδρύθηκε η Ελεύθερη Σκηνή, από την Άννα Παναγιωτοπούλου και τον Σταμάτη Φασουλή, που επρόκειτο ουσιαστικά για μια μετονομασία του Ελεύθερου Θεάτρου.

Η Άννα Παναγιωτοπούλου συνέχισε με επιθεωρήσεις, στις οποίες έπαιζε αλλά έγραφε και το σενάριο.

Παντρεύτηκε το 1972 και έναν χρόνο αργότερα απέκτησε έναν γιο, τον Δημήτρη, που της χάρισε ένα εγγόνι. Χήρεψε το 2015.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΟΥΡΚΟΓΙΩΡΓΗΣ - Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ SOCRATES

Την **Κυριακή 5 Μαΐου 2024** έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 73 χρονών ο Αντώνης Τουρκογιώργης, το ιστορικό και ιδρυτικό μέλος της μπάντας Socrates Drunk the Conium.

Οι θρυλικοί «Socrates», σφράγισαν με το πέρασμά του την πορεία της ελληνικής ροκ σκηνής, δημιουργήθηκαν το 1970, εποχή της μεγάλης μουσικής έκρηξης στο χώρο του ροκ, χάρη στη δημιουργική διάθεση των φοιτητών τότε Γιάννη Σπάθα και Αντώνη Τουρκογιώργη.

Τις πρώτες εμφανίσεις τις πραγματοποίησαν στο «Κύτταρο» της οδού Ηπείρου, το οποίο έγινε και «έδρα» του συγκροτήματος, ενώ η περίφημη συναυλία τους στο «Σπόρ-

τιγκ», τον πρώτο κιόλας χρόνο ίδρυσής τους (Χριστούγεννα '70), τους καθιέρωσε σαν το καλύτερο ελληνι-

κό ροκ συγκρότημα και τους άνοιξε το δρόμο για τη μετέπειτα καριέρα τους στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Συναυλίες σε Ολλανδία, Γαλλία, Αγγλία και άλλες χώρες, συνεργασίες με κορυφαίους ξένους καλλιτέχνες, αλλά και με τους δικούς μας Βαγγέλη Παπαθανασίου, Μάνο Χατζιδάκι, Μίκη Θεοδωράκη, Μαρία Φαραντούρη, διεθνείς διακρίσεις και καταπληκτικές κριτικές συνέθεσαν τη μακρόχρονη κι επιτυχημένη πορεία του συγκροτήματος.

Μετά το τέλος του συγκροτήματος, το 1986, ο Αντώνης Τουρκογιώργης κυκλοφόρησε 12 προσωπικούς δίσκους γνωρίζοντας μεγάλη επιτυχία.

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΗΘΟΠΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΛΟΥΧΟΣ

Την **Κυριακή 12 Μαΐου** έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 91 ετών ο ηθοποιός Γιάννης Μαλούχος.

Γεννήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 1932 στη Δημητσάνα Αρκαδίας. Ορφάνεψε από πατέρα πολύ μικρός και μετά τον πόλεμο η μητέρα του με τα πέντε παιδιά, μετακόμισαν στην Αθήνα προσπαθώντας να επιβιώσουν κάτω από τις δύσκολες συνθήκες της εποχής.

Ο Γιάννης Μαλούχος διάλεξε από νωρίς την πορεία στο θέατρο. Έγινε δεκτός και σπούδασε με υποτροφία ως εξαιρετικό ταλέντο, στην στη «Σχολή Θεάτρου».

Έπαιξε σε πάνω από 50 ταινίες στον κινηματογράφο, με χαρακτηρι-

στικούς ρόλους στα έργα «Η Αλίκη στο ναυτικό», «οι Φτωχοδιάβολοι», «το Πυθάρι» και άλλα. Επίσης συμμετείχε

σε πολλές σειρές στην τηλεόραση με χαρακτηριστικό τον ρόλο του θυρωρού. Στο θέατρο υπηρέτησε όλα τα είδη, μπουλούκια, επιθεώρηση, δράμα, κωμωδία, τραγωδία.

Το 1974 βρέθηκε στο ΚΘΒΕ με την παράσταση «Δρυς και κουνέλια ανγκορά» του Μάρτιν Βάλζερ. Το 1984 επέστρεψε στο ΚΘΒΕ με «Το τάβλι» και παρέμεινε μέχρι το τέλος της καριέρας του.

Υπήρξε θιασάρχης και δάσκαλος, και ίδρυσε το δικό του θέατρο «Αλέκος Σακελλάριος» στην Άνω Πόλη Θεσσαλονίκης. Τέλος, έγραψε την αυτοβιογραφία του σε βιβλίο που εκδόθηκε το 2019 με υπότιτλο «Το ρολόι της ζωής».

Η Φωνή Λογοτεχνών

Από το 12ο Τεύχος (του 2016) εκτός από την έντυπη κυκλοφορία της ταξιδεύει και μέσω του διαδικτύου.

Μπορείτε κι εσείς να διαβάσετε το τεύχος που επιλέγεται ξεφυλλίζοντάς το και μπορείτε να το κατεβάσετε στον υπολογιστή σας πατώντας Download, στον Ιστότοπο:

bit.ly/flogotexnwn

Επίσης, μπορείτε να στέλνετε έργα και συνεργασίες σας σε μορφή Word, όπως και φωτογραφίες σας, απόψεις ή παρατηρήσεις για την έκδοσή μας, στο e-mail του περιοδικού:

flogotexnwn@yahoo.gr

Επιλέγετε, αν είναι δυνατό, τα πεζά κείμενά σας να μην ξεπερνούν τις 1600 λέξεις (2 δακτυλόγραφες σελίδες της «Φωνής»), για διευκόλυνση της σελιδοποίησης.

Και αν επιθυμείτε, στείλτε μας την ηλεκτρονική σας διεύθυνση για να παραλάβετε το τεύχος που σας περιέχει, ανέξοδα.

ΣΑΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΟΣ

Σαν είσαι μόνος και σε βαραίνει η ακεφιά
βλέπεις το πέλαγο και συλλογίζεσαι
κάποιο λιμάνι
κι έρχονται οι θύμησες να σου γεμίσουν την ερημιά
κι έρχεται η ανάμνηση μεγάλη πίκρα
να σου γλυκάνει.

Σαν είσαι μόνος χωρίς δυο μάτια να σε κοιτάνε
κι οι γλάροι φεύγουν και ταξιδεύουνε
γι' άλλη στεριά

χωρίς δυο χείλη αγαπημένα να σε φιλάνε
τρέχει κι ο νους σου και ταξιδεύει
σε άλλη μεριά.

Σαν είσαι μόνος πάντα θα σκέφτεσαι πως θα γυρίσεις
πάλι στους τόπους τους γνωστούς
σαν έρθει ο χρόνος
και τη χαρά που 'ναι χαμένη θε να γνωρίσεις
κοντά στα πρόσωπα που σ' αγαπούν
δεν θα 'σαι μόνος.

Γιάννης Α. Μαντάς

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ

Σ' ακτή μεταιχμίου απόβαση εικόνων,
νύχτα από φως λύνει το βλέμμα.

Σελίδας ουρανού πέρασμα ανάπηρο,
ώρας Αχέροντα κόμιστρα λήθης.
Ταξίδι ύλης άυλης τυλιγμένου ρόλου,
συλλέκτη αυλαίας τρόπαιο σιωπής.

Κουρασμένο λουλούδι στο πέτο του Μάη,
έγειρες,
ξεκίνησες, καλή Δευτέρα εκεί που πας...

Γιάννης Τσούτσιας

ΚΑΝΩ ΤΑΞΙΔΙ ΜΑΚΡΙΝΟ

Κάνω ταξίδι μακρινό
σε σύννεφα κι αστέρια
άλλα μοβιά άλλα σταχτιά
άλλα λευκά βαμβάκι.
Το αστεράκι μυθικό
λαμπρό και κρυσταλλένιο.
Είναι λιγάκι μακρινό
μα πάντοτε το βλέπω.
Περνοδιαβαίνοντας
τον σκοτεινό καιρό
από σύννεφο σε σύννεφο πατώ.
Θέλω τα χρώματα να πιάσω

Ανέστης Χριστίδης

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Απόψε ένιωσα μια πεθυμιά να ζωγραφίσω
 μα η σκέψη μου σφάλωσε τι έπρεπε να φτιάξει.
 Και ξαφνικά ένα πορτραίτο μου ήρθε στο νου.
 Ανάλαφρο αεράκι που φυσά σε πρώτο σεκόντο,
 καθώς ρυθμικοί παφλασμοί των κυμάτων ηχούν,
 σε κοντινό ακρογιάλι, ένα μαγιάτικο δειλινό.
 Μελωδίες καναρινιών που χαλούνε τον κόσμο
 στήνοντας καντάδα σε κορίτσι με κρινένια χεράκια.
 Μυρωδιά μαγική από φρεσκοκομμένες γαρδένιες
 ή από αγιόκλημα ζηλευτό φεγγαρόλουστης νύχτας.

Πεύκα αιωνόβια, πράσινα, ολοζώντανα
 ή πικροδάφνες αγέρωχες άσπρες και κόκκινες.
 Ασβεστωμένες αυλές, παστρικές γειτονιές,
 ένα φιλόξενο κίосκι σε ολάνθιστο κήπο.
 Αόρατα η συγκίνηση στην καρδιά μου τρυπώνει,
 καθώς ατενίζω μπροστά μου μια μορφή θεϊκή.
 Η Μητέρα Φύση τα καλά της φορά και γελά.

Έφη Χαντζούλη
 (Ηθοποιός και ποιήτρια)

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Πλίνθοι της Παλαιστίνης
 λίθοι της Ιερουσαλήμ
 ίππανται στις tv οθόνες.
 Βομβαρδισμοί ανελέητοι
 σε μια λωρίδα ελπίδας.
 Κραυγές αμάχων και παιδιών
 ουρλιάζουν στο σκοτάδι.
 Μάνες πενθούν το αύριο
 της τραγικής πατρίδας.
 Στρατιώτες σκάπτουν σήραγγες
 στα έγκατα της γής τους.
 Πόλεις αποστειρώνονται
 με δάκρυα και αίμα.
 Άντρες ταγμένοι ήρωες
 ζητούν δικαιοσύνη.
 Αντιστασιακή ζωή στο θάνατο.
 Ακήδευτη πορεία ελευθερίας.
 Μαχητική ορμή αθανασίας.
 Ροή ολέθρου στο φως της δύσης.

Κώστας Ευαγγελάτος.
 Αφιερωμένο στη μνήμη
 του κορυφαίου Παλαιστίνιου
 ποιητή και συγγραφέα
 Μαχμούντ Νταρούις (1941-2008)

ΟΙ ΙΔΕΕΣ

Οι δείκτες των ρολογιών κοιτάζαν
 απ' το μπαλκόνι του χρόνου - όχι ασφαλώς.
 Μεσάνυχτα γέρασαν οι ιδέες με τα σύμβολα.
 Περισσότερο οι άνθρωποι μετρούσαν τους λυγμούς
 παρά έννοιες και συναισθήματα.
 Ως γραμματική οι ιδέες της πλεύσης ήταν άψογες.
 Η πρακτική ήταν ψέμα.
 Άλλο είναι στρατηγική κι άλλο τακτική...
 Το μαρτύριο του Βατερλώ στεκόταν με τα πόδια ξυπόλητα,
 πάνω απ' τα κομμένα κούτσουρα γραμμένες οι αντιθέσεις.
 Φταίχτης ήταν ο καιρός της ομίχλης.
 Με τα δάκρυα ενός νεκρού δέντρου
 στην πλάτη να καταρρέει.
 Οι ρίζες του ήταν βαθιές αιώνες τώρα.
 Μιλούσαν για τα παραμύθια έφταναν ως τη θάλασσα.
 Η φυσαλίδα στριφογύριζε στην επιφάνεια ενός κύματος,
 το κρατούσε όρθιο, φανέρωνε τα μυστικά του βυθού.
 Σε ένα πουκάμισο σχισμένο και σε ένα μήνυμα κωδικοποιημένο
 ο αγγελιοφόρος κρατούσε τις συνταγές των ιδεών.
 Άλλοτε με όπλα άλλοτε με τις γροθιές
 ήταν καλά σφραγισμένες οι συνταγές ενός αλφάβητου.
 Ήταν οι οδηγίες σήματα Μορς με εικοσιτέσσερα γράμματα.
 Στολίζονταν τα τριαντάφυλλα με τα χρώματα της ίριδας.
 Οι υδρίες ιστορικά μαζί με τα σκουλήκια
 αποθήκευαν τις λέξεις κύτταρα.
 Ορόσημο ήταν το νερό.
 Ξαναγεννιέται ο κόσμος
 απ' τις καταιγίδες τού απρόβλεπτου χιονιού.
 Τις εμφιαλωμένες κραυγές σκέπαζαν οι φόβοι.
 Μια ελεγεία ο πλανήτης βυθίζεται στο πένθος.
 Με ένα ρέκβιεμ υποχθόνιο στην άρπα
 παίζει ο άνεμος με τις μανιασμένες ριπές.
 Η αρχή της σύγχυσης η έναρξη του φωτός,
 να είναι ίδια με την αρχή του ερέβους.
 Μάτια ερμητικά κλειστά,
 με τις αράχνες να υφαίνουν
 σε μια απόκοσμη σιωπή για τα λουλούδια του κήπου.
 Απ' τον καιρό μαράθηκαν, απόκαμαν και ζητούσαν
 να αναπαυτούν στα άγνωστα κοιμητήρια.
 Σάλπιζαν οι άλλες γλώσσες τού μυαλού
 απ' το μεδούλι - της κραυγής η σιωπή.
 Τις αγκαλιές θέλησαν να μας ματαιώσουν
 μαντάλωναν τις ελευθερίες και τις αλήθειες του κάλλους.
 Οι δύσκολες επεξεργασίες τού κενού
 μας οδηγούσαν στις ήττες...
 Τώρα σιωπώ. Με τρομάζουν οι στολές.
 Η άμπωτις και η παλίρροια έχουν μνήμες.
 Μεταφέρουν εξομολογήσεις και προπατορικά αμαρτήματα.

Παναγιώτης Καραβασιλής

ΜΕΤΕΜΦΥΛΙΑΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

Νυχτερινό Σχολείο

Στη στενόμακρη καθάρια τσιμεντόστρωτη
σ' αυλή
και πάλι πηγαivorχόμαστε λιγάκι κουρασμένα
πέρασ' η μέρα στη δουλειά σκληρή
κι όνειρα ωστόσο πλάθουμε κρυμμένα...

Κει δα, θαμπή, λευκή, φαντάζει στη γωνία
λεπτή, ψηλή, η μορφή του φιλολόγου
που λύνει κάποιου μαθητού του απορία
κι εδώ μαθαίνει άλλος τα μέρη του λόγου...

Του κάκου προσπαθούν οι λάμπες
των σαράντα κηρίων
χλωμές να σκορπίσουν τριγύρω
λίγες ακτίνες φωτός

κάποιος κατάκοπος μαθητής σου κοιμάται,
μες τα δυο του τα χέρια, πάνω στο θρανίο!
Τρεχάτος παίζει ένας φτωχοντυμένος
μικρός.

Το ποίημα τούτο το 'γραψα και το δημοσίευσα στη
«Διάπλαση των Παίδων» σαν μαθητής Νυχτερινού
Γυμνασίου το 1960! Να γιατί όμως έγινα μαθητής
Νυχτερινού Γυμνασίου:

Με κόπο και προσπάθεια τελείωσα το μοναδικό τότε
Δημοτικό Σχολείο του Ηρακλείου Αττικής, το 1954.
Και τούτο όχι μόνο γιατί έμεινα από μητέρα ορφανός,
το 1951, σαν τελείωσα την Τρίτη τάξη του Δημοτικού,
αλλά και γιατί ήμουνα γιός ΕΑΜιτών και ΕΠΟΝιτών!
Κατά υπόδειξη της περιβόητης Αστυνομίας και
Ασφάλειας τότε αντικομμουνιστικής, ρατσιστικής
θάλεγα, απέναντι σε κάθε κομμουνιστή, αριστερό, ή
απόγονο αριστερού αγωνιστή ΕΑΜίτη, οι δάσκαλοί
μας, μας κατάτρεχαν και σε βαθμούς και σε... ξύλο
και τιμωρίες! Μας έκαναν τρομερό πόλεμο νεύρων για
να εγκαταλείψουμε τις... «σπουδές μας»! Και αυτά
όλα τα έζησα εγώ, παρότι ο πατέρας μου, σαν
Δικηγόρος είχε πρωτοστατήσει και ίδρυσε με άλλους
προοδευτικούς κηδεμόνες μας, Σύλλογο Γονέων και
Κηδεμόνων! Και εξελέγη πρώτος Πρόεδρος του
Συλλόγου αυτού. Τ' άλλα παιδιά των ΕΑΜιτών, πριν
την συγκρότηση του Συλλόγου αυτού, τ' άφηναν στην
ίδια τάξη συνέχεια! Εμένα λόγω πατρός μου, που τους
τα 'ψελνε συνέχεια, δεν τόλμησαν να κάνουν κάτι
τέτοιο! Όμως οι αντι-κομμουνιστές δάσκαλοι τούτοι,
που έγιναν έτσι κατά τις προσταγές του
μετεμφυλιακού Κράτους και από φόβο μην τους
σχολάσουν και τους στείλουν και εξορία, γιατί «δεν
συνεμορφώθησαν προς τας υποδείξεις», άρα είναι κι
αυτοί Κομμουνιστές, έπιασαν όλοι μαζί τον πατέρα
μου και του 'λεγαν:

- Ο γιός σου να μην πάει Γυμνάσιο!
- Είναι αδύνατος πολύ στα μαθήματα!
- Δεν θα πετύχει στις αυστηρές εισαγωγικές

εξετάσεις του Γυμνασίου!

- Η... γιαγιά του και ο...
παππούς του έχουν αγροτική
περιουσία στα Φιλιατρά
Μεσσηνίας. Στείλτον εκεί να γίνει
αγρότης! Δεν κάνει για το
Γυμνάσιο εδώ!

Όμως, ούτε εγώ ούτε ο
πατέρας μου, τους ακούσαμε!
Έδωσα εξετάσεις εισαγωγικές και
πέρασα στο Γυμνάσιο! Αλλά με
βρήκε άλλη κόλαση εκεί! Θα σας πω μόνο ετούτο: Ο
Γυμνασιάρχης μας τότε, επί Δικτατορίας της 21^{ης}
Απριλίου 1967, έπειτα, διορίστηκε από τους
πραξικοπηματίες... Υπουργός Παιδείας και
Θρησκευμάτων της Δικτατορίας αυτής! Και οι τότε
καθηγητές μας διορίστηκαν παρατρεχάμενοι του! Ο
ίδιος προσωπικά μας έδερνε με το παραμικρό, μ' ένα
χοντρό ξύλο, σκαλιστό στην άκρη, που κατέληγε σ'
ένα μεγάλο... φτερό ξεσκονίσματος! Οι καθηγητές
μας φυλλοδορούσαν με καρπαζιές, σκαμπίλια, και...
κλωτσιές στα οπίσθια! Εμένα προσωπικά σαν πήγε να
με κλωστήσει μ' όλη του την δύναμη στα οπίσθια ένας
καθηγητής, αποβάλλοντάς με από την τάξη κι εγώ το
κατάλαβα την τελευταία στιγμή, έτρεξα, με
αποτέλεσμα αυτός να πέσει ανάσκελα, κτυπώντας
πάνω στην έδρα του! Τόση δύναμη είχε βάλει!
Ξεκαρδίστηκε τότε όλη η τάξη στα γέλια φυσικά! Κι
όλη η τάξη μας ήταν τότε εκατόν είκοσι παιδιά! Όχι
20-30 που είναι σήμερα κάθε τάξη! Για ν' αποφύγω με
αυτόν τον τρόπο όμως την κλωτσιά στα οπίσθια, το
έκανα γιατί είχα την πείρα άλλων τέτοιων κλωτσιών
στα οπίσθια από άλλους ή και τον ίδιο, Καθηγητές μου!
Θυμάμαι πως από την κλωτσοπατινάδα ετούτη ούτε
λίγο ούτε πολύ, μου πονούσε η «κύστη του κόκυγα»
και το κοκαλάκι του άκρου της σπονδυλικής μου
στήλης!

Ένα παγερό πρωινό του Δεκέμβρη του 1956, στις
8.30 το πρωί μόλις μπήκαμε στο σχολείο, με παγωμένες
τις παλάμες μας, για ασήμαντη αφορμή, μας περιέλαβε
ο θηριώδης εκείνος Γυμνασιάρχης. Με το ένα του χέρι
μας τέντωσε τις παλάμες μας και με το άλλο, μας
χτυπούσε μ' όλη του την δύναμη, με το χοντρό ξύλο
που είπαμε του... φτερού ξεσκονίσματος του. Είχε
διαλέξει όπως είπαμε τα παιδιά των Αγωνιστών. Από
πέντε ξυλιές σε κάθε παγωμένη παλάμη. Έτσι εγώ
πήγα μισολυπόθυμος από τον πόνο στην τάξη,
τρίβοντας τις χτυπημένες παλάμες μου, κάτω από το
θρανίο, όλη την πρώτη σχολική ώρα, για να συνέρθω.
Και δεν ήτανε η πρώτη φορά αυτή ούτε η τελευταία
που γινότατε τούτο. Είχα συμμαθητή μου που
καθόμασταν στο ίδιο θρανίο τον Γ.Ε., του οποίου τον
πολύτεκνο πατέρα του τον είχανε εκτελέσει οι ναζίδες
Γερμανοί μαζί με άλλους 117 ΕΑΜίτες, εμπόρους,
δικηγόρους, γιατρούς, δημόσιους υπαλλήλους και 18
αγρότες στις 26 Νοέμβρη 1943 στη θέση
«Μονοδένδρι», στο δρόμο Σπάρτης-Τρίπολης, γί

αντίποινα, συλληφθέντες όλοι τους, βάσει των πληροφοριών των Ταγματoσφαλιτών του διαβόητου αρχηγού τους Λεωνίδα Βρεττάκου. Αυτόν λοιπόν τον συμμαθητή μου την ίδια μέρα και ώρα, με τον ίδιο τρόπο, μετά από μένα, κτύπησε το θηρίο ο Γυμνασιάρχης Π.Π., μέχρις... αναισθησίας! Και αφού λιποθύμησε το παιδί τούτο των 13 ετών τον συνέφερε, λούζοντάς τον με νερό και του επέτρεψε να πάει σε αυτή την κατάσταση, να παρακολουθήσει μαζί μου, το πρώτο μάθημα της ημέρας μας! Αλλά ο βασιανιστής - Γυμνασιάρχης δεν στάθηκε εδώ. Άλλη μέρα μας πήγε στο απέναντι κουρείο, όλους αντάμα τους γιούς των αγωνιστών και μας κούρεψε με την «ψιλή» μηχανή, για να γίνουμε και περιέγelo των άλλων μαθητών των... Ταγματαλητών, λέγοντάς μας:

– Αύριο να ζητήσετε την αμοιβή του κουρέα απ' τον πατέρα σας και να τον πληρώσετε!

Για επιμελητή στην τάξη μας είχε έναν γιό Φραγκολεβαντίνου απ' τα Δωδεκάνησα, οποσδήποτε συνεργάτη βασιανιστή των Ιταλοφασιστών και των ναζιδων, ονόματι Φραντζέσκο Ντι Κάπελο, καθολικό στο θρήσκευμα, φυσικά συκοφάντη, ρουφιάνο με νταηλίκι και απαίσιους τρόπους και συμπεριφορά!

Στις 10 Μάη του 1956, τα χαράματα, οι Άγγλοι στην Κύπρο εκτέλεσαν με απαγχονισμό, τους δυο ήρωες αγωνιστές για την λευτεριά της Κύπρου μας, Μιχάλη Καραολή και Ανδρέα Δημητρίου.

Την άλλη μέρα στην Αθήνα και σε όλη την Ελλάδα έγιναν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας μαθητών-φοιτητών-σπουδαστών-εργαζομένων προς τιμή τους και γι' αυτό ταραχές και βίαιες πράξεις απ' την Κρατική Αστυνομία που υποστήριζε τους Άγγλους φίλους μας και όχι τους λαϊκούς εκείνους αγωνιστές που θυσιάστηκαν για την λευτεριά της Πατρίδας τους! Το πρωί πηγαίνοντας στο Γυμνάσιο εκείνο, βλέπουμε γραμμένο καλλιγραφικά, με άσπρη κιμωλία, στη σιδερένια εξώπορτα της αυλής του σχολείου μας: «ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΠΗΖΕΙ!» Εκεί επιτηρούσε τις αντιδράσεις μας ο επιστάτης του σχολείου μας, πρώην Χίτης και τώρα πολυθεσίτης, αφού ήταν διορισμένος από το μετεμφυλιακό Κράτος και εδώ, αλλά και στο Εθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας «Ε.Ι.Ρ.» και δεν ξέρω και που αλλού! Μόλις βλέπει να έρχομαι εγώ, μου λέει:

– Εσύ το 'γραψες αυτό;

– Όχι, του λέω, εγώ έρχομαι από το σπίτι μου!

Να μην τα πολυλογούμε, σύναξε, σαν προβοκάτορας, όλα τα παιδιά των Αγωνιστών, μας πήγε στο Γυμνασιάρχη, ο οποίος μας φυλλοδώρησε με τέσσερα δυνατά σκαμπίλια τον καθένα και με «κουρά με την ψιλή», πάλι για παραδειγματισμό, επειδή, δήθεν, κάποιος από μας το έγραψε αυτό, αλλά δεν του μαρτυράμε ποιος είναι, όταν μας ρώτησε «κατ' επανάληψη»!

Στα τελευταία θρανία καθόμαστε «εμείς», τρεις ή και τέσσερις σε κάθε θρανίο! Ενώ στα πρώτα θρανία τα παιδιά των δήθεν εθνικοφρόνων ταγματoσφαλιτών και χιτών, καθόντουσαν δυό-δυό! Όλοι οι καθηγητές μας έβαζαν βαθμούς κάτω από την βάση σε μας! Πως μας βαθμολογούσαν; Όλοι τους, με επικεφαλής τον μαθηματικό Α. Καβ., μας έκαναν μια δύσκολη ερώτηση

από την έδρα που κάθονταν, ονομαστικά προς «εμάς». Δεν ξέραμε την απάντηση, τόσο δύσκολη ήτανε! Φυσικά δεν θ' απαντούσαν σ' αυτήν ούτε τα δικά τους παιδιά! Τότε μας σήκωναν απ' το θρανίο και με σκαμπίλια, σπρωξίες και κλωτσιές στα οπίσθια, μας πετούσαν έξω από την τάξη! Αλλά κι άλλα χειρότερα γίνονταν τότε στα σχολεία όλης της μετεμφυλιακής Χώρας, στα παιδιά των Αγωνιστών. Χαρακτηριστικά φέρνω μερικά παραδείγματα που ξέρω:

Στο Γυμνάσιο Νέας Ιωνίας Αττικής, όταν ο μαθητής Α.Ε. ρώτησε τους καθηγητές του γιατί δεν του έβαζαν προβιβάσιμο βαθμό, ενώ αυτός τους έγραψε πολύ καλά, ένας απ' αυτούς του απάντησε για όλους τους άλλους:

– Έχεις το θράσος να με ρωτάς; Στην ίδια τάξη θα μείνεις αιωνίως, εκτός αν αναστηθεί και κατέβει απ' τον Ταύγετο ο αρχισυμμορjτης θείος σου Κ.Ξ.! Έτσι κι ο μαθητής εκείνος, αφού έμενε συνέχεια στην Α' τάξη, εγκατέλειψε την Τρίτη χρονιά το Γυμνάσιο εκείνο κι έγινε ξυλουργός.

Σε Γυμνάσιο της Λαμίας η μαθήτρια Κ.Μ., 13 χρόνων που πήγαινε στην Α' Γυμνασίου και κατοικούσε στην γιαγιά της, γιατί ο πατέρας της και η μητέρα της ήταν σε φυλακές και εξορίες, σε ώρα μαθήματος την «συνέλαβαν» δυο Χωροφύλακες, την οδήγησαν σε ερημική τοποθεσία και την κακοποίησαν βιάζοντάς την ομαδικά, με αποτέλεσμα το κορίτσι αυτό να μην ξαναπατήσει στο σχολείο του. Τα δυο κτήνη, οι βιαστές της, όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν αλλά υπερηφανεύονταν κιόλας για το αποτρόπαιο τούτο έγκλημά τους!

Σε γυμνάσιο της Θεσσαλονίκης, καθηγητής Φιλολόγος, είπε προς τον διαμαρτυρόμενο τότε μαθητή του Ν.Δαλ., για την απαράδεκτη βαθμολογία του και την εν γένει απαίσια συμπεριφορά των καθηγητών, που δεν την άξιζε:

– Τι να σου κάνω; Ο λαός λέει: «Αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα»!

Στην Μεσσηνία την ώρα που πήγαινε με την σάκα του απ' το σχολείο του, το σπίτι του ένας μαθητής με γονείς αγωνιστές ΕΑΜίτες, όπως έγραψαν οι εφημερίδες, συνάντησε έναν πρώην συνεργάτη των Γερμανών-ναζιδων, Χίτη και τώρα κυνηγό. «Τυχαία», εκπυρσοκρότησε το κυνηγετικό του όπλο και σκότωσε επί τόπου τον «άτυχo» μαθητή! Κι ο Αστυνόμος άφησε ελεύθερο τον δράστη, λόγω της πρότερον «εθνικής» συμπεριφοράς του και επειδή είχε αριστείο από το Κράτος που έγραφε «Η Ελλάς ευγνωμονούσα ευχαριστεί» για τον σκοτωμένο στην Κατοχή βασιανιστή και φονιά του λαού Ταγματoσφαλίτη πατέρα του!...

Και ένα σωρό άλλα τέτοια συμβάντα για εμάς τους άτυχους μετεμφυλιακούς μαθητές, με γονείς αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης στη ναζιστική Κατοχή!

Μ' αυτήν την μετεμφυλιακή «παιδαγωγική» συμπεριφορά στο σχολείο-κολαστήριο μου, φυσικά ένοιωσα μια απέχθεια γι' αυτό! Κι έτσι έμεινα δυο φορές στην ίδια τάξη, στην πρώτη Γυμνασίου από απουσίες! Από μόνος μου πήγα να γραφτώ στο

Γυμνάσιο Φιλιατρών Μεσσηνίας και να μένω εκεί με την γιαγιά μου, αλλά δεν με δέχθηκαν και παρ' ολίγο να φάω και ξύλο από τον εκεί Γυμνασιάρχη, επειδή επέμενα!

Δεκατεσσάρων χρόνων πια πήγα για εισαγωγικές εξετάσεις, που κρατούσαν ένα μήνα, στη Σχολή Ναυτοπαίδων, Σχολή Υπαξιωματικών του Βασιλικού, τότε, Πολεμικού Ναυτικού, στο νησί του Πόρου. Μα κι εκεί μ' έδιωξαν αν και είχα πάρει γενικό βαθμό «Λίαν καλώς» 8, όχι γιατί δεν πέτυχα στις εξετάσεις, αλλά επειδή κάλεσαν τον πατέρα μου στη Σχολή οι Αξιωματικοί μου, για να κάνει «Δήλωση μετανοίας», αλλά αυτός δεν πήγε! Έτσι την επόμενη σχολική χρονιά γράφτηκα σε ιδιωτικό νυχτερινό Γυμνάσιο, ενώ την ημέρα δούλευα, σε εργοστάσιο πρώτα, ιδιωτικός υπάλληλος σε καταστήματα και γραφεία έπειτα κ.λπ. Μέχρι που μετά από τεσεράμιση χρόνια το έκλεισαν και το σχολείο μου τούτο γιατί έκαναν αναφορά στο Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων οι

«ασφαλίτες» καθηγητές μας, θρησκευτικών και μαθηματικών, ότι το σχολείο μας αυτό τάχα έγινε «φωλέα κομμουνιστών»! Το 'καναν αυτό για δικά τους συμφέροντα, ιδρύοντας δικό τους ιδιωτικό νυχτερινό γυμνάσιο, με όσους μαθητές μπόρεσαν να συλλέξουν από την δήθεν «φωλέα Κομμουνιστών», το σχολείο που μας έκλεισαν! Έτσι πήγα σε άλλα νυχτερινά σχολεία, εργαζόμενος την ημέρα, ιδιωτικά και δημόσια μέχρι να πάρω το Απολυτήριο του Λυκείου.

Το Απολυτήριό μου εκείνο μάλιστα, για να γελάσουμε, έγραφε με κεφαλαία μεγάλα γράμματα πάνω-πάνω: «Ε! ΔΗΜΟΣΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ... ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ» και από κάτω με πολύ μικρότερα γράμματα «Νυχτερινό μικτό παράρτημα»!

Αυτά τραβήξαμε λίγο-πολύ όλοι οι μετεμφυλιακοί μαθητές που είχαμε την «ατυχία» να έχουμε γονείς Αγωνιστές της Λευτεριάς μας, απ' όλα ετούτα!

Τίτος Κοκκινέας

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ

Ο άνθρωπος γνωρίζει ότι θα φύγει
από λοιμό τραύμα
ή νόσο του βίου
κατά βάθος δεν το πιστεύει
θέλει να αποπλεύσει
με το πλοίο Ιχνευτής
για κάποιο ταξίδι αναψυχής
παραδείγματος χάριν
για τον διάπλου της Αχερουσίας λίμνης
για την εξερεύνηση της νεκρής θάλασσας
στην ανατολή
των νησιών των μακάρων στη δύση
για τον περίπλου της ακτής
ενός λοιμοκαθαρητίου
κρατάει πάντα έναν ταξιδιωτικό οδηγό
δεν γνωρίζει το πότε
έτσι πάντα ελπίζει
κι' αυτό του δίνει ζωή

Κώστας Υφαντής

ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΟΥ ΓΑΛΗΝΗ!

Αχ ψυχή μου, άραχλη...

Σκληρή...

Σκοταδιασμένη...

Ακόμα κι αυτά που σ' αγαπούν, φοβάσαι!...

Κι αν η Αλήθεια αποκαλύψει τα λάθη σου,

με καχυποψία τα εξετάζεις

και σε πόνο μεταλλάσσεις την Αγάπη!...

Δείξε μου τον δρόμο σου Γαλήνη·

φανέρωσε το άθροισμα των αρετών·

της γνωστικής τρυφερότητας το χάδι πάνω στο πρόσωπό μου·

το χάος των σκέψεων να φωτιστεί,

να κοπιάσουν οι καταιγίδες!..

Στη φωτιά έχουν τσουρουφλιστεί οι φτερούγες μου

και τόσα χρόνια προσπαθώ , σχεδόν έναν αιώνα,

για το ατέρμονο κυνήγι της εκτίμησης,

της φίλτατης ισορροπίας·

κι όλο κεραυνοί με χτυπούν χαμένη στην ομίχλη!..

Ρηχό το βάθος της θάλασσας για να πνιγώ...

Στα βράχια σκάβω να χωθώ

να σκεπάσω τα κόκκαλα μου!

Οι πολυτάλαντες Μούσες που με τρόμαζαν:

Δάσκαλο βάπτισαν το παρελθόν

και την ορμή τους, γνώση!

Μαρία Κολοβού - Ρουμελιώτη

(Πάτρα)

Μπάρκο – Ξέμπαρκο, με Ελικόπτερο

«Ετοιμάσου καπετάν Κωνσταντή! Την επόμενη βδομάδα μπαρκάρεις». Έφθασε το όρντινο από την εταιρεία και την μεθεπόμενη βδομάδα ήταν Χριστούγεννα. Δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, γιατί είχα μήνες Ξέμπαρκος, Το περιμένα, αλλά άλλο να το περιμένεις κι άλλο να νιώθει τη θηλιά να σου σφίγγει το λαιμό. Είχα κι ανάγκη να μπαρκάρω, αλλά και παραμονές Χριστουγέννων;

Η προετοιμασία «απόπλου» για μπάρκο, είναι μια στενάχωρη διαδικασία και η ψυχολογία γκρίζα. Ετοιμάζεσαι να φύγεις και θα αφήσεις πίσω σου, ότι δεν ήθελες να αποχωριστείς. Σύζυγο - παιδιά και τη γερόντισσα τη μάνα. Σκέφτεσαι τι πρέπει να πάρεις μαζί σου στο ταξίδι και βλέπεις τη ανοικτή βαλίτσα σαν εχθρό σου. Δεν πρέπει να ξεχάσεις τίποτα που θα σου χρειαστεί στο πέλαγος. Ότι ξεχάσεις, θα σου λείπει, μέχρι να φθάσεις κι αν φθάσεις, σε καλόβολο λιμάνι. Δεν προγραμματίζεις που θα πας, πόσο θα μείνεις. Πηγαίνεις όπου πάει το καράβι και μένεις όσο διαρκεί η φορτοεκφόρτωση. Σε μια βαλίτσα πρέπει να χωρέσουν τα πάντα. Οδοντόπαστα, βουρτσάκι και ξυριστικά. Ρούχα δουλειάς και εξόδου, χειμωνιάτικα και καλοκαιρινά. Σαλπάρεις από λιμάνι καλοκαίρι και φθάνεις χειμώνα στο επόμενο. Παίρνεις μαζί σου τις φωτογραφίες των αγαπημένων σου, λίγα βιβλία και κασέτες με λαϊκά, να σου κρατάνε συντροφιά, στη πελαγίσια μοναξιά.

Όταν κλείνεις τη βαλίτσα ξέρεις πως, ο βουβός καημός του χωρισμού σου πλησιάζει.

«Αναχωρείς την Τρίτη 13 του μήνα από το Ελ. Βενιζέλος. Στο Durban θα πάρεις το βαπόρι. Έρχεται από Αμερική και πηγαίνει για Al Basrah. Στο αεροδρόμιο θα σε περιμένει ο πράκτορας», οι τελευταίες οδηγίες απόπλου. Τυπικές, ψυχρές, τηλεγραφικές.

Ο αποχωρισμός σκληρός σαν ατσάλοπετρα. Ο καημός δεν περιγράφεται με λέξεις.

«Καλώς όρισες», με καλοδέχτηκε ο υπάλληλος του πράκτορα. «Θα μείνεις στο ξενοδοχείο σήμερα και αύριο το πρωί, που θα περνά το καράβι ανοικτά από το λιμάνι μας, θα πας με ελικόπτερο και θα ναυτολογηθείς. Όλα είναι κανονισμένα κύριε».

Πρώτη φορά βρέθηκα να πετώ πάνω από τον Ινδικό Ωκεανό. Τι έχουν αν δουν τα μάτια μου ακόμη, σκέφτηκα καθώς έκανε προσνήωση στη κουβέρτα του πλοίου το ελικόπτερο και το άγγιγμα προσνήωσης, κρατιόταν να μη το παρασύρει ο αέρας από τον έλικα του.

Αποβιβάστηκα και επιβιβάστηκε ο συνάδελφος που αντικαθιστούσα, με τη χαρά του Ξέμπαρκου στο πρόσωπο του, καθώς μας χαιρετούσε την ώρα που το ελικόπτερο ήταν έτοιμο να απονηωθεί. Με καλωσόρισαν και το πλοίο συνέχισε το ταξίδι.

Ο Ινδικός ήταν ήρεμος αυτή την εποχή και μετά από μέρες φθάσαμε στη Fujairah, για πετρέλευση και τρόφιμα. Είχαμε λογκάδο ταξίδι για να πάμε Αμερική μετά τη φόρτωση.

Θα φορτώναμε σε ένα Sea Island Oil Terminal στο Ιράκ και θα ξεφορτώναμε μεσοπέλαγα στο Κόλπο του Μεξικού. Στεριά δεν θα βλέπαμε ούτε με το κιάλι και δεν μας έφταναν όλα αυτά. Πλησιάζοντας στο, ας το ονομάσουμε λιμάνι για να μη μπερδευόμαστε, Al Basrah, άρχισαν τα όργανα της νηοψίας, από τους προστάτες της περιοχής.

Δύο πολεμικά σκάφη με το πλήρωμα τους σε ετοιμότητα και με τα όπλα να στοχεύουν, περικύκλωσαν το πλοίο μας.

«Από πού ερχόσαστε, σάμπως δεν ξέρανε. Που πηγαίνετε, σάμπως δεν ξέρανε. Πόσα άτομα είστε πλήρωμα. Σταματήστε τις μηχανές. Ρίξτε ανεμόσκαλα. Να παραμείνει στη Γέφυρα μόνο ο Πλοίαρχος και στο μηχανοστάσιο, μόνο ο πρώτος Μηχανικός. Οι υπόλοιποι να παραταχθούν σε γραμμή στη πλώρη και όλα τα διαμερίσματα του πλοίου να έχουν ελεύθερη πρόσβαση, για έλεγχο που θα σας κάνουμε».

Ακολουθήσαμε τις διαταγές και άρχισε το μαρτύριο στη πλώρη. Παρατεταγμένοι όλοι στη σειρά ακουμπούσαμε στα ρέλια, να μας βλέπουν για να μας μετρήσουν. Ήμασταν τρομοκράτες, μέχρι να βεβαιωθούν, ότι ήμασταν ταλαίπωροι ναυτεργάτες. Από τη θάλασσα μας στόχευαν τα όπλα τους κι από τον ουρανό μας έκαιγε ο ήλιος, που θα ήταν πάνω από 40 βαθμούς κελσίου. Έτσι μείναμε ώρα πολύ. Ψηθήκαμε από τη ζέστη και κοριζάσαμε στη δίψα, μέχρι να τελειώσει ο έλεγχος και το μαρτύριο. Δεν είχαμε προβλέψει, ούτε ένα μπουκάλι νερό να έχουμε στη ζούλα.

Μεγάλη ήταν η ανακούφιση μας, όταν έληξε ο έλεγχος και επιστρέψαμε στα καπνιστήρια. Αφού πέρασαν λίγα λεπτά, όσα χρειάστηκαν να ξεφορτωθούν τα όπλα, αυτοί που μας σκόπευαν πριν λίγο, ήρθαν και κάθισαν μαζί μας. Τους κέρασαμε Coca Cola και έπαψαν να μας βλέπουν σαν εχθρούς. Αργότερα, όταν μάθαμε ότι κι αυτοί περνάνε δύσκολα εδώ, μπορεί να γίναμε και φίλοι. Πέντε μήνες περνούσαν εδώ, χωρίς πρόσβαση στη στεριά, μου είπε ο John, ένα νέο παλικάρι 25 χρόνων.

“For five thousand dollars”, μου απάντησε, όταν το ρώτησα Γιατί;

Στα επόμενα ταξίδια ξέραμε. Παίρναμε μαζί μας μπόλικο νερό στη πλώρη. Τρία ταξίδια έκανα Al Basrah – Gulf of Mexico με το VLCC Tanker και πρόσθεσα επτά μήνες στο ναυτολόγιο μου και τους έχασα από αυτό που λέμε Ζωή. Εφτά μήνες χωρίς επαφή με στεριά. Πέρασαν τα Χριστούγεννα, πέρασε και το Πάσχα. Ο χρόνος, μηχανή είναι και γυρίζει. Αν φέρνει στεναχώριες ή χαρές, ούτε γνωρίζει. Πέρασαν επτά μήνες! Έκλεισε το κοντράτο ναυτολόγησης, πλησιάζοντας στο τόπο που ναυτολογήθηκα, στο Durban. Με τον τρόπο που ήρθα στο καράβι, με τον ίδιο Ξεμπάρκα. Μόνο τα συναισθήματα ήταν, τελείως διαφορετικά. Κατά την απονήωση του ελικοπτερου, ήμουν εγώ που χαμογελούσα τώρα, κοιτάζοντας το καράβι να συνεχίζει το ταξίδι. Ας είναι καλοτάξιδο, αλλά χωρίς εμένα.

Η επιστροφή στο σπίτι είναι χαρά! Δεν θα την λιγοστέψω, ούτε με λέξεις κι ας είναι φιλενάδες μου. Μια ερώτηση μόνο θα ήθελα να κάνω, σε όσους είχαν την υπομονή, να φθάσουν μέχρι εδώ, στο τέλος της ιστορίας μου.

Θα ερχόσασταν μαζί μου στο ταξίδι;

Κώστας Αργυράκης
(Γούβες)

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Κάποτε, πρέπει να βρούμε 'κείνες τις λέξεις που έχουν τη δυνατότητα να αναστήσουν ένα όραμα. Κάποτε, πρέπει να ανοίξουμε διαδρόμους στη δυσσίωση νύχτα για να φτάσουμε ως την αυγή των πραγμάτων, ως εκεί που αυξάνει προοδευτικά του ήλιου το φως.

Να ανακαλύψουμε την καινούρια ισορροπία που μπορεί να φωτίσει την παραπλανημένη ψυχή μας, έτσι ώστε, το θάνατο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης, να δυνηθεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα πραγματικά προβλήματα που θέτουν οι δύσβατοι καιροί.

Να ξεχωρίσουμε εκείνες τις λέξεις που συγκρούονται κι αυτές που συμφιλιώνονται, προκειμένου να δημιουργήσουν μια καινούρια ενότητα.

Πρέπει να σταθούμε κάτω από τον κάθετο μεσημεριάτικο ήλιο που σβήνει τη σκιά των στοιχείων της φύσης, για να ξαναγεννηθούν τα πράγματα από την αρχή...

Κι αφού, όλος ο υλικός κόσμος μπορεί να χωρέσει μέσα στις αισθήσεις μας, τότε μπορώ κι εγώ να εικάσω πως είμαι ικανός να πιάσω κάθε στόχο κι όλοι μαζί, συντροφικά κι ενωμένοι, μπορούμε να υποθέσουμε πως έχουμε τη δυνατότητα να κατακτήσουμε το ακατάκτητο. Πως ο λυτρωμός της ύλης και της ψυχής, δεν είναι ανέφικτος.

“Θεός δοτήρ παντός αγαθού” η φύση, παντοδύναμο το πνεύμα, πανίσχυρη και η ανθρώπινη ψυχή!

Κι η χαρισματική μας συνείδηση, μπορεί κι αυτή, μέσα στο γαλήνιο και στο άπλετο φως του καταμεσήμερου, να επισημαίνει κάθε τι που είναι ζωντανό, ανθρώπινο και ακμαίο.

Στο ψιθύρισμα της λέξης: “Σ’ αγαπώ!” ολάκερη η ομορφιά του απάνω κόσμου εκρήγνυται! Κι η ζωή πυκνώνει τον ολογάλανο αιθέρα, σαν τις φυλλωσιές των δένδρων που φουντώνουν και θεριεύουν στον ερχομό μιας θαλερής και εύχυμης άνοιξης. Τα ωδικά πουλιά και τα γάργαρα ρυάκια, γεμίζουν τις ώρες με νότες και με αιθέρια μουσική.

Η πανσπερμία του φωτός, σκορπίζεται άπλετα πάνω στο περικαλλές χώμα κι ο άνεμος τραγουδά, πέρα , μακριά στα ασημένια λιοστάσια, ξένοιαστος κι ανέμελος.

Μια μαγική ακολουθία εικόνων... Ένας ανάλαφρος βηματισμός αρχαίας θεάς, πάνω στην καυτή άμμο του γαλαζοαίματου καλοκαιριού...

Οι ήχοι και η σιωπή εναλλάσσονται αρμονικά, αναγγέλλοντας και δημοσιοποιώντας στο άπειρο, μια παμπάλαια προφητεία, ένα καινούριο αίτημα για όλους εκείνους που μοχθούν μέρα-νύχτα, για να ημερέψουν τούτη την ατίθαση και την αδάμαστη ζωή.

Κάποτε, υπήρξε κάποια ρομαντική ψυχή που λάτρευε παράφορα τον κόσμο και την εξωτική του γοητεία, που τραγουδούσε στο ρυθμό της αγιασμένης φύσης, που κατανοούσε απόλυτα τους ήχους της πάναγνης βροχής...

Που περπατούσε πάντα σε χωματένια μονοπάτια, στον ήλιο και στον πεντακάθαρο αγέρα, αντάμα με τις πεταλούδες, με τις μέλισσες και με τα ολόλευκα αλογάκια της παναγιάς. Που ευγνωμονούσε τη ζωή, για

τα βουνά, για τους κάμπους και για τις θάλασσες που ατένισαν τα μάτια του.

Αυτός που απαξίωνε τους κινδύνους που παραμόνευαν στη σκιά, που αποτιμούσε το κάθε σταθερό βήμα που οδηγεί όλο και πιο κοντά στην αποκάλυψη μιας συνταρακτικής αλήθειας.

Κι ύστερα, χάθηκε ξαφνικά, μέσα στην σκόνη, στον καπνό και στην πυκνή ομίχλη του καιρού... Κανένα βλέμμα δεν μπόρεσε να τον ιδεί ξανά...

Ο ίδιος ήλιος, το ίδιο φεγγάρι, τα ίδια αστέρια στον ουρανό, μόνο στη Γη αλλάζουν τα πρόσωπα και οι συνειδήσεις...

Τίποτα δε χάνεται κι όλα μεταμορφώνονται σε κάτι άλλο!

Εσύ όμως, δεν πρέπει να λυπάσαι γιατί καμιά απουσία δεν μπορεί να πλήξει και να περιορίσει το κύρος της ακατάλυτης ζωής. Γιατί, αυτά που ζήσαμε, που αγαπήσαμε και που πονέσαμε θα καίνε, σαν μια άσβεστη φωτιά, στην πανάγια μνήμη της αιωνιότητας.

Άλλη απάντηση για το φυσικό νόμο της φθοράς, δεν υπάρχει...

Στις ακατάπαυστες κινηματικές στιγμές, κραυγάζει ο οίστρος της ποίησης που θέλγει τις αισθήσεις μας, που προκαλεί μια ιερή έκσταση, μια βίαιη ανάδυση της συνείδησης, μια γόνιμη αντιπαράθεση απόψεων και επιχειρημάτων του υποκειμένου προς την αντικειμενική, ζώσα πραγματικότητα!

Μια ώσμωση ιδεών ανατέλλει, βαθιά, εσωτερική και εξελικτική, στη βάση πάντα των θεμελιακών κανόνων και, των κοινά αποδεκτών συναισθηματικών αρχών.

Ότι αποκτά βάθος στο διαβατό χρόνο είναι άξιο! Ότι αναδύεται στο φως, είναι έξοχο και δυνάμενο!

Κι είναι γεγονός, πως με αυτό το πρωτοποριακό εύρημα μπορούμε κάλλιστα να αναγνώσουμε τις πραγματικές ανάγκες αλλά και τις αυθεντικές αλήθειες της ζωής μας.

Είναι αληθινή ευεργεσία να μπορείς να αγγίξεις μια αλήθεια μυστική που δε φανερώνεται στο βλέμμα μας, και να ταυτιστείς απόλυτα μαζί της!

Επιφάνεια, είναι αυτό που θωρούν τα μάτια μας, βάθος είναι αυτό που πραγματικά μπορεί να μεγαλώσει το μπόι της ζωής. Κι ο καθένας από εμάς, καλείται κάθε στιγμή, να επιλέξει ανάμεσα στο αιρετικό και στο δογματικό ή στο γνήσιο και στο ορθόδοξο...

Δούλεψε κι εσύ ταπεινέ πεζοπόρε της ζωής πάνω στις λέξεις κλειδιά, για να αποκρυπτογραφήσεις το πιο βαθύ τους περιεχόμενο, για να κατανοήσεις την ικανότητα και τη δυνατότητα της υλικής τους πραγμάτωσης...

Όμως, ποιος θνητός θα μπορέσει να απαντήσει στο δυσεπίλυτο αίνιγμα της απέραντης νύχτας που μας γυροφέρνει;

Γένεση, γνώση, ρυθμός, πράξη... Στο μαρτύριο εξανθρωπίζεται ο άνθρωπος!

Είναι αποδεδειγμένο πως ο φόβος, πάντα γίνεται ενδοτικότητα και υποταγή και η αντίσταση μετατρέπεται προοδευτικά σε πίστη, σε άμιλλα και σε οργανωμένο αγώνα για την υποδοχή και για την κατάκτηση του μέλλοντος.

Στο καλό και στο αγαθό οφείλουμε να επενδύσουμε. Γιατί, ότι είναι ωραίο, δίκαιο και ευγενές, ποτέ δε μας πληγώνει, ποτέ δε μας πονά.

Κι απαιτούνται άνισες μάχες, για να καταστείλουμε επιτέλους το έρεβος που υπάρχει μέσα μας, που αντιστέκεται πεισματικά σε κάθε πρόοδο και σε κάθε εξέλιξη, προκειμένου να υιοθετήσουμε σε κάποιο χρόνο, αυτό που αρνείται ανέπδοτα και αδιάλλακτα τη στασιμότητα και την αδράνεια.

Όλα εδράζονται στο κίνητρο, στην κίνηση και στη μετατόπιση.

Η Φωνή της επιθυμίας, είναι το βαθύτερο νόημα της ύπαρξης.

Πόνος, αγωνία, ηδονή και οδύνη... Νυν και αεί, ο πιο τραχύς και ο πιο αδυσώπητος πόνος, είναι ο πόνος της ψυχής!

Ένα ταξίδι του νου και της ψυχής!

Μια ονειροπόληση κι ένας ρεμβασμός κάτω από τις πλατινένιες αχτίδες του ολόγιουμου, Μαγιάτικου

φεγγαριού.

Ένας στοχασμός και μια ευχή, την ώρα που γεννιέται ένα μικρό άστρο και χαμογελά, γεμάτο καλοσύνη και αισιοδοξία, στον απέραντο νύχτιο ουρανό...

Μια ακατάλυτη δύναμη αποδεσμεύεται, στην κίνηση, στην πλοκή και στη δράση, εκεί, όπου όλα τα θλιμμένα και τα ηλιοκαμένα πρόσωπα πάνω στη ράχη της πλατύστερνης μάνας γης, γυρεύουν εναγώνια υποστήριξη, λογική στήριξη και αληθινή ζωή.

Η λέξη είναι ανεξίτηλος χρόνος. Είναι το ιερό βάθρο που πάνω του μπορεί να κρατήσει τη δυναμική ενέργεια όλων των αισθήσεων, των συναισθημάτων και των προσμονών.

Είναι αυτό που μπορεί να ανατρέψει την καθεστηκυία τάξη των πραγμάτων, για να αρθούν πάραυτα η εκμετάλλευση και η βία, ο εκμαυλισμός και η παραπλάνηση, για να προωθηθεί ο ιδανικός στόχος, για να γίνει η ενόραση, γεγονός και υλική πραγματικότητα. Για να υπάρξει ένας νεοσύστατος πολιτισμός, με κατακτημένα δικαιώματα για τους πολλούς, για να επαληθευτούν οι προβλέψεις, ο λόγος και η ιδεολογία των προλετάρων και των κολίγων, των στοχαστών, των ποιητών και των φιλοσόφων...

Γιώργος Δ. Μπίμης

ΟΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Σου υποδείκνυαν πειστικά
κι εσύ έπρεπε να βρεις
την τέχνη της προσαρμογής,
το βάλσαμο της υπακοής.

Μα εσύ αρνιόσουν κι αντιστεκόσουν.
Και της ρωμαλέας ανεξάρτητης φωνής σου
τα φτερουγίσματα
σ' έφερναν στις θέσεις μάχης
της αξιοπρεπούς ανυπακοής!
Μα εσύ είχες για σύμμαχο
τον Πνευματικό σου Όλυμπο
με τους μανιασμένους βοριάδες της κορφής του
ν' αποδεικνύουν την ακατάλυτη δύναμή του...
Αρνιόσουν κι αντιστεκόσουν.

Απατήθηκες...
Οι ευτελείς σιλουέτες,
μέσα στα σιωπηλά επίσημα γραφεία,
με τους σιγανούς ψιθυρισμούς
των δειλών εντολοδόχων,
αυτές έπαιρναν τις αποφάσεις.
Κι έπρεπε να καταδικαστείς...

Φίλιππος Νικολόπουλος

ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΥΤΕΣ

α) ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Σαν άχυρα τους σκόρπισαν οι άνεμοι,
στο Άουσβιτς τους φρυγάνισαν τα κορμιά,
σ' αγκυλωτούς σταυρούς καρφώσαν τα φτερά τους,
θάμπωνε τ' άστρο του Δαυίδ στην ερημιά.

Χρόνια μιλούσε για τα πάθια τους ο κόσμος,
για την πρωτόφαντη μανία των NAZI,
ζήσαμε τ' άδικο στους δέκτες της οθόνης,
τους συμπονέσαμε και κλάψαμε μαζί.

β) ΟΙ ΕΠΗΛΥΔΕΣ

Τους έστερξαν το δίκιο να κουρνιαίσουν
στη Χαναάν, να βγουν στο φως απ' την αχλύ,
μα, σαν αχόρταγοι κισσοί θρασομανώντας,
άπλωσαν ρίζες στον γειτόνων την αυλή.

Τώρα φορέσανε τις μπότες των θυτών τους
το πέλμα τους θωρακισμένο ν' αντηχεί,
ποδοπατούν της Παλαιστίνης την ανάσα,
ώσπου να πνίξουν κάθε ελπίδα κι αντοχή.

Σαν αγριόχορτα τους νέους ξεριζώνουν
—όπως τους πρόσταξε κι ο πρόεδρος Σαρόν*—
προκλητικά του ολέθρου κύμβαλα αλαλάζουν,
να γίνουν πρόσφυγες, ρημάδια των καιρών.

.....

- «Πρέπει να πολεμήσουμε χωρίς συμβιβασμούς·
να ξεριζώσουμε όλα αυτά τα αγριόχορτα
και να συντρίψουμε τήν υποδομή τους,
γιατί δεν μπορεί να υπάρξει
συμβιβασμός με την τρομοκρατία».

Άριέλ Σαρόν (τηλεοπτικό μήνυμα 31-3-02)

Πόπη Μπαλαμώτη - Σπιτά

ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ

Οι ιαχές του πολέμου
και τα κουρσάρικα ρεσάλτα
ξύπνησαν στους βυθούς
τα πληγωμένα ναυάγια.

Σπασμένα κατάρτια
και σκισμένα πανιά
ταξιδεύουν στα κύματα
και λογχίζουν τα δελφίνια.

Τρόμαξε η σμέρνα
και κρύφτηκε ανάμεσα
στα πεθαμένα κοράλλια
και στις ανεμώνες.
Κάηκαν τ' ακρογιάλια,
πέθαναν οι βράχοι,
τυλίχτηκαν όλα
με κόκκινο σάβανο.

Αλάτι... Αλάτι...
Αιματοβαμμένο αλάτι!

Ηλέκτρα Στρατωνίου

Από «Παραλήπτης Ονείρου»

Σηκώνουμε στους ώμους
τις ώρες της σιωπής·
ανάμεσα σε λυγισμένα σίδερα
σπασμένους καθρεφτες
με χαραγμένα τα σημάδια του χθες.
Ο σημερινός κόσμος
με τη μάσκα της προσποίησης
άδειασε από τις τσέπες του τα όνειρα
τις προσδοκίες των οραμάτων.
Συμμορφώθηκε με τις υποδείξεις των αθλίων.
Στα φτερά του ανέμου
σημαδέψαμε τις νέες συντεταγμένες.
Ελπίδα στο έμπα της καινούργιας
Χιλιετίας.

Γιώργος Σταυράκης

ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ

Αξιοθρήνητες οι σημαίες κι' οι πομπές
στα ματωμένα σωθικά του κόσμου
χωρίς τις ψυχές των πεσόντων.
Ποιος παρέρχεται τη ζωή
μ' ανεξέλεγκτη δόνηση;
Ποιος φύτρωσε με το ρόδο του κήπου;
Ο ιστός ή το ύφασμα,
το ακρόβραχο ή το ύψος,
το φως των κοιμητηρίων
ή η σάρκα και το πρωτοβρόχι των αναμνήσεων;
Οι σκιές χοροπηδάνε στην άκρη της θάλασσας
θυμιατίζοντας την εσπέρα που φεύγει.
Πώς έρχεται η ψυχή σου κοντά μου
χωρίς πουκάμισο!!!
Είδες το βάδισμα των αστεριών
πάνω στα δικά τους μάτια;
Μεγάλα βήματα κάνεις μέσα σου!!!
Τόσα χρόνια μετράς την απόσταση
κι' έμεινες μόνο ποιητής!

Κώστας Καρούσος
(Πρόεδρος ΕΕΛ)

ΤΟ ΝΕΟ ΗΘΟΣ

Σχολή για εξημέρωση
 Των άγριων ηθών
 Τον ονομάσανε
 Το νέο οργανισμό,
 Που 'ναι κι αυτός
 Μια νέα ΜΗ.ΚΥ.Ο.
 Άρχισαν την καταγραφή
 Των άγριων ηθών:
 Αγάπη, κατανόηση, αλληλεγγύη,
 Είπαν, γι' αρχή,
 Γιατί 'ναι επικίνδυνα
 Στη νέα κοινωνία
 Και στους ανθρώπους νέας κοπής.
 Πρέπει να τα εξημερώσουμε
 Το δυνατόν ταχύτερα
 Και να τα μεταλλάξουμε
 Με νέες τεχνολογίες
 Στο νέο ήθος,
 Το πιο παραδεκτό:
 Την αδιαφορία...

Θανάσης Φροντιστής**Ο ΤΟΙΧΟΣ**

Ο Κώστας Καρυωτάκης φτύνει
 διαμάντια συλλαβές στον ύπνο σου.
 Ο Γιώργος Σεφέρης κερνάει νέκταρ
 απ' το δισκοπότηρο της ποίησης.

Ο Ανδρέας Εμπειρικός στήνει
 συμπόσια στον κήπο της άνοιξης.
 Ο Νίκος Καρούζος ιερουργεί
 στην έσω πόρτα του σύμπαντος.

Στρατιώτες μιας άλλης επανάστασης
 των υάκινθων και της αγγελικής
 της αρμονίας και του φωτός
 καθώς και των ψαλμών του θέρους.

Μην ακούτε τους ποιητές
 και θα βρείτε τον τοίχο
 με το αδιέξοδο
 και την πικρή μαστίχα.

Σπύρος Ζαχαράτος

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

I

Ντροπιασμένος ο ήλιος πάει να κρυφτεί
πίσω από τα σύννεφα
αφήνοντας κοκκινωπό το Αιγαίο
τόση ομορφιά δεν την μπορεί η ανθρώπινη ματιά
δεν τη χωρά το ποίημα.

II

Σκουραίνει αναπότρεπτα ο ουραγός
όμως η μέρα ακόμα διατηρεί τη φωτεινή αφή της
την απαλή αίσθηση του δειλινού
τη μαλακή ανάμνηση της δύσης.

III

Κάθε τόσο κάποια νησιά εμφανίζονται
μοιάζουν καταμεσής στο πέλαγος να επιπλέουν
ποιήματα μικρά μες στο μεγάλο ποίημα.

Γιώργος Καραντώνης

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

Οικονομικοί δολοφόνοι εν δράσει

Εκμαυλίστε τους.
Δανείστε τους.
Αφανίστε τους.

Όχι «κύριοι»
εσείς δεν είστε
δείγμα της κοινωνίας μας
είστε ότι χειρότερο.

Εκείνος που εξαπατά
λέγεται απατεώνας.
Εκείνος που εξαπατά το Λαό
και τον ψηφίζει,
λέγεται
πολιτικός απατεώνας!..

Οπωσδήποτε δεν είστε όλοι,
είστε όμως αρκετοί
κι άλλοι τόσοι συνυπεύθυνοι
αυτό τον ξεπεσμό. Κρίμα.

Κρίμα που σας πίστεψαν.
(Γι' αυτό είναι δύναμη τα ΜΜΕ)
φέρτε πίσω τα κλοπιμαία
μόνο τότε μπορεί να λυτρωθείτε.

Μα τι λέω, αν είναι δυνατόν,
πολυεθνές οργανωμένο σχέδιο
κι όλοι πίνουν στην υγεία μας.
Δουλειά κορόιδα, σύγχρονοι σκλάβοι.

Δημήτρης Εμ. Μυτιληναίος
(Από «ΠνέΜαΜου »)

ΑΔΕΡΦΙΑ

Αδέρφια είμαστε μα οι ζωές μας χώρια.
δεν τη ποθήσαμε πολύ τη λευτεριά...
Και κρεμασμένοι απ' του τοίχου τα ρολόγια,
ψάχνουμε να βρούμε, αλλού, παρηγοριά.

Κυλάει στο αίμα μας το ίδιο μοιρολόι,
αυτό που κάνανε σε πόλεις στα χωριά,
κάθε που χάνονταν, απ' το παζλ, ένα κομμάτι,
πριν ξεψυχήσει η παλιά δρακογενειά.

Τώρα φωνάζω! Μεσ στα ρυάκια της ζωής μας
μ' απόκριση δεν παίρνω πουθενά, SOS!
Δεν πουλιέται στα παζάρια η ψυχή μας,
θα ξαναθίσουμε και θάν' πρωτομαγιά.

Βαρύ το ζάλο μας, βαριά κληρονομιά μας,
μα αν σηκώσουμε, στα αστέρια, τα σπαθιά,
θα ακουστεί από μακριά η αναπνιά μας,
και θα γεννήσουμε υπέροχα παιδιά.

Βαγγελιώ Καρακατσάνη

(Κρήτη)

ΘΕΟΙ ΑΦΑΝΤΟΙ

(XVI)

Μια χούφτα κτήνη
τα πλούτη άρπαξε
και δεν τα δίνει.

Παιδιά πεινάνε
πεθαίνουν, βογγάνε,
μέσα στη φτώχεια
έλεος ζητάνε
μ' απαντοχή...

Μα κείνοι εκεί.
Δεν δακρύζει το μάτι τους.
Δεν ιδρώνει τ' αυτί.

Εκείνοι εκεί.
Στον θώκο ψηλά
ξερνάνε όξος
ποτίζουν χολή.
Δεσμά ατσαλώνουν
κι αλυσοδένουν γερά.
παππούδες, εγγόνια,
μανάδες, παιδιά,
της γης την ελπίδα
που κάτω απ' το πέλμα τους
αγκομαχά...

Μαργαρίτα Φρονιμάδη - Ματάση

A. Ο ΒΡΑΧΟΣ

Εμπνευσμένο από το μύθο του Σίσυφου

Παραδοθήκαμε.
Αμετροέπειες ηχηρές
αποδομούν τη δύναμη
της οπτικής γωνίας.
Πόλεμοι ματώνουν γειτονιές
πρόσωπα σ' απόγνωση
του ίδιου πεπρωμένου.
Στους πρόποδες του Γολγοθά
ο Σίσυφος διεκδικεί
την εύφορη κοιλάδα
με τις αιώνιες πασχαλιές.
Εδώ, που ρίζωσαν άνεμοι,
στη γη των μαχαιριών,
στη χώρα της φωτιάς.
Αλήθεια ανελέητη
ο βράχος.

Αικατερίνη Αλυσανδράτου

ΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ

Έχουμε ξεπεράσει τα ανθρώπινα.
Αρνητές συμβιβασμών και μεγαλοσχημάτων.
Πιστοί στον πρόγονο Προμηθέα.
Πορευόμαστε τη μοίρα των θνητών.
Σε προκαθορισμένα γίγνεσθαι.

Η σωτηρία της ψυχής
ή η τιμωρία για λάθη αλλοτινής ζωής;

ΤΑ ΑΔΕΙΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Γεμίσαμε έπιπλα
που δε χρησιμοποιούμε.
Ρούχα που δε φοράμε.
Βιβλία που δε διαβάζουμε.
Κι αδειάσαμε από αισθήματα
που δεν έχουμε πια.

Λίζα Βραχοπούλου

ΤΟ ΑΛΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κατάντησ' άνοστη η σχέση μας,
έλειψε το αλάτι από νωρίς
γέμισε μ' ενοχές η σκέψη μας,
στα όνειρα μου πια δε χωρείς.

Πού 'ναι τα σχέδια τα πλάνα,
που μας μαγεύαν τις νυχτιές,
πέταξαν σαν αεροπλάνα,
και μείναν άδειες οι καρδιές.

Σαράκι στις ψυχές μας η φθορά
και ροκανίζει τη στεριά μας.
Στέγνωσε, σαν το ρούχο, η χαρά,
και λιώνουν ένα-ένα τα κεριά μας.

Άδικα ψάχνεις μες τις στράτες,
να βρεις χαμένους θησαυρούς
και δεν υπάρχουν ξένες πλάτες,
που να σηκώνουν τους σταυρούς...

Γιάννης Δ. Παπάνης

ΗΧΟΥΝ ΩΡΑΙΑ

Εύηχα της άνοιξης τ' ανοίγματα,
η επανάσταση των λουλουδιών,
το ξεπέταγμά τους
στο φως του ήλιου.
Εύηχες οι φωνούλες
των μικρών
στις παιδικές χαρές
και των μαθητών
στα συλλαλητήρια
ενάντια στον πόλεμο.

Εύηχες της καθημερινότητας
οι κουβέντες κι οι μουσικές
που δραπετεύουν
απ' τ' ανοιχτά παράθυρα των σπιτιών.
Εύηχο το σπάσιμο -έτσι θα ήταν-
του ξεροψημένου καρβελιού,
στα χέρια
του κάθε ανθρώπου που πεινάει.
Εύηχες της Ειρήνης οι φωνές
προαναγγέλλουν
τη θέληση των λαών
για έναν άλλο τρόπο ζωής
χωρίς βία και πολέμους.

Γεράσιμος Μ. Λυμπεράτος
(Σίδνεϊ Αυστραλία)

ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΝΑΝ ΧΡΟΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Την **Τετάρτη 28 Φλεβάρη**, η απεργία που οργάνωσαν δεκάδες Εργατικά Κέντρα και Ομοσπονδίες, εκατοντάδες πρωτοβάθμια σωματεία, έγινε πράξη, παρά την προσπάθεια υπονόμευσης από την εργοδοσία, την κυβέρνηση, τους εκπροσώπους τους στη ΓΣΕΕ και σε άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Μεγάλοι χώροι δουλειάς «νέκρωσαν». Ακίνητα τα Μέσα Μεταφοράς στην Αττική και άλλες μεγάλες πόλεις. «Πάγωσαν» εργοτάξια, ναυπηγεία, βιομηχανίες, γραφεία, σούπερ μάρκετ και μεγάλα εμπορικά καταστήματα, δημόσιες υπηρεσίες κ.ά.

Στην Αθήνα δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι απήργησαν κι έγιναν η «φωνή» των 57 αδικοχαμένων πριν έναν χρόνο στα Τέμπη. Αμφιθέατρα και σχολεία έμειναν αδειανά κι η νέα γενιά, φοιτητές και μαθητές, διαμήνυσαν ότι δεν συγχωρούν το σύστημα

που για τα κέρδη των λίγων τσακίζει τις ζωές τους.

Οι διαδηλωτές διεμήνυσαν ότι μέγιστο σήμερα είναι να μην συγκαλυφθεί το έγκλημα, να αποδοθούν οι πραγματικές ευθύνες και να τιμωρηθούν οι πραγματικοί υπεύθυνοι. «Εσείς μετράτε κέρδη και ζημιές, εμείς μετράμε ανθρώπινες ζωές» ήχησε μυριόστομο το σύνθημα όταν ξεκίνησε η πορεία.

Προκλητικά η κυβέρνηση έστειλε τα ΜΑΤ με κλούβες και έκλεισαν τον δρόμο μπροστά στα γραφεία της «Hellenic Train». Κάτω από την κατακραυγή των χιλιάδων διαδηλωτών και τις καταγγελίες των συνδικάτων οι κλούβες αποχώρησαν.

Στα γραφεία της Hellenic Train ολοκληρώθηκε η μεγάλη απεργιακή διαδήλωση, ενώ ανηχούσε: «Όχι άλλος πόνος, αίμα και νεκρούς, παλεύουμε για μας, παλεύουμε γι' αυτούς»...

Οι απεργιακές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν σε **76 πόλεις σε όλη τη χώρα**. Διαδήλωσαν μαζικά και αποφασιστικά, απαιτώντας καμία συγκάλυψη στο έγκλημα των Τεμπών, αυξήσεις στους μισθούς μέτρα για την ακρίβεια που λεηλατεί το εισόδημα.

Συμμετείχαν εργαζόμενοι από όλους τους κλάδους του ιδιωτικού και το δημόσιου τομέα, αγρότες, φοιτητές και μαθητές, συνταξιούχοι στέλνοντας μήνυμα συνέχισης και κλιμάκωσης του αγώνα, διατρανώνοντας «**τώρα η οργή να γίνει ανατροπή**».

Αίγιο

ΤΕΜΠΗ

Ηράκλειο

Αλεξανδρούπολη

Φλώρινα

Γρεβενά

Καβάλα

Καρδίτσα

Κατερίνη

Κεφαλονιά

Κομοτινή

Κοζάνη

Λάρισα

Μεσολόγγι

Νάουσα

Πάτρα

Θεσσαλονίκη

Ζάκυνθος

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΑΘΗΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥΣ

Την **Πέμπτη 29 Φλεβάρη** για όγδοη βδομάδα οι Φοιτητικοί Σύλλογοι της Αθήνας, μαχητικά διεκδίκησαν αποκλειστικά δημόσιες και δωρεάν σπουδές, πτυχία με αξία που να οδηγούν σε δουλειά με δικαιώματα και ενάντια στο νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, που συζητείται στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής.

Επίσης, μετά την μεγαλειώδη μαθητική πορεία που πραγματοποίησαν τη χθεσινή ημέρα της πανελλαδικής απεργίας, ξεκαθάρισαν ότι το έγκλημα στα Τέμπη «δεν ξεχνιέται και δεν σβήνεται».

Με μία πορεία γεμάτη δυναμισμό, στο κέντρο της Αθήνας, τα μαχητικά μπλοκ των φοιτητών διατράνωσαν: «Ακούστε καλά τι λένε οι φοιτητές, εμείς αγωνιζόμαστε για δωρεάν σπουδές», υπογραμμίζοντας ότι ο αγώνας θα κλιμακωθεί και με το πα-

νελλαδικό συλλαλητήριο στην Αθήνα, τη μέρα ψήφισης του νομοσχεδίου. Ξεχώρισαν επίσης τα συνθήματα «Πτυχία με αξία, δωρεάν σπουδές, δεν είναι πελάτες οι φοιτητές» και «Η νέα γενιά έχει ιδανικά, ούτε πουλιέται, ούτε προσκυνά».

Στο Σύνταγμα οι Φοιτητικοί Σύλλογοι Αθήνας φρόντισαν να ξαναγράψουν τα ονόματα των 57 νεκρών του εγκλήματος τον Τεμπών, που είχαν γραφτεί εχθές, γιατί το βράδυ συνεργεία του δήμου Αθήνας, προχώρησαν στο σβήσιμό τους.

Παράλληλα σε δεκάδες σχολεία οι μαθητές τοποθέτησαν πανό στα κάγκελα και τα προαυλιά τους δηλώνοντας ότι το έγκλημα δεν θα ξεχαστεί, αλλά και ότι θα συνεχίσουν να παλεύουν για τα θύματα και τις δικές τους ζωές.

~~~~~ ΔΡΑΣΕΙΣ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ~~~~~

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ - «ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ...»

Την Παρασκευή 8 Μάρτη και πάλι δεκάδες χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες από όλη την χώρα, μαζί με μαθητές και εργαζόμενους, «βούλιαξαν» την Αθήνα, την ώρα που στη Βουλή συζητιόταν το νομοσχέδιο - έκτρωμα για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, συμμετέχοντας μαζί στο πανελλαδικό συλλαλητήριο, και στέλνοντας μήνυμα ότι το νομοσχέδιο – έκτρωμα της κυβέρνησης για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, «Δεν θα περάσει»!

Με τα πανό με τις υπογραφές συλλόγων από τα Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης, Πάτρας, Ιωαννίνων, Πελοποννήσου, Αιγαίου, Κρήτης, Θεσσαλίας, Τρικάλων, Θράκης, Δυτικής Μακεδονίας και όλων των μεγάλων ΑΕΙ της Αττικής, έδειχναν την πανελλαδική διάσταση.

Έχοντας απλώσει όλο το προηγούμενο διάστημα αυτόν τον αγώνα στις πόλεις όπου βρίσκονται οι σχολές

τους, τώρα και από την Αθήνα ενώθηκαν με τους σχεδόν 200 συλλόγους που αποφάσισαν αυτό το πανελλαδικό συλλαλητήριο.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, έχοντας την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, την στήριξη του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και των ιδιοκτητών κολεγίων, ακολουθώντας τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ψήφισε το νομοσχέδιο, αξιοποιώντας την βολική για την ίδια στάση των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ που ως κυβερνήσεις υπονόμισαν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, αγνώρισαν επαγγελματικά τα ιδιωτικά κολέγια και τελικά έστρωσαν το έδαφος στη ΝΔ για να ιδρύσει ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Οι Φοιτητικοί Συλλογοί διεμήνυσαν ότι: «Ο αγώνας όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά δυναμώνει μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματά μας»!

ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Την **Τετάρτη 13 Μάρτη 2024** οι εργαζόμενοι στα τηλεφωνικά κέντρα, παίρνοντας δύναμη από τις δύο προηγούμενες απεργίες μέσα στον Φλεβάρη και τη συναυλία που έγινε το περασμένο Σάββατο, συνέχισαν τον αγώνα τους, για την ικανοποίηση των δίκαιων αιτημάτων τους,

Οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στην λεωφόρο = Β.Σοφίας στο ύψος της Βουλής, κρατώντας πανό του ΣΕΤΗΠ και από τα επιχειρησιακά σωματεία των «Teleperformance» και «Webhelp». Την κινητοποίηση οργανώνουν τα κλαδικά Συνδικάτα Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών - Πληροφορικής (ΣΕΤΗΠ) Αττικής και Θεσσαλονίκης και τα δύο νεοσύστατα επιχειρησιακά σωματεία σε «Teleperformance» (ΣΕΤΕΠ) και «Webhelp» (WUW).

Αυτήν τη φορά απεργούν την ίδια

μέρα οι συνάδελφοί τους εργαζόμενοι των επιχειρηματικών ομίλων «Teleperformance», «Webhelp», «Majoriel» και υπόλοιπων τηλεφωνικών κέντρων στη Γαλλία. Στην Αθήνα, νωρίτερα έγιναν συγκεντρώσεις στα κεντρικά κτίρια στις εταιρείες: «Teleperformance» στον Πειραιά, «Webhelp» και «Titec» στον Νέο Κόσμο και «Foudever» στην Αθήνα στη Βικτώρια.

Οι εργαζόμενοι διεκδικούν: Αμεση υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας με βάση τα ψηφισμένα στις Γενικές Συνελεύσεις προσχέδια που έχουν επιδοθεί στις εταιρείες. Αντιπροσωπεία τους επέδωσε στο προεδρείο της Βουλής υπόμνημα με τα αιτήματά τους, καταγγέλλοντας τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν και τις πιέσεις που δέχονται από τους εργοδότες προκειμένου να αποδεχτούν τις απαιτήσεις των εργοδοτών.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Αγωνιστική απάντηση στην κυβέρνηση, για τα επί πληρωμή απογευματινά χειρουργεία, δόθηκε το μεσημέρι της Πέμπτης 14 Μάρτη, από το νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Το Σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου, υγειονομικοί άλλων νοσοκομείων, ασθενείς, σωματεία εργαζομένων και εκπρόσωποι της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας διατράνωσαν: «μαζικές προσλήψεις στα νοσοκομεία, να ανοίξουν το πρωί όλα τα χειρουργεία» και «Δώστε λεφτά για την υγεία και όχι φακελάκια για τα χειρουργεία».

Στο πλαίσιο της κινητοποίησης το Σωματείο Εργαζομένων του νοσοκομείου όσο και η Ένωση Ιατρών Νοσοκομείων Αθήνας - Πειραιά (ΕΙΝΑΠ) είχαν προκηρύξει στάση εργασίας, ενώ και η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ) τονίζει ότι «τιμοκατάλογος δεν

μπαίνει στην υγεία και τη ζωή. Δωρεάν υγεία για όλους»

Συγκέντρωση στην είσοδο του νοσοκομείου ΚΑΤ, πραγματοποίησαν το πρωί της Πέμπτης 14 Μάρτη οι εργαζόμενοι του νοσοκομείου, μετά από κάλεσμα του Σωματείου, για τη λήξη συμβάσεων εργαζομένων αλλά και ενάντια στη λειτουργία των απογευματινών χειρουργείων επί πληρωμής. Η κινητοποίηση έγινε στο πλαίσιο δίωρης στάσης εργασίας που προκήρυξε για σήμερα το Σωματείο από τις 10 π.μ., έως τις 12 το μεσημέρι.

Διαβάστηκε το ψήφισμα της ΕΙΝΑΠ για τα απογευματινά χειρουργεία, ενώ μιλώντας η Βούλα Πάκου, πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων Νοσοκομείου ΚΑΤ, κατήγγειλε την πολιτική εμπορευματοποίησης της δημόσιας υγείας που ακολουθεί και η σημερινή κυβέρνηση, καθώς και την ιδιωτικοποίηση τμημάτων του νοσοκομείου.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ» ΚΑΙ ΦΟΡΕΙΣ

Την **Τρίτη 19 Μάρτη**, με δυναμική κινητοποίηση το Σωματείο εργαζομένων νοσοκομείου «Αττικόν» και φορείς της περιοχής ακύρωσαν το μεσημέρι της Τρίτης 19 Μάρτη την φιέστα του υπουργού Υγείας Άδωνη Γεωργιάδη, ο οποίος τελικά δεν προσήλθε στο νοσοκομείο που επρόκειτο να επισκεφτεί, στέλλοντας έτσι αποφασιστικό μήνυμα ότι «δεν θα περάσει το νόμιμο φακελάκι, τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία στο νοσοκομείο μας. Να μη δηλώσει κανείς συμμετοχή σε αυτό το αίσχος!».

Φώναξαν τα συνθήματα, «Δώστε λεφτά για την υγεία και όχι φακελάκια για τα χειρουργεία», «Τα νοσοκομεία δεν είναι επιχειρήσεις, κάντε τώρα μαζικές προσλήψεις» και «Τα νοσοκομεία τα πλήρωσε ο λαός, δεν τα παζαρεύουμε για χάρη κανενός».

Η κινητοποίηση έγινε στο πλαίσιο

στάσης εργασίας με απόφαση του Σωματείου και της ΕΙ-ΝΑΠ. Συμμετείχαν εκπρόσωποι και μέλη φορέων της περιοχής, όπως συνταξιοχικών σωματείων της Δυτικής Αθήνας, Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων και άλλοι.

Το Σωματείο κατήγγειλε ότι, «η κυβέρνηση της ΝΔ και ο Υπουργός Εμπορίου Υγείας, απογειώνει την πολιτική της εμπορευματοποίησης και της ιδιωτικοποίησης της υγείας βάζοντας ταρifa στην κάθε επέμβαση, νομιμοποιώντας το “φακελάκι” και ωθώντας τον ασθενή να πληρώνει υπέρογκα ποσά, ώστε να μην περιμένει ολόκληρους μήνες στις λίστες αναμονής.

Επίσης ότι οι ελλείψεις του νοσηλευτικού προσωπικού αγγίζουν πλέον τις 300. και ότι παραμένουν κλειστές οι 6 από τις 14 χειρουργικές αίθουσες κλειστές λόγω έλλειψης νοσηλευτικού και λοιπού προσωπικού.

ΜΕΓΑΛΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΡΚΟ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Την **Πέμπτη 28 Μάρτη** καταφθάνουν στην Ομόνοια τα λεωφορεία με τους εργατές της ΛΑΡΚΟ, τις οικογένειες τους και άλλους φορείς από τη Στερεά για να διαδηλώσουν στην Αθήνα να μην κλείσει η ΛΑΡΚΟ, για να μην μαραζώσει η περιοχή.

Από την Ομόνοια ξεκίνησε η μεγάλη πορεία και έφτασε στο Σύνταγμα. Εκεί βρίσκονται συγκεντρωμένοι εκατοντάδες ακόμη εργαζόμενοι της Αττικής που τους υποδέχονται θερμά και βροντοφωνάζουν ότι ο αγώνας τους είναι και δικός τους αγώνας.

Μαθητές από τη Λάρυμνα βρίσκονται στην κεφαλή της πορείας ενάντια στο κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ. «Κυριάκο άκου τι λένε οι μαθητές, έξω από τα σπίτια μας δεν βγαίνουμε ποτές», στέλλουν το μήνυμα!

«Κάτω τα χέρια από τη ΛΑΡΚΟ» το μήνυμα που στέλνει το μεγάλο συλ-

λαλητήριο στο Σύνταγμα. «Σήμερα είμαστε εδώ, για ακόμη μια φορά, για να τους πούμε ότι οι εργατές της ΛΑΡΚΟ θέλουμε δουλειά, καμίνια, μηχανές να ανάψουνε ξανά», τόνισε μεταξύ άλλων ο Παναγιώτης Πολίτης, πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ Λάρυμνας, μιλώντας στο μεγάλο συλλαλητήριο στο Σύνταγμα, ενώ οι ομιλίες συνεχίζονται.

«Η ΛΑΡΚΟ θα μείνει ανοιχτή, κόντρα στην κυβέρνηση την πολιτική» και «Αδέρφια της ΛΑΡΚΟ είμαστε μαζί σας, σάρκα από τη σάρκα σας, πνοή απ' την πνοή σας» είναι τα συνθήματα που δонούν το Σύνταγμα, μαζί με τα αγωνιστικά τραγούδια, τις κόρνες και τις σφυρίχτρες των διαδηλωτών.

Με ένα ποίημα που έγραψε για τον αγώνα των εργαζομένων, εξέφρασε τη υποστήριξη του μεταλλεργάτη χαλυβουργός...

ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Την **Δευτέρα 1η Απρίλη** Απεργιακή συγκέντρωση στην κεντρική πύλη της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι απαιτώντας άμεσα μέτρα προστασίας της ζωής τους. Ακολούθησε μοτοπορεία στο υπουργείο Ναυτιλίας, η οποία πέρασε και από δρόμους της περιοχής.

Το Συνδικάτο Εργαζομένων Μετάλλου Αττικής και Ναυπηγικής Βιομηχανίας Ελλάδας και το Σωματείο Κατεργασίας Ξύλου και Ναυπηγοξυλουργών κήρυξαν την απεργία για τους εργαζόμενους στους χώρους της Ναυπηγοεπισκευής σε Πέραμα και Σαλαμίνα, δίνοντας άμεση απάντηση στο νέο εργατικό δυστύχημα στον κλάδο, μετά τον θάνατο εργαλαβικού εργαζόμενου στα Ναυπηγεία Χαλκίδας το πρωί του Σαββάτου.

«Όχι άλλο αίμα εργατών για τα κέρδη των αφεντικών» και «Αυτό το

υπουργείο δεν είναι Ναυτιλίας, είναι των εφοπλιστών και της εργοδοσίας» φώναξαν οι απεργοί στη συγκέντρωσή τους έξω από το υπουργείο Ναυτιλίας.

Οι εργαζόμενοι απαιτούν:

- Εντατικοποίηση των ελέγχων τώρα. Να γίνονται έλεγχοι 7 ημέρες την εβδομάδα και σε ώρες πέραν του ωραρίου δημοσίου.
- 5μελείς επιτροπές και στα μεγάλα ναυπηγεία.
- Τεχνικοί Ασφαλείας από λίστες του λιμεναρχείου.
- Υποχρεωτικότητα της ΣΣΕ καθώς και των διατάξεων που περιλαμβάνει για τα μέτρα προστασίας.

Με την ολοκλήρωση των ομιλιών τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη του Κώστα Μιχαηλή, του συναδέλφου τους που σκοτώθηκε στην Χαλκίδα, και όλων των συναδέλφων τους που έχουν χάσει...

ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

Την **Τρίτη 9 Απρίλη** οι συνταξιούχοι της Αττικής πραγματοποίησαν μαχητική συγκέντρωση έξω από το υπουργείο Εργασίας, όπου έφτασαν με πορεία που ξεκίνησε νωρίτερα από την πλατεία Εθνικής Αντίστασης όπου έκαναν συγκέντρωση.

Στο πλαίσιο της συγκέντρωσης, που πραγματοποιήθηκε μετά από κάλεσμα των Συνεργαζόμενων Συνταξιοχικών Οργανώσεων, έγιναν ομιλίες από εκπροσώπους των συνταξιούχων. Στην συγκέντρωση παραβρέθηκε αντιπροσωπεία του ΠΑΜΕ.

Οι συνταξιούχοι απαιτούν την άμεση καταβολή του Δώρου του Πάσχα και νομοθετική ρύθμιση για την απόδοση της 13ης και της 14ης σύνταξης σε όλους τους συνταξιούχους.

Όπως σημειώνει στο κάλεσμά της η ΣΕΑ, «είμαστε ξανά στον δρόμο του αγώνα. Δεν αντέχουμε τη θανατηφό-

ρα ακρίβεια, τον πληθωρισμό, τις εξοντωτικές περικοπές που επέβαλαν στις πληρωμένες συντάξεις μας, που τις κατέστησαν προνοιακά βοηθήματα.

Απορρίπτουμε την εμπορευματοποίηση της Υγείας, των φαρμάκων, τις δραματικές ελλείψεις σε γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό στα νοσοκομεία. Πληρώσαμε και πληρώνουμε για όλα αυτά, για να τα έχουμε δωρεάν. Δεν ανεχόμαστε τις αντιλαϊκές πολιτικές που επιβάλλουν η σημερινή και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, την εγκληματική λογική ότι "όποιος έχει χρήματα θα ζει, όποιος όχι θα πεθαίνει"!».

Ληστεύουν τις συντάξεις μας, αλλά και τους μισθούς των παιδιών και των εγγονιών μας, με την ακρίβεια αλλά και με την υπέρογκη φορολογία, Την ίδια στιγμή, δίνουν απλόχερα για τους εξοπλισμούς του ΝΑΤΟ και τους πολέμους...

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΗ ΛΑΡΥΜΝΑ

Την **Τετάρτη 17 Απρίλη** μεγάλες αγωνιστικές στιγμές έζησε η παραλία της Λάρυμνας, με πλήθος κόσμου να ενώνει τη φωνή με τους εργατές της ΛΑΡΚΟ.

Η μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση ξεκίνησε με ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των εργαζομένων που έχασαν τη ζωή τους στη ΛΑΡΚΟ.

Η απεργιακή συγκέντρωση και η συγκλονιστική συναυλία που ακολούθησε με τον Γιώργο Νταλάρα και τη Φωτεινή Βελεσιώτου, έστειλε ηχηρό μήνυμα ότι «Το έγκλημα δεν θα περάσει», ότι «οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ δεν είναι μόνοι», έχουν δίπλα την εργατική τάξη και τον λαό ολόκληρης της χώρας.

Στο πλευρό των εργατών της ΛΑΡΚΟ, βρέθηκαν εργαζόμενοι από διάφορες περιοχές της Στερεάς Ελλάδας και της Αττικής, αγρότες, μαθητές και αυτοαπασχολούμενοι της

περιοχής.

Οι στιγμές συγκίνησης που προκάλεσε στους συγκεντρωμένους η τσιμινιέρα της ΛΑΡΚΟ που κάπνισε ξανά, εξελίχθηκαν σε δάκρυα στην ομιλία του Παναγιώτη Πολίτη, πρόεδρου του Σωματίου εργαζομένων στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρυμνα.

Σε μια συμβολική κίνηση, οι εργατές της ΛΑΡΚΟ άναψαν τα καμίνια και η τσιμινιέρα της ΛΑΡΚΟ κάπνισε ξανά για να υποδεχθεί τους χιλιάδες εργαζόμενους που έφθασαν στη Λάρυμνα από διάφορες περιοχές της Στερεάς Ελλάδας και της Αττικής.

Τραγουδίσαν όλοι μαζί, με τα δάκρυα από πείσμα να χαράζουν τα πρόσωπά τους, ενώνοντας τις φωνές τους στο «Πάγωσε η τσιμινιέρα» αλλά και στο «Σε τούτα εδώ τα μάμαρα κακιά σκουριά δεν πιάνει»,

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ - ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Την Τετάρτη 17 Απρίλη χιλιάδες εργαζόμενοι, από δεκάδες κλάδους δουλειάς, απαίτησαν Συλλογικές Συμβάσεις με αυξήσεις των μισθών και να παρθούν μέτρα για την ακρίβεια στην Αθήνα και διατράνωσαν: «Η ανάπτυξη σας τσακίζει τη ζωή μας, αγώνας και αντεπίθεση η επιλογή μας».

Τα μπλοκ των απεργών έφτασαν στο Σύνταγμα με τα πανό και τις σημαίες τους, με τις διεκδικήσεις τους για υπογραφή κλαδικών και επιχειρησιακών Συμβάσεων, αυξήσεις στους μισθούς, σταθερή δουλειά με δικαιώματα. «8ωρο, Ασφάλιση, σύνταξη, Υγεία - Δεν θα τα χαρίσουμε στην εργοδοσία», ξεκαθάρισαν, επιβεβαιώνοντας την απόφασή τους να δυναμώσουν την οργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς, να ενισχύσουν τον αγώνα για τις

ανάγκες τους, να μετατρέψουν την απεργιακή κινητοποίηση σε εφελτήριο για τα επόμενα, ακόμα πιο αποφασιστικά βήματα.

Μαζί με τους εργαζόμενους διαδήλωσαν αυτοαπασχολούμενοι και μικροί επαγγελματίες, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της Ομοσπονδίας Βιοτεχνικών Σωματείων Αττικής, Ενώσεων, Σωματείων και Επιτροπών Αγώνα. Το δικό τους «παρών» έδωσαν η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας, Σύλλογοι και Ομάδες Γυναικών, και οι φοιτητές, που συνεχίζουν τον αγώνα για δωρεάν σπουδές και πτυχία με αξία. Ξεχωριστή η παρουσία των συνταξιούχων, αφού πρώτα συγκεντρώθηκαν έξω από το ΣΤΕ διεκδικώντας αυξήσεις στις συντάξεις, επαναφορά των Δώρων και κατάργηση των αιματηρών περικοπών...

~~~~~ ΠΕΙΡΑΙΑΣ ~~~~~

Μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις και πορείες από δεκάδες Εργατικά Κέντρα, Σωματεία και λαϊκούς φορείς πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις, αντλώντας δύναμη από τους αγώνες των προηγούμενων ημερών για την οργάνωση της απεργίας, τις απεργια-

κές περιφρουρήσεις, αλλά και τη μεγάλη συμμετοχή εργατοϋπαλλήλων, εργαζομένων διαφόρων κλάδων και χώρων δουλειάς. Κάλεσαν σε αγώνα για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και Το ραντεβού αναενώθηκε για την απεργία της Πρωτομαγιάς...

Αγρίνιο

Θεσσαλονίκη

Αίγιο

Άρτα

Βόλος

Γιάννινα

Ηγουμενίτσα

Ν. Ιμαθίας

Ηράκλειο

Κατερίνη

Κομοτινή

Λάρισα

Πάτρα

Πρέβεζα

Πύργος

Σπάρτη

Τρίκαλα

Χαλκιδική

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Την **Τρίτη 23 Απρίλη** εκπαιδευτικά σωματεία, με συναυλία στα Προπύλαια, συνεχίζουν τον πολύμορφο αγώνα ενάντια στην κατηγοριοποίηση των σχολείων, για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία. Ένας αγώνας που έχει στο επίκεντρό του τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών.

Επιστρατεύοντας τη μουσική και το τραγούδι, από την καρδιά της Αθήνας, με τα πανό των σωματείων να δίνουν μήνυμα συνέχισης, εκπρόσωποι των εκπαιδευτικών σωματείων στη βάση των αποφάσεων της πρόσφατης πανελλαδικής σύσκεψης τους. Την συναυλία διοργάνωσαν οι ΣΕΠΕ, καθώς και οι ΕΛΜΕ Αττικής.

Μετέφεραν το μήνυμα του αγώνα που δίνουν οι εκπαιδευτικοί εδώ και τρία χρόνια, που «κρατά τον κλάδο όρθιο και περήφανο, και μπλοκάρει την αξιολόγηση. Στη μάχη αυτή έχει

πάρει ξεκάθαρη θέση ενάντια στην αξιολόγηση, η συντριπτική πλειοψηφία του κλάδου, η πλειοψηφία των νεοδιοριστων και των νέων συναδέλφων. Κι αυτό αποτελεί σημαντική νίκη!».

Ευχαριστώντας θερμά τους καλλιτέχνες που συμμετείχαν στη συναυλία αλληλεγγύης, μετέφεραν τον χαιρετισμό στους χιλιάδες εκπαιδευτικούς της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, Στέλνοντας «μήνυμα νίκης σε κάθε συναδέλφο που αντιστέκεται, σε κάθε σύλλογο διδασκόντων που προχωρά σε μαζική στάση εργασίας και συγκέντρωση στην είσοδο του σχολείου που επιχειρείται αξιολόγηση! Κάνοντας και καμία δεν είναι μόνος/η. Τα πρωτοβάθμια σωματεία είναι εδώ και απλώνουν ασπίδα προστασίας σε κάθε μέλος τους», τονίστηκε ανάμεσα σε άλλα...

Φοιτητικοί Σύλλογοι Αθήνας - Αλληλεγγύη στους φοιτητές των ΗΠΑ

Την **Παρασκευή 26 Απρίλη** οι Φοιτητικοί Σύλλογοι της Αθήνας πραγματοποίησαν συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φοιτητές των ΗΠΑ. Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στο πάρκο Ελευθερίας και ακολούθησε πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία, δηλώνοντας ότι η θέση τους είναι με τους λαούς, παίρνοντας και δίνοντας δύναμη στους συμφοιτητές τους στις ΗΠΑ, που υψώνουν τη φωνή τους απέναντι στο έγκλημα σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού, στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

«Η Ιστορία έχει μια σωστή πλευρά, με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά», φώναξαν δυνατά, «λευτεριά στην Παλαιστίνη». «Αλληλεγγύη στους φοιτητές στις ΗΠΑ. Όχι στη γενοκτονία στη Γάζα. Λευτεριά στην Παλαιστίνη» έγραφε στα Αγγλικά το πανό με την υπογραφή των φοιτητι-

κών συλλόγων. «Να σταματήσει τώρα η γενοκτονία του λαού μας. Free Palestine - free Gaza!», το μήνυμα της Γενικής Ένωσης Παλαιστίνιων Φοιτητών, την οποία καλωσόρισαν οι σύλλογοι.

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες της Αθήνας εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους εκατοντάδες φοιτητές του Columbia, του Yale και δεκάδων ακόμα Πανεπιστημίων στις ΗΠΑ που διαδηλώνουν ενάντια στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ. Ταυτόχρονα, καταγγέλλουν την απαράδεκτη καταστολή σε βάρος των φοιτητών και τις εκατοντάδες συλλήψεις στις οποίες έχει προχωρήσει η αστυνομία. Απαιτούν να σταματήσει η εμπλοκή της χώρας μας στους πολέμους και τη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού. Να σταματήσει η γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού...

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ - ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Το **Σάββατο 27 Απρίλη** το Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Επισιτισμού - Τουρισμού και Ξενοδοχείων Ν. Αττικής, πραγματοποίησε συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στη ρατσιστική επίθεση που σημειώθηκε σε μετανάστη διανομέα στον Άγιο Δημήτριο.

Στη συγκέντρωση, που έγινε στις τέσσερις το απόγευμα στην πλατεία Άρη Βελουχιώτη, κάλεσαν και ο Σύλλογος Δημοκρατικών Γυναικών Αγίου Δημητρίου, η Επιτροπή Ειρήνης Αγίου Δημητρίου, ο Πολιτιστικός Εξωραϊστικός Οικολογικός Σύλλογος «Ο Ασύρματος» και το Σωματείο Εργαζομένων του Δήμου Αγίου Δημητρίου.

Στη συγκέντρωση σύντομο χαιρετισμό απήθυνε ο Σ.Α. από το Πακιστάν που δέχτηκε τη ρατσιστική επίθεση από φασιστοειδές την περασμένη Δευτέρα το βράδυ. Όπως είπε «δεν δουλεύουμε σε ζέστη, κρύο και

βροχές για να δεχόμαστε κλωτσιές».

Την κεντρική ομιλία στη συγκέντρωση έκανε ο αντιπρόεδρος του συνδικάτου, Γιάννης Σκλάβος.(...) Αναφερόμενος στον φασισμό είπε πως «συγκροτείται πάνω απ' όλα στη βαθιά υπηρέτηση του συστήματος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, γι' αυτό τους λέμε, και είναι, υπηρέτες των αφεντικών»,

Οι συγκεντρωμένοι έκαναν πορεία στους δρόμους του Αγ. Δημητρίου. Με συνθήματα όπως: «Τότε χίτες και ταγματσαφάλιτες σήμερα ρουφιάνοι και χρυσαυγίτες», «τότε ρουφιάνοι τώρα χρυσαυγίτες πάλι θα τσακίσουν οι εργάτες τους φασίστες», «έσπασε η βιτρίνα του καπιταλισμού γέμισε ο τόπος με βόθρο φασισμού», «στους χώρους και στους κλάδους ποτέ και πουθενά τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά»...

ΜΕΓΑΛΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΡΚΟ ΣΕ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΔΑ

Την Παρασκευή 10 Μαΐου εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, οι οικογένειες και τα παιδιά τους, πλημμύρισαν μετά από 40 μέρες ξανά το κέντρο της Αθήνας με τα συνθήματα και την οργή τους.

Επίσης το Σάββατο 11 Μαΐου ηχηρό μήνυμα έστειλαν οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, με τα πανό και τα μπλοκ τους, γεμίζοντας την παραλία της Χαλκίδας κι έχοντας στο πλευρό τους συνδικάτα και φορείς από την Εύβοια και τη Στερεά Ελλάδα.

«Το έγκλημα στη ΛΑΡΚΟ δεν θα περάσει!»: Αυτό είναι το ξεκάθαρο και μυριόστομο μήνυμα που έστειλε η μεγάλη συγκέντρωση στο Σύνταγμα.

Και με συνθήματα όπως «Κάτω τα χέρια από τη ΛΑΡΚΟ» και «Όχι στις απολύσεις» εξέφρασαν για μία ακόμη φορά την απόφασή τους να συνεχί-

σουν τον αγώνα για να ξανακαπνίσει η τσιμινιέρα της ΛΑΡΚΟ, ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης να τους πετάξει στο δρόμο και το ταμείο ανεργίας.

Στο τέλος της διαδήλωσης, με έμπνευση από τον αγώνα των εργατών της ΛΑΡΚΟ, διάβασε στους συγκεντρωμένους τούς στίχους που έγραψε ο πρώην μεταλλεργάτης Σταύρος Φονικάος:

Η Καμινάδα

Χρόνια πριν θυμάμαι στον καιρό./ Κάπνιζε έως πάνω η καμινάδα./ Μπαίνανε οι εργάτες στην άλλη βάρδια./

Τώρα πέρασε τόσος καιρός./ Πως να στρέψεις τώρα αλλού το βλέμμα./ Τη φωνή τους φέρνει ο αέρας./ Να ξανά καπνίσει! Να λιώσουν την μαύρη πέτρα./ Στου Ηφαίστου τα Καμίνια! / Στο Αμόνι μέσα./ 10-05-2024 στο συλλαλητήριο να βρεθούμε.

~~~~~ ΧΑΛΚΙΔΑ ~~~~~

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΟΛΟΝΥΧΤΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

Την **Δευτέρα 13 Μαΐου** ηχηρό μήνυμα καταδίκης της σφαγής στη Γάζα και αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό έστειλαν οι καλλιτέχνες που συμμετείχαν στην ολονύχτια διαμαρτυρία των φοιτητικών συλλόγων στα Προπύλαια.

Μαζική υπήρξε η ανταπόκριση νεολαίας, εργαζομένων, καλλιτεχνών στο κάλεσμα φοιτητικών συλλόγων της Αθήνας.

Στο πλευρό τους βρέθηκε και ο λαός της Αθήνας μετά από κάλεσματα πολλών συνδικάτων, της ΕΕΔΥΕ, της ΟΓΕ, και άλλων μαζικών φορέων, Στην πρώτη γραμμή, μαζί με τους φοιτητές, εκπρόσωποι της Παλαιστινιακής Κοινότητας. Τη διαμαρτυρία χαιρέτισε και η ΕΕΔΔΑ.

Στη συγκέντρωση παραβρέθηκε πολυμελής αντιπροσωπεία του ΚΚΕ, και άλλοι υποψήφιοι ευρωβουλευ-

τές, με επικεφαλής τον ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα.

Με το γιγαντοπανό που κρέμασαν από το πρωί στην Πρυτανεία, οι φοιτητές της Αθήνας κατήγγειλαν το συνεχιζόμενο έγκλημα του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ με τη στήριξη των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ, δηλώνοντας ότι κανένας δεν μπορεί να αγνοεί τους πάνω από 35.000 νεκρούς Παλαιστίνιους, ανάμεσά τους και 15.000 παιδιά.

Και οι φοιτητές της Ελλάδας ένωσαν τη φωνή τους με τους συναδέλφους τους από τα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, της Γαλλίας, της Βρετανίας, της Ελβετίας, της Αυστραλίας και από πολλά άλλα μέρη του κόσμου, ξεκαθαρίζοντας ότι συνένοχοι στο έγκλημα δεν γίνονται οι λαοί, καμιά συμμετοχή στην Γάζας τη σφαγή.

Το 135 μ.Χ... "Οι ΡΩΜΑΙΟΙ ΤΟΥ ΝΑΤΟ..."

ο«Αντισταθείτε στις υπηρεσίες των αλλοδαπών / και διαβατηρίων / στις φοβερές σημαίες των κρατών και τη / διπλωματία / στα εργοστάσια πολεμικών υλών / ... / στους θεατές / ... / ως και σε μένα, σε μένα ακόμα που σας ιστορώ / αντισταθείτε. / Τότε μπορεί βέβαιοι να περάσουμε προς την Ελευθερία».

Μιχάλης Κατσαρός: Κατά Σαδδουκαίων

Το έτος 135 μ.Χ., οι Ρωμαίοι κατέστρωναν πολεμικό σχέδιο με την επωνυμία: "πανδοχείο" "μεγάλος αετός", κατά των Μαυριτανών (Μαρόκο, Αλγέρι). Όποιος αντιστέκετο η εντολή ήταν ξεκάθαρη: Θάνατος. Ο θυμός των Ρωμαϊκών αρχόντων, οι θηριωδίες των πραιτωριανών, είχαν αυξηθεί απ' τις τελευταίες αντιστάσεις της πόλης. Δεν αρκούσε ο θάνατος του αντιστασιακού, αλλά, τα φοβερά μαρτύρια. Το ζητούσαν οι στρατιωτικοί επιτελείς, προς παραδειγματισμόν. Όσο για τον Καϊκίλο Νατάλις (αντιστασιακό των Μαυριτανών, κατά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας) φήμες έλεγαν, ότι τον κυνηγούσαν παντού. Γιατί, έκρυβε στις φάρμες του, σε οροπέδια, πλήθη ταλαιπωρημένων προσφύγων. Οι εντολές των Ρωμαίων ήταν, να εξαφανιστεί από προσώπου γης, διά πυρός. Αλλά, η πόλις ανθίστατο στις βιαιότητες. Ο Νατάλις οργάνωνε διαδηλώσεις. Η πόλις ψυχορραγούσε, έτοιμη να καταρρεύσει. Αποσπάσματα του Ρωμαϊκού ιππικού έφταναν στην έρημο. Εκεί κρυβόνταν οι νομάδες, οι εστίες της αντίστασης. Οι Ρωμαίοι τοξότες μάταια προσπαθούσαν να τους αναχαιτίσουν. Να κόψουν το δρόμο της επικοινωνίας, σε τροφή, νερό, όπλα. Ο Ρωμαίος στρατιώτης ήξερε για την ανασφάλεια της υπαίθρου. Φοβόταν πάντα τις παγίδες. Καταράστηκε την αδυναμία του. Κάποτε βρέθηκε άοπλος, μπροστά στη θέληση του παιδιού της Παλαιστίνης. Μία σφεντόνα με πέτρα τον απόπλισε. Είχε ακούσει την ιστορία τού Δαυίδ και Γολιάθ...

Τότε γίνονταν απαγωγές Ρωμαίων. Σαν ύστατη μορφή αντίστασης κατά της βίας των Ρωμαϊκών λεγεώνων. Απήχθη αιφνιδίως τη νύχτα, η γυναίκα του Ρωμαίου στρατηγού. Οι στρατιωτικές ρωμαϊκές αρχές ετοιμάζονταν για την καταδίωξη των απαγωγέων. Τους επικήρυξαν με χίλια χρυσά νομίσματα και με την απόδοση των δικαιωμάτων. Τους έβρισκαν αργά ή γρήγορα. Ο πόλεμος διαρκούσε, παρ'ότι έλεγαν ότι η αιτία της σφοδρότητας ήταν η απαγωγή, - πως θα σταματούσαν, αν έβρισκαν την απαχθείσα. Οι λεγεώνες είχαν κουραστεί. Ο πόλεμος χωρίς τελειωμό, τους βάραινε. Χωρίς πράσινο, άνυδρα χιλιόμετρα, μέσα στην άμμο με βράχους, θρυμματίζονταν απ' τη ζέση, το κρύο. Ζητούσαν να ξεκουραστούν, είκοσι χρόνια πολεμούσαν... Το καταλάβαιναν, κι ας ονομάζονταν τώρα "πολίτες με δικαιώματα". Ο αρχηγός της εκστρατείας το αρνείτο. Διέταζε

μαστίγωμα ή αποστολή στις γαλέρες. Οι πόλεις άδειες, καταλαμβάνονταν η μία μετά την άλλη. Πριν καν φανούν τα σπίτια της πόλης ξεχώριζαν τα οδοφράγματα. Έκτιζαν τα τείχη του στρατοπέδου. Οι στρατιωτικοί μηχανικοί είχαν τα σχέδια, ανάλογα με την μορφολογία του εδάφους. Εγκαθίστατο ο "υπερήφανος όγκος του πραιτωρίου".

Το κτίριο ορατό, δέσποζε στην περιοχή, συμβολίζοντας την φοβερή δύναμη της Ρώμης. Έσκυβε η Ασία, Αφρική, ο κόσμος. Οι άμαξες με τα υπερόπλα προσπερνούσαν τις στρατηγικές περιοχές του εχθρού. Απ' τις αψίδες του θριάμβου του Σεπτήμιου Σεβήρου (146-211 μ.Χ.), αυτοκράτορα, στρατηγού, μπαίνουν στην πόλη. Οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τον πόλεμο ως συνηθισμένη απασχόληση των ανδρών. Ο "αργυρούς αιώνας" διήρκεσε μέχρι το 117 μ.Χ. Άρχισε μετά η παρακμή. Οι πληβείοι ήταν χωρίς δικαιώματα. Οι δούλοι αιχμάλωτοι πολέμου, οι ασιάτες, αφρικανοί, δεν ήταν για τους Ρωμαίους πρόσωπα, αλλά, πράγματα (res). Οι θηριωδίες κράτησαν περίπου χίλια χρόνια... για να θυμίζουν τις βαρβαρότητες, την πώση της αυτοκρατορίας τους. Οι λαοί αντιστέκονταν στη Ρώμη. Οι "Ρωμαίοι: ΝΑΤΟ, ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ", του Ιμπεριαλισμού, με ονομασίες αλά "πανδοχείο": "μεγάλος αετός" σχεδιάζουν πολέμους. **«Ο πόλεμος που έρχεται / δεν είν' / ο πρώτος. Πριν απ' αυτόν γίνανε / κι άλλοι πόλεμοι. / Όταν ετέλειωσε ο τελευταίος / υπήρχαν νικητές και νικημένοι. / Στους νικημένους, ο φτωχός λαός / πέθαινε από την πείνα. / Στους νικητές ο φτωχός λαός πέθαινε / το ίδιο».** (Μπέρτολτ Μπρεχτ). Στην ιστοσελίδα του ΝΑΤΟ, με θέμα «ΝΑΤΟ και ασφάλεια στον 21ο αιώνα»: (Αληθινό όραμα!!!) με ημερομηνία 21/10/97 αναφέρεται ότι ο 21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας των εξεγέρσεων. Περιοχές πλούσιες σε πετρέλαιο, άλλους φυσικούς πόρους, όπως η Μέση Ανατολή, ο Περσικός Κόλπος, η Βορειοδυτική Αφρική, ο Καύκασος, η Νότια Αμερική, θα είναι επίκεντρα πολλαπλών και πιθανών εξεγέρσεων. Η πολιτική του "κατευνασμού", η "θεωρία του ειδικού πολέμου", θυμίζει τη δεκαετία του 1930 την άνοδο του φασισμού. **Ο πόλεμος κατά του ιμπεριαλισμού ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ, της ολιγαρχικής νεοσαρικής милитарιστικής Ρωσίας του Πούτιν, κερδίζεται με τη συσπείρωση των απλών ανθρώπων: «Α! Το ψέμα που ζήσαμε ήταν ο άρτιος ημών ο επισύσιος. Κύριοι του εικοστού πρώτου αιώνα είναι ανάγκη να μαθευτεί εκείνο που δεν μάθαμε εμείς: να ιδωθούν τα κατά και τα υπέρ γιατί εμείς δεν το 'δαμε και κανείς άλλος ας μη φάει την ψεύτρα την τροφή που μας έτρεφε στον καιρό μας» (Πάμπλο Νερούδα, Η Γλώσσα του Αιώνα).** Οι λαοί, εμπνεύονται από την ειρήνη. Αντιστέκονται στις ορδές της "νέας Ρώμης".

Παναγιώτης Καραβασίλης